Fata sălbatică

Linda Newbery

pentru tine

fata sălbatică

Linda Newbery

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEWBERY, LTNDA
Fata sălbatică / Linda Newbery; trad.: Dan Olaru. Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-103-909-1

I.Olaru, Dan (trad.)

821.111-31 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

LINDA NEWBERY
Set in Stone
© Linda Newbery, 2006
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
DAN OLARU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

februarie 2009

ISBN 978-973-103-909-1

Pentru Peter Thomas, mult prea târziu

„A *mânui piatra înseamnă a mânui*
substanţa vieţi şi a morţii, a timpului
a schimbării şi misterele Pământului însuşi…”

Prolog
Fata Sălbatică

1920

Samuel Godwin
Acuarele şi picturi în ulei
Expoziţie privată

Afişul aproape că nu se vede din cauza şuvoiului de oameni care intră în galerie. Cu paharul de vin în mână, mă retrag într-o parte a sălii, spectator la propria expoziţie; pe măsură ce vizitatorii păşesc înăuntru, afişez un zâmbet artificial şi încerc să-l păstrez pe toată durata serii.

În ultima vreme, au loc multe evenimente de acest fel, suficiente cât să nu mă mai încânte. Ce uşor ne plictisim de noutăţi, odată ce strălucirea lor s-a stins! Acum douăzeci de ani, visam la această obligaţie socială obositoare, ca şi cum ar fi fost împlinirea tuturor aspiraţiilor mele. Dacă m-aş fi gândit atunci, la începutul carierei mele, că oamenii se vor înghesui să-mi vadă lucrările, nu doar să le vadă, ci şi să plătească generos pentru ele, că voi fi sărbătorit, flatat, invitat să particip la cină, să comentez, să ţin discursuri, că voi fi considerat o persoană inspirată de Muză, un artist care nu e chiar din rândul oamenilor obişnuiţi, aş fi considerat asta ca pe un vis ambiţios. Dar acest lucru a devenit o obişnuinţă pentru mine, ceva la care nu mai râvnesc. Numele meu pare acum să se fi îndepărtat de mine. Este o semnătură valoroasă, sunt două cuvinte ce impun respect şi se află pe buzele unor oameni care se consideră a fi cunoscători.

— A, domnule Godwin!

Femeia care tocmai mă abordează cu un zâmbet fals arborat pe buzele date cu ruj, cu o eşarfă înfăşurată artistic în jurul gâtului şi prinsă cu o broşă, e gentil obositor pe care-l întâlnesc adesea la asemenea expoziţii.

— Vă rog să îmi acordaţi câteva clipe înainte să fiţi asaltat de-a dreptul! Sunt foarte curioasă… Vă rog, spuneţi-mi…

Degetele ei îngrijite la salonul de manichiură îmi ating mâneca, iar parfumul se amestecă uşor cu fumul de ţigară.

— *Fata Sălbatică.* Mă intrigă atât de mult! Mă întreb cine este ea? Îmi spuneţi?

Îmi feresc ochii de privirea ei insolentă şi încerc să ignor manifestările ei vulcanice. La capătul celălalt al galeriei, *Fata* mea *Sălbatică* mă fixează din rama sa de abanos. Deşi expresia ei îmi este adânc întipărită în minte, deşi mâna mea a pus fiecare pată de culoare ce o defineşte, nu pot să mă uit la ea fără o nouă zvâcnire de suferinţă. Părul său de o nuanţă deosebită îi curge pe umeri. Deseori, obişnuiam să mă amuz definind-o drept culoarea castanelor proaspăt decojite sau a frunzelor de fag pe zăpadă, a monedelor de cupru şlefuite, a aripilor de şoim. Ochii ei, nu tocmai verzi, dar nici albaştri, îi fixează pe ai mei cu un fel de jubilare şi rugăminte. Acesta e motivul pentru care am pictat-o: să surprind această clipă, să păstrez pentru totdeauna imaginea ei.

În clipa următoare, va fi deja prea târziu. Rugămintea ei va rămâne fără răspuns, iar eu voi fi eşuat.

Inima mi se strânge.

Îi fac asta ei, *Fetei* mele *Sălbatice.* O aduc în aceste galerii elegante, o expun în faţa tuturor acestor prădători cu ochii lor lacomi şi carnetele lor vorace de cecuri. Oare chiar o văd? Acum douăzeci de ani, ar fi fost la fel de invizibilă ca şi restul lucrărilor mele. Acum, pentru că poartă numele meu (şi nu al ei), este obiectul speculaţiilor. Moda schimbătoare a decretat că arta mea e de colecţie. *Fata Sălbatică* este un bun

dezirabil.

Dar nu e de vânzare. Nu, niciodată.

— Haideţi, domnule Godwin! Anchetatoarea mea mă trage de mânecă şi mă scrutează îndeaproape. Vă rog, nu fiţi sfios! Mă întreb dacă o fi vreo istorie la mijloc. Aşa o frumuseţe… E o persoană pe care aţi iubit-o, poate? Trebuie să fie o fată reală, cu siguranţă.

Îi fac semn din priviri patronului galeriei. Ştiind cât îmi displace să fiu încolţit, îşi face drum spre noi şi cheamă un chelner să ne umple paharele. Întrevăd o şansă de evadare.

— Este ea însăşi, îi răspund şi, îndepărtându-mă, adaug: Este o persoană pe care am cunoscut-o acum mulţi ani.

1

Fourwinds
Iunie 1898

Un impuls dat de lumina lunii apărute de peste dealuri m-a obligat să-mi continui călătoria pe jos. Stând în gară, sub razele lunii ce păreau ca argintul topit, m-am gândit că o noapte ca asta e un dar prea frumos pentru a fi ignorat în spatele perdelelor trase şi al uşilor închise. Trebuie trăită intens, cu toate simţurile, trebuie inhalată, absorbită.

Stabilisem cu noul meu angajator, domnul Farrow, să trimită o caleaşcă în întâmpinarea mea, dar nu am ajuns la timp. Trenul meu plecase din Londra cu întârziere şi pierdusem legătura; probabil caleaşca nu mă mai aştepta până a doua zi. Iar la această oră nu se găsea niciun mijloc de transport. Mai întâi, m-am gândit să petrec noaptea într-o tavernă de prin zonă şi să-mi continui drumul a doua zi dimineaţă, dar apoi mi-a venit ideea să merg pe jos. L-am rugat pe impiegatul gării să-mi ţină geamantanul până dimineaţă, i-am spus că destinaţia mea era Fourwinds şi i-

am dat adresa.

— Mergeţi cam un kilometru şi jumătate în sus în direcţia asta, la deal, apoi cotiţi la stânga pe un drum îngust, pe lângă un pâlc de copaci, care vă va duce direct la porţi.

Părea să se simtă deranjat de rugămintea de a-mi ţine geamantanul şi a început cu ostilitate să-l târâie spre casa de bilete.

— O să trimit după el mâine-dimineaţă, i-am zis.

A acceptat fără vreun comentariu moneda pe care i-am dat-o pentru deranj. Am pus pe umăr micul pachet în care aveam strictul necesar şi am pornit imediat la drum, trecând pe lângă un han în faţa căruia nu era nicio trăsură şi am ieşit din Staverton în direcţia pe care mi-o arătase.

Pe măsură ce sunetele de la han şi luminile casei impiegatului gării se îndepărtau, mi-am dat seama cât de singur şi de neînsemnat eram sub acest cer vast şi înstelat. Venind din suburbia londoneză Sydenham, unde locuisem toată viaţa, nu simţisem decât rareori aşa un sentiment de izolare ca acum, o linişte atât de apăsătoare. Şi totuşi, după ce m-am obişnuit cu tăcerea din împrejurimi, mi-am dat seama că în jurul meu nu era chiar linişte: picioarele mele păşeau pe drumul pietruit, auzeam strigătul unei bufniţe, ţipătul vreunei creaturi nevăzute pe câmp, foşnetul vag al firelor de iarbă. Eram pe drumul principal, ce cotea peste coama dealului ce îmi părea coasta unui animal preistoric, cufundat în somn. Lumina lunii era atât de puternică încât îmi proiecta umbra pe drum, ca un însoţitor tăcut; am descoperit că nu eram chiar singur şi-am simţit o bucurie copilărească văzând cum umbra mea mă imita pas cu pas. Vedeam foarte clar în faţă drumul ce cotea şi distingeam pâlcul de copaci, negru precum cerneala, unde direcţia se schimba.

De acolo, cărarea cotea abrupt spre stânga. Albă precum creta şi dezgolită, se unduia larg, urcând pe coama unei

coline; pietrele nisipoase îmi scrâşneau sub tălpi. Fourwinds, casa unde urma să lucrez, era situată, se pare, într-un loc foarte izolat, deoarece nu vedeam nicio casă, nicio lampă prietenoasă la fereastra vreunei ferme, nicio dâră de fum de la gospodăria umilă a vreunui păstor. Pe acel drum mi-am dat seama că treceam într-o altă etapă a vieţii mele: cu fiecare pas făcut pe cărare, eram tot mai departe de Londra, de mama şi sora mea, de şcoala de arte plastice şi de prietenii mei de acolo; fiecare pas mă ducea mai aproape de acea casă şi de familia care locuia acolo, despre care ştiam foarte puţine lucruri.

Ajuns în punctul cel mai înalt al cărării, am privit în jur şi am văzut că drumul cobora înspre pădurea deasă şi întunecoasă. Impiegatul nu-mi spusese nimic despre vreo pădure; dar poate omisiunea sa se datora faptului că se grăbea să termine munca pentru această seară. Am ezitat; apoi, asigurându-mă, pe cât posibil, că nu greşisem calea, mi-am continuat drumul înspre vale, printre umbrele copacilor.

Am fost înghiţit de întuneric, iar cerul palid de-abia se mai întrezărea printre ramurile ce se întindeau deasupra mea. Tălpile mele călcau pe ghinde. Am simţit mirosul răcoros al pământului umed şi am auzit susurul unei ape prin apropiere. Pe măsură ce ochii mei s-au obişnuit cu lumina mai slabă, am văzut că aici, mai la vale, plutea în aer o ceaţă subţire, captivă printre copaci. Trebuia să fiu atent să nu mă rătăcesc, pentru că abia mai puteam distinge cărarea; dar nu după multe minute am dat de nişte porţi din fier forjat, prinse într-un zid de piatră. Deşi ajunsesem la marginea pădurii, drumul era blocat. Poarta trebuia să fie totuşi descuiată, întrucât se ştia de sosirea mea.

Am aruncat o privire printre arabescurile porţii. Aleea, albă şi lată, trecea printre copaci şi o peluză netedă; se părea că mai aveam ceva de mers. Ceaţa plutea printre copacii ce păreau înfipţi într-o mlaştină de aburi. Am tras de zăvor, iar

jumătatea stângă a porţii s-a deschis, scoţând un scârţâit metalic puternic, ce a răsunat în întuneric.

În acelaşi timp, s-a auzit alt sunet, aproape la fel de ascuţit ca şi tânguirea porţii, care a făcut să-mi sară inima din loc. Era un ţipăt strident, ce răsunase adânc şi suficient de aproape ca să mă facă să merg înapoi înspre poartă, pe care am deschis-o larg înspre zidul întunecat. Nu mi-am dat seama dacă ţipătul fusese al unui om sau al unui animal, însă era un urlet încărcat de o suferinţă teribilă şi de jale. Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă, uitându-mă speriat în jur. Din instinct, mi-a venit să mă las în jos până ce pericolul va fi trecut. Aflat într-o asemenea situaţie, se pare că în mine prinseseră viaţă instinctele unui animal sălbatic de a se ascunde şi de a supravieţui, indiferent de pericolele ce îl păşteau. M-am agăţat de poartă, iar metalul ei mi s-a adâncit în carne. Încercând să îmi păstrez mintea limpede, mi-am reamintit că nu eram familiarizat cu sunetele nocturne ale pădurii. Probabil era o vulpe, un popândău sau vreo fiinţă scheunând de foame ori de durere.

În clipa următoare, simţurile mi s-au ascuţit din nou când am zărit ceva mişcându-se în umbră, ceva care s-a dovedit a fi o siluetă acoperită cu o mantie – o siluetă subţire, feminină –, ce venea spre mine. Probabil se furişase pe lângă zid, pentru că nu o văzusem apropiindu-se. În confuzia momentului, mi-a trecut prin minte că ar putea fi o fantomă – împrejurimile, lumina stranie, ceaţa ce acoperea pământul, care îmi dădea impresia că pluteşte, toate m-au dus cu gândul la asta. Întrucât părea decisă să nu mă ocolească, am întins ambele mâini ca să mă apăr, dar, fără a-şi schimba direcţia, m-a apucat de braţ. Am văzut că nu era o femeie, ci o fată – o copilă cu părul răsfirat, desfăcut sub glugă –, şi nu o fantomă, ci o persoană vie, în carne şi oase, care răsufla din greu, alarmată. Ea trebuie să fi fost aceea care ţipase.

— Vă rog, ajutaţi-mă! m-a implorat, strângându-mă şi mai tare de braţ şi privindu-mă fix.

Imediat s-a trezit în mine un alt instinct, pentru că acum trebuia să fiu protector, nu pradă.

— Doamnă, vă stau la dispoziţie, am. Asigurat-o, uitându-mă în jur şi făcându-mi curaj pentru a înfrunta un posibil atacator.

— Unde este? m-a întrebat rugător, cercetându-mi privirea. Unde?

— Doamnă… domnişoară! Vă rog, spuneţi-mi ce vă necăjeşte, iar eu o să încerc să vă ajut cum pot!

Gândindu-mă că aş putea-o lua cu mine la Fourwinds, unde puteam cere ajutor, am încercat să mă eliberez din strânsoarea ei pentru a închide poarta în urma mea, dar ea părea convinsă că poarta trebuie să rămână deschisă. Ne-am luptat câteva momente şi am fost surprins de forţa şi tenacitatea ei. Am încercat s-o desprind de mine, aproape că am îmbrâncit-o, dar era ca un terrier asmuţit asupra unei vulpi şi nu s-a lăsat desprinsă.

— L-aţi văzut? m-a întrebat rugător.

— Dacă-mi permiteţi… am început să zic, dar ea s-a împotrivit.

— Nu! Nu! Nu mă pot opri din căutare câtă vreme el umblă liber…

— Cine? am întrebat-o, uitându-mă din nou în jurul meu.

— Vântul de Vest, mi-a răspuns ea pe un ton nerăbdător şi, înclinându-şi capul, s-a uitat în jurul ei cu o expresie suferindă, ca şi cum se aştepta ca pe deasupra capetelor noastre să se facă simţită prezenţa lui şuierătoare.

— Ce anume?

— Vântul de Vest! mi-a repetat. Trebuie găsit… prins şi păstrat! Mi-am dat seama că biata domnişoară era probabil bolnavă de nervi ori suferea de crize sau de halucinaţii – scăpase, poate, de la vreun azil. Altfel de ce ar ti umblat o

fată atât de tânără singură noaptea, atât de departe de orice aşezare având asemenea idei?

Când am închis în cele din urmă poarta, m-am gândit că era mai bine să-i dau apă la moară.

— Tare mi-e teamă că n-aş şti unde să caut, i-am răspuns.

S-a uitat repede în jur, apoi m-a privit din nou.

— Dar cine sunteţi? m-a chestionat aproape nepoliticos.

— Mă numesc Samuel Godwin şi mă duc la Fourwinds, unde locuieşte un anume domn Ernest Farrow.

— A, la Fourwinds! a repetat ea, ca un om frapat de o coincidenţă uimitoare, deşi eram, cel mai probabil, chiar pe respectiva proprietate.

Câteva clipe s-a holbat la mine, dar apoi, brusc, comportamentul ei s-a schimbat. S-a dat puţin înapoi, făcând un efort să respire mai calm; s-a îndreptat de spate, părând să crească în înălţime şi a devenit, practic, altă persoană.

— Atunci înseamnă că dumneavoastră sunteţi noul meu profesor. Mi-a întins mâna şi a strâns-o pe a mea la fel de formal ca şi cum eram prezentaţi la o recepţie.

— Sunt încântată să vă cunosc. Eu sunt Marianne Farrow, una din cele două eleve ale dumneavoastră. Haideţi să vă conduc în casă, să vi-i prezint pe sora şi pe tatăl meu.

2

Un deranj

Deşi îi eram devotată domnului Farrow, trebuia să recunosc că avea unele obiceiuri de-a dreptul exasperante. Printre acestea, era supărător în special obiceiul lui de a nu-i anunţa pe ceilalţi din casă unele lucruri de un real interes. Era tipic pentru el să nu se gândească să ne anunţe că avea să ni se alăture un profesor de pictură de la Londra decât cu două zile înainte de sosirea tânărului.

M-a chemat în biroul său şi, după cum îi era obiceiul, a continuat să scrie, aplecat asupra biroului, fără ca măcar să se uite la mine. Întrucât eram obişnuită cu acest stil, am aşteptat răbdătoare. Întârzierea mi-a permis să studiez detaliile înfăţişării sale: îmbrăcămintea sa aleasă meticulos, părul cârlionţat închis la culoare, fruntea încruntată de concentrare şi degetele puternice care strângeau stiloul. Scrisul apăsat, elegant, imprimat de peniţă era o parte a caracterului său.

După câteva momente, şi-a ridicat privirea.

— A, da, zise, aruncându-mi o privire cât se poate de scurtă, apoi s-a întors la hârtiile de pe birou, pe care a început să le aranjeze în dosare şi să le pună pe rafturi.

— Urmează să aducem pe cineva în casa noastră, Charlotte. Trebuie pregătite un dormitor şi toate lucrurile necesare. Un anume domn Samuel Godwin urmează să locuiască aici pentru a o instrui pe Juliana în desen şi pictură şi pentru a realiza nişte proiecte pe care le am eu în minte. E un tânăr artist, educat la şcoala de Arte Plastice Slade şi am cele mai bune aşteptări de la el. O să ajungă luni după-amiază. Te rog, spune-i doamnei Reynolds să pregătească toate cele necesare.

În mod evident, nu mai avea să-mi dea nicio informaţie şi se aştepta ca eu să nu am vreo părere. Adresându-mi un zâmbet şi dând din cap, a deschis o scrisoare şi a scos un sunet de nemulţumire apropo de lucrurile pe care le citea acolo, apoi, când am tuşit subtil ca să-i atrag atenţia, a părut surprins că mai eram încă în cameră şi sprâncenele i se ridicară a nedumerire.

— Cât timp va sta domnul Godwin aici? am întrebat.

— A, l-am angajat pentru o perioadă nedeterminată de timp, mi-a răspuns.

— Lecţiile de pictură vor avea loc zilnic. Juliana are nevoie să fie distrată şi vom aprecia cu toţii schimbarea de

companie.

— Şi lui Marianne îi place să deseneze şi să picteze, i-am reamintit.

— Da, bineînţeles. Păi, poate să participe şi ea la lecţii.

— Domnişoarele ştiu că vine domnul Godwin?

— Nu, nu am apucat să le zic, mi-a răspuns, luând un plic dintr-un sertar al biroului şi scriind o adresă pe el cu mişcări rapide de stilou. O să le spun la cină. Dacă preferi să le spui tu mai devreme, eşti bine-venită.

Pentru că nu mai avea nevoie de mine, am închis uşa în urma mea şi am rămas un moment pe palier înainte să cobor spre camera ele zi. Ar putea părea surprinzător să admit că prima mea reacţie a fost una de nemulţumire; viaţa noastră la Fourwinds era una netulburată, domnul Farrow fiind deseori plecat de acasă şi cu prea puţini vizitatori care să ne tulbure liniştea. Era de aşteptat ca venirea unui tânăr din Londra să ne producă interes şi să ne dea speranţe. Cum era normal, când le-am dat vestea pupilelor mele, Marianne a fost foarte entuziasmată.

— Un artist! a exclamat de mai multe ori, ca şi cum oaspetele ar fi fost mai degrabă un zeu decât un simplu om.

— E faimos? Crezi că e arătos? Cum ţi-l imaginezi, Charlotte? Eu cred că trebuie să aibă un păr bogat, de culoare închisă şi ochi îndrăzneţi, strălucitori. Ce părere o să aibă despre noi? Şi vine din Londra! Mi-e teamă că o să-i părem cam plictisitori. Tu nu crezi că o să-i părem plictisitori, Juley?

Juliana nu a spus prea multe, iar eu chiar mai puţine. Intenţia domnului Farrow prin acest aranjament mi se părea de neînţeles. Putea să angajeze fără dificultate un profesor care să vină la conac după-amiezile, cât de des considera el că e cazul; nu părea necesar ca artistul să vină să locuiască la noi. Dar generozitatea îl caracteriza pe domnul Farrow, era stilul lui ca, odată ce îşi pusese ceva în minte, să nu facă

economii pentru a-l pune în aplicare. Fiicele sale erau totul pentru el şi, ca de obicei, gândul acesta m-a făcut să simt un val de căldură în corp, înţepat de invidie. Aşa sunt eu; aceste împunsături de gelozie sunt preţul fericirii mele în acest loc şi, chiar dacă nu e o fericire completă, mai aproape de fericire decât atât n-am fost niciodată.

Echilibrul meu, pentru care am muncit din greu, avea probabil să fie tulburat de apariţia unui străin. Viaţa m-a învăţat să îmi păstrez propriile secrete şi să le respect pe ale celorlalţi. Având puţini cunoscuţi, îi preţuiesc pe cei în care pot avea încredere, iar aceştia sunt foarte puţini la număr şi locuiesc între zidurile Fourwinds-ului. Nu eram prea entuziasmată să primesc un nou-venit în micul nostru cerc.

Însă, după o anumită perioadă de reflecţie, mi-am dat seama că acum aş putea găsi mai uşor înţelegere. Cineva în situaţia mea poate fi destul de izolat într-o familie; nefiind niciun membru al familiei, niciunul dintre servitori, poziţia ocupată e una intermediară. Domnul Godwin s-ar găsi în aceeaşi situaţie. Mi-am permis să îmi imaginez că eu şi el ne vom putea plimba prin grădină împreună sau vom putea purta discuţii liniştite în salon după ce fetele se vor fi retras să doarmă.

Genul ăsta de frivolitate nu-mi stătea în fire, mai ales că experienţa mi-a demonstrat că speranţele exagerate sunt adesea zădărnicite; aşa că m-am gândit că domnul Godwin ar putea să fie dezagreabil, arogant sau şters, să aibă un râs enervant, o respiraţie puturoasă sau un aer pompos, plin de sine. Dar am fost surprinsă în mod plăcut când a intrat în vestibulul conacului. Era noaptea târziu, atât de târziu încât crezusem că nu o să ajungă până a doua zi.

Domnul Farrow se retrăsese în camera lui, iar eu umblam prin casă căutând-o pe Marianne, care îmi scăpase din ochi în timp ce citeam. Nu auzisem niciun zgomot de copite şi nici huruit de roţi, aşa că am fost surprinsă când uşa de la intrare

s-a deschis, lăsându-i să între pe Marianne şi pe un tânăr oarecum contrariat. Marianne se înroşise şi părea agitată şi mi-am dat imediat seama că avusese iarăşi un acces de rătăcire. Era vina mea; şi totuşi, cum aş fi putut preveni asemenea evadări fără să o urmăresc pe biata fată tot timpul ori fără să o ţin închisă în casă?

— Charlotte, mi-a zis, venind entuziasmată către mine. Acesta este domnul Godwin – l-am găsit afară. A făcut o plimbare tare lungă, tocmai de la Staverton!

Nou-venitul rămăsese lângă uşă cu pălăria în mână. Ca majoritatea vizitatorilor care veneau la Fourwinds, deşi nu erau prea mulţi, se uita în jur, surprins de cât de înalt şi de spaţios era vestibulul, întrucât probabil se aşteptase la un conac provincial, ceea ce cu siguranţă nu este.

— Bună seara, domnule Godwin, am spus, întinzându-i mâna. Bine aţi venit la Fourwinds! Numele meu este Charlotte Agnew. Sunt însoţitoarea domnişoarelor Farrow şi guvernanta lui Marianne. Ce lucru regretabil că a trebuit să mergeţi pe jos! Probabil sunteţi foarte obosit.

Am dat mâna în timp ce îi spuneam aceste lucruri. Avea o mână caldă, cu o strângere fermă. Era un tânăr înalt, solid, dar nu masiv, cu păr lucios, castaniu, dat pe spate de pe fruntea bine proporţionată. Ochii îi erau de un albastru-gri, avea nasul drept şi gura plină de hotărâre; când mi-a răspuns, vocea sa era gravă şi frumos articulată.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Agnew, mi-a răspuns. Nu, nu sunt deloc obosit. Am preferat să merg pe jos în această seară minunată. Dar regret că am deranjat toată casa aşa de târziu.

Deşi, fără îndoială, nu era figura exotică pe care şi-o imaginase Marianne, Samuel Godwin avea un chip plăcut şi un comportament adecvat. Deşi Juliana încă nu-l cunoscuse, am văzut că făcuse deja o impresie bună asupra surorii ei mai mici. L-am întrebat de bagaje, am chemat-o pe doamna

Reynolds să-i servească cina şi am rugat-o să o cheme pe Juliana din camera ei, iar Marianne îl privea atentă, ochii ei rămânând fascinaţi pe chipul lui, apoi întorcându-se către mine.

Da, mi-am zis, e încântată de el, creatură mică şi impulsivă, după ce s-au cunoscut abia acum cinci sau zece minute.

Domnul Godwin mi-a explicat în amănunt circumstanţele în urma cărora venirea sa fusese întârziată şi şi-a cerut din nou scuze; l-am asigurat că nu avea nicio importanţă şi că eram mulţumiţi că ajunsese cu bine. Cu Marianne după noi, l-am dus până la camera lui, care era situată la etajul doi, în aripa estică a casei, cu vedere spre grădini şi spre lac. Apoi ne-am întors în sufragerie, unde doamna Reynolds pregătise o masă cu friptură rece, caşcaval şi murături. După ce i-am turnat un pahar de vin şi încă unul pentru mine, m-am aşezat cu el la masă.

— Marianne, i-am zis întrucât părea să vrea să mai stea, sora ta nu a coborât încă. Nu vrei să te duci să-i zici că a venit domnul Godwin?

A încuviinţat şi a plecat.

— Nu cred că am văzut vreodată o casă mai frumoasă ca asta! a remarcat domnul Godwin. S-a uitat în jurul lui la arcada elegantă de piatră a şemineului, la fereastra cu alcov, cu perne şi la perdelele lungi şi grele, ce ajungeau până la podea şi şi-a trecut palma peste lemnul fin al scaunului de lângă el.

— Toate lucrurile sunt alese cu atâta grijă! Domnul Farrow e un om cu gusturi alese. Asta mi-a fost clar de când l-am cunoscut la Londra.

— Fără îndoială, am răspuns.

— Dumnealui nu este acasă în această seară?

— Ba da, dar s-a retras deja la culcare. Nu mai speram că veţi apărea până mâine. Vă rog, începeţi, i-am zis, făcând

semn către farfuria din faţa lui.

Domnul Godwin şi-a luat cuţitul şi furculiţa, dar s-a oprit.

— Domnişoară Agnew, a început oarecum nesigur, cred că ar trebui să vă spun că atunci când am cunoscut-o pe Marianne – mă scuzaţi, mă refer la domnişoara Farrow cea tânără – părea să aibă probleme mari. Am găsit-o oarecum departe de casă, rătăcind complet singură şi ţipând neajutorată. Am crezut mai întâi că o ataca cineva sau că era cumva ameninţată… Tăcu brusc. Dar văd că informaţiile mele nu vă surprind.

— Vă mulţumesc pentru grijă, domnule Godwin, i-am răspuns. E frumos din partea dumneavoastră că mi-aţi împărtăşit aceste lucruri. După cum ştiţi, domnul Farrow v-a angajat în principal să o învăţaţi pe fiica lui mai mare, Juliana. Juliana are un caracter foarte diferit de acela al surorii sale; o să vedeţi că e liniştită şi ascultătoare. Marianne, pe de altă parte, este oarecum agitată, după cum aţi putut vedea.

— Agitată, da!

— Asta e doar o etapă, o să-i treacă. Dar nu trebuie să vă faceţi griji inutil. Nu a fost mereu aşa; pare să fie doar o indispoziţie adolescentină. Are o imaginaţie hiperactivă, asta e tot.

— Asta e *tot,* domnişoară Agnew? Ce poate fi mai de temut decât excesul de imaginaţie? Când e mai dificil să ajuţi pe cineva decât atunci când este pierdut în mrejele temerilor, ale fricii? Mintea poate produce terori care să eclipseze orice lucru existent în lumea reală. Nu se poate face nimic pentru a o ajuta?

— Există un medic care o consultă regulat, i-am răspuns oarecum tăios. Primeşte cea mai bună îngrijire posibilă. Aceasta este responsabilitatea mea; dumneavoastră vă revin desenul şi pictura. Aici, la Fourwinds, unde toată lumea îi cunoaşte ciudăţeniile, nu e niciun pericol de a-şi face rău.

— Şi totuşi, trece prin asemenea chinuri. Biata fată!

Am văzut licăriri de milă în ochii săi gri.

— E păcat, am continuat, că aţi cunoscut-o în această stare de extremă agitaţie. Altminteri e o fată foarte agreabilă, chiar fermecătoare.

Totuşi, domnul Godwin nu luase nicio înghiţitură.

— Nu pot să nu mă gândesc că domnul Farrow ar fi putut să mă avertizeze în legătură cu asta când am avut întrevederea aceea la Londra, observă el, având în vedere că domnişoara Farrow urmează să îmi fie elevă. Nu mi-a zis nimic despre asta.

— Bănuiesc că nu a dorit să vă alarmeze inutil. În condiţiile actuale, Marianne este puţin surescitată. Cel mai probabil, de acum încolo va fi ea însăşi şi veţi avea de-a face doar cu tânăra plăcută, atentă, care tocmai a ieşit. Vă rog, începeţi să mâncaţi!

A început să mănânce; mai întâi politicos, rezervat, probabil jenat că era singur la masă, dar apoi cu repeziciune, plin de apreciere.

— Ce aţi vrut să spuneţi, domnişoară Agnew, m-a întrebat după câteva îmbucături, când v-aţi referit acum câteva clipe la condiţiile actuale?

— Am vrut să spun, evident, sosirea dumneavoastră, i-am zis. Suntem o casă izolată aici, domnule Godwin. Primim puţini vizitatori. Surorile îşi petrec majoritatea timpului împreună sau cu mine. Întâlnesc rareori bărbaţi, mai ales tineri. Juliana, o să vedeţi, este o tânără matură şi sensibilă, dar Marianne este foarte diferită. Este o fată impresionabilă, imaginaţia ci a fost hrănită cu poveşti şi cu romane, îi place să se afunde în visare. Nu ar fi surprinzător dacă, fiind în compania unui tânăr prezentabil, s-ar comporta, să zicem, nepotrivit. Vedeţi, eu o cunosc bine. Trebuie să avem încredere în dumneavoastră, domnule Godwin, că vă veţi menţine în limitele bunei-cuviinţe.

M-a înţeles imediat. Faţa i s-a înroşit puternic şi s-a uitat la mine consternat, părând să fie gata să spună ceva, dar păstrând totuşi tăcerea. Mi-am zis că nu este mult mai matur decât un copil. Apoi, s-a petrecut ceva şi mai surprinzător: chipul meu, parcă din simpatie pentru stânjeneala lui, s-a înroşit puternic. Evitându-i privirea, m-am preocupat cu îndepărtarea unei pete imaginare de pe paharul meu de vin. Nu prea roşesc de obicei; sunt mândră de faptul că sunt mereu discretă, detaşată, angajatul impecabil, sunt aproape invizibilă atunci când doresc asta. Dar în acest moment eram departe de a fi invizibilă cu faţa aprinsă ca o făclie.

— Domnişoară Agnew, aveţi cuvântul meu că… a început să zică, dar a fost întrerupt de deschiderea uşii.

Marianne dăduse buzna, urmată de Juliana.

— Uite-l, aici e, Juley! a spus Marianne, aproape împingându-şi sora spre noi.

Stăpânindu-mi emoţiile, am făcut prezentările. Juliana, foarte sfioasă, palidă, era lividă şi fără viaţă comparativ cu vivacitatea surorii sale. A schiţat doar un zâmbet scurt când a dat mâna cu domnul Godwin şi l-a întrebat dacă îşi găsea camera satisfăcătoare. El, din câte mi-am dat seama, era intrigat de contrastul dintre cele două surori. După cum mi-a spus doamna Reynolds şi după cum confirmă fotografia din biroul domnului Farrow, Juliana îi seamănă mamei sale; Marianne, cu nuanţele ei vii şi trăsăturile mai puternice, seamănă cu tatăl ei.

Privindu-i, eram conştientă de jocul privirilor aruncate în toate direcţiile. Marianne se uita la domnul Godwin cu un aer satisfăcut, aproape de proprietar; el, repetând complimentele pentru casă, se uita când la una, când la cealaltă; Juliana îi arunca doar priviri timide, apoi şi-a întors ochii spre mine, ca şi cum îmi cerea s-o ajut.

— Gata, am spus cu vioiciune, e târziu, iar dumneavoastră aţi avut o călătorie lungă şi obositoare, domnule Godwin. E

cazul să ne retragem daca aţi terminat de mâncat. Ne vom cunoaşte mai bine mâine-dimineaţă.

3

Samuel Godwin către doamna Winifred Godwin

Fourwinds,
lângă Staverton,
Sussex

*15 iunie 1*989

*Doamnei W.*G. *Godwin,*
Parkside Avenue nr. 3
Sydenham,
Londra

Dragă mamă,

Deşi călătoria mea a durat ceva mai mult decât mă aşteptam, am ajuns cu bine la Fourwinds, unde am fost bine primit.

Este o casă foarte neobişnuită, nicidecum aşa cum mă aşteptam. Era limpede, din momentul în care l-am cunoscut la Londra, că domnul Farrow este extrem de mândru de căminul său, iar acum văd că această mândrie e mai mult decât justificată. Casa a fost construită după indicaţiile sale şi mă surprinde prin fiecare detaliu.

Este aşezată într-un loc foarte izolat, departe de orice aşezare; este clar că domnul Farrow apreciază singurătatea, deşi cred că nu şi-a imaginat că va trăi aici ca văduv, întrucât doamna Farrow a decedat recent. Drumul, deşi l-am parcurs prin semiîntuneric, m-a dus prin pădure şi apoi printr-un mic parc. Ţi-ar plăcea exteriorul acestei case. Este magnific de

simplă, acoperită cu ţigle, după moda locală, cu o verandă la intrare, în forma unui arc gotic, cu uşi duble, masive; la etajul al doilea, unde este camera mea, sunt ferestre cu streaşină şi coşuri de fum înalte, din cărămidă. Cel puţin asta e impresia pe care mi-am făcut-o în seara asta; o să examinez mai atent casa, grădina şi împrejurimile mâine-dimineaţă.

Interiorul m-a surprins cel mai mult, deoarece aici domnul Farrow şi-a manifestat nişte gusturi foarte moderne. În loc să îşi decoreze casa în stilul obişnuit, cu lemn închis la culoare şi cu ţesături grele, a ales ca totul să fie deschis la culoare şi simplu. O scară dublă de stejar curbată duce la galerie, sus, unde sunt expuse nişte picturi la care n-am avut încă timp să mă uit. Cea mai surprinzătoare este lucarna, ce îţi permite când stai *în holul de la intrare să vezi nestingherit stelele – în seara asta luminează luna şi cerul e înstelat, după cum poate ai observat. Întreaga clădire pare foarte spaţioasă, ca şi cum o casă mai mare ar fi fost ascunsă într-una normală, care să fie în armonie cu împrejurimile. Există lumină electrică în toate camerele, deci este chiar foarte modernă. Când m-am arătat surprins şi mi-am manifestat aprecierea pentru această înlesnire, întrucât nu trebuie decât să apeşi pe un comutator ca întreaga cameră să se lumineze de îndată, domnişoara Agnew, despre care îţi voi scrie imediat, mi-a spus că domnul Farrow este foarte mândru să aibă prima casă din zonă alimentată cu electricitate.*

Fourwinds stă mărturie a interesului stăpânului ei pentru arhitectură şi artă. Chiar şi camera mea – din care îţi scriu această scrisoare – nu e vreo cămăruţă înghesuită de la mansardă, ci e dimensionată generos, vopsită în alb şi crem, cu un birou, masă de toaletă faianţată, şemineu şi suficient spaţiu pentru lucrurile mele. Cineva a avut grijă să pună o vază cu brebenele pe biroul meu, o alegere ciudată pentru vară, însă n-am văzut încă dacă există o grădină cu flori.

În ceea ce îi priveşte pe locuitorii de la Fourwinds: trebuie

să aştept până mâine pentru a-l întâlni din nou pe domnul Farrow, deoarece se retrăsese în camera lui când am ajuns. Am fost însă întâmpinat de domnişoara Charlotte Agnew, o femeie agreabilă, angajată aici ca guvernantă-însoţitoare, şi de cele două fiice ale domnului Farrow, ambele, nişte tinere încântătoare şi foarte manierate. Trebuie să recunosc că sunt puţin neliniştit, dar voi face tot ce îmi stă în putinţă să îi satisfac exigenţele domnului Farrow.

Sper că îţi vor prii cele câteva zile cu familia Gardiner; următoarea scrisoare ţi-o voi trimite acolo, conţinând desigur o descriere mai amănunţită, imediat ce mă voi fi familiarizat cu acest loc. Te rog să-i transmiţi afecţiunea mea lui Isobel, iar pentru Monty, o mângâiere şi o periere din partea mea. Îmi lipseşte foarte mult, la fel cum îmi lipsiţi tu şi Isobel, dragă mamă.

Cu afecţiune, fiul tău,
Samuel

4

La lumina lunii

Când am terminat de scris şi de sigilat scrisoarea, m-am culcat, însă nu am putut adormi. Stând în pat, parcă din ce în ce mai treaz, m-am simţit cuprins de un copilăresc dor de casă, de familia mea, de câinele meu, Monty, şi de prietenii pe care îi lăsasem în urmă la Slade. Inevitabil, gândurile mi s-au îndreptat către tatăl meu. Şocul acestei pierderi revenea mereu dureros şi crunt de fiecare dată când mă gândeam la el. Moartea ne surprinde mereu, chiar şi când este anticipată, însă pierderea tatălui meu fusese brutal de neaşteptată. Era un bărbat puternic, aproape de vârsta de cincizeci de ani, neatins chiar şi de cele mai uşoare boli. Lucra ca de obicei în biroul său când a suferit un brusc atac de cord şi a murit

aproape instantaneu.

Consternat, am încercat să înţeleg că nu îmi mai era dat să îl aud vreodată spunând bună dimineaţa cu vocea sa răguşită şi că n-o să mai simt aroma pătrunzătoare care îl înconjura – o mixtură masculină şi liniştitoare de fum de pipă, lână şi săpun carbolic. Nu puteam să înţeleg că dispăruse pentru totdeauna.

Totuşi, relaţia cu tatăl meu nu fusese armonioasă. Acest sentiment de regret, chiar de vinovăţie, de conversaţii neterminate şi de dispute neîncheiate mă umplea de nelinişte. Eram îndurerat nu pentru că murise, ci pentru că nu puteam să-i deplâng cu sinceritate dispariţia.

Dacă n-ar fi fost moartea tatălui meu, nu aş fi stat acum treaz într-o cameră străină. Aş fi rămas la Colegiul de Arte Slade, unde mă înscrisesem împotriva dorinţei tatălui meu, cu scopul mai degrabă idealist de a-mi câştiga pâinea ca pictor după terminarea studiilor. Moartea lui ne-a lăsat pe mama mea, pe sora mea de paisprezece ani, Isobel, şi pe mine într-o situaţie materială destul de bună, dar nu extraordinară. Deşi casa noastră, dintr-o zonă liniştită din Sydenham, îi rămăsese mamei, fuseserăm forţaţi să ne chivernisim mai mult decât eram obişnuiţi, aşa că m-am văzut, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, nevoit să-mi întreţin familia. Aceasta nu se datora deloc insistenţelor mamei mele – ea, din contră, m-a îndemnat în mod curajos să îmi continui studiile la Slade, chiar dacă economiile noastre de-abia ar fi putut să acopere această cheltuială ci alor mele. O simţeam ca pe o datorie faţă de tatăl meu, care muncise toată viaţa pentru bunăstarea familiei. Mi-am lăsat aspiraţiile artistice pe plan secundar, nevoit să-mi întreţin familia.

Ca student al artelor frumoase, ştiam că orice calificare pe care aş fi obţinut-o mi-ar fi fost complet inutilă în vederea câştigării existenţei în domeniul afacerilor ori al comerţului.

Puteam, probabil, să mă folosesc de relaţiile tatălui meu pentru a-mi găsi un post prin oraş, dar simţeam că nu mă trage inima să fac asta. Răsfoiam paginile ziarului cu un sentiment de deznădejde, când atenţia mi-a fost atrasă de un mic anunţ.

„Se caută profesor de arte plastice pentru două tinere, la o reşedinţă liniştită din provincie, în Sussex. Salariu generos şi condiţii confortabile oferite unei persoane corespunzător calificate. Sunt esenţiale recomandări impecabile."

Adresa dată nu era din Sussex, ci a unui hotel din Kensington. Am redactat o scrisoare de intenţie şi am fost invitat la o întrevedere. Pe scurt, m-am prezentat la întâlnire şi am discutat chiar cu domnul Farrow. Am simţit din primul moment o simpatie faţă de el – faţă de felul său deschis şi direct, faţă de modul său hotărât de a-şi exprima gusturile şi opiniile – şi nu cred că aş greşi dacă aş spune că şi el m-a simpatizat la rândul lui. A studiat foarte atent portofoliul cu desene, schiţe şi acuarele pe care îl luasem cu mine şi mi-a pus o mulţime de întrebări despre trecutul, studiile şi creşterea mea.

Răspunsurile mele şi recomandările de la Slade au trecut evident testul, pentru că două zile mai târziu am primit o scrisoare în care mi se oferea postul de la Fourwinds, la o sută de lire pe an, plus cazare şi masă. Am aflat de la colegii mei şi citind anunţurile cu oferte de slujbe că mi se oferise de fapt mai mult decât aş fi putut să mă aştept în mod rezonabil.

Deşi acest lucru mă mulţumea, m-am mirat că nu se prezentaseră candidaţi cu mai multă experienţă; pentru că, deşi adusesem dovezi ale abilităţilor mele cu creionul şi pensula, eram lipsit de experienţă ca profesor. Totuşi, gândul la banii pe care urma să îi trimit acasă mamei şi lui

Isobel, siguranţa unui venit stabil şi gândul la orele libere pe care urma să le am în mijlocul peisajului din Sussex, pentru propriile strădanii artistice, mi-au risipit îndoielile şi m-au convins că eram extrem de norocos.

La interviu, domnul Farrow îmi dăduse foarte puţine detalii despre fiicele sale: că aveau vârstele de nouăsprezece şi şaisprezece ani, că mama lor murise recent şi că aveau în găzduire o guvernantă-însoţitoare. Acum însă le cunoscusem pe cele trei tinere şi ele nu mai reprezentau nişte abstracţiuni fără identitate din imaginaţia mea. Deja mă simţeam intrigat de aceste trei personalităţi atât de diferite. Pe domnişoara Agnew, al cărei rol în această familie era similar cu al meu, am văzut-o ca pe o posibilă aliată. La început – din pricina sobrietăţii hainelor sale, a părului său şaten drept cu cărare pe mijloc şi prins la spate într-un coc şi a trăsăturilor sale simple – am presupus că era cu câţiva ani buni mai în vârstă ca mine. Însă, când am stat de vorbă cu ea în camera de zi şi am privit-o mai de aproape, mi-am coborât estimarea la vreo douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani. Pielea îi era fragedă şi tânără, iar ochii luminoşi şi vioi ca de pitulice. Am înţeles că aveam în faţă o tânără femeie care, fiind conştientă de statutul ei, nu doreşte să atragă atenţia prin podoabe feminine. Dar ce însemnase momentul acela tulburător când, observând cum faţa mea mă trădase înroşindu-se, s-a făcut şi ea roşie ca focul, iar pentru un moment a părut la fel de sfioasă ca o şcolăriţă? Nu mi-am putut imagina ce provocase această stingherealã, decât senzaţia că în. I făcuse să mă simt *eu* jenat.

Iar în ceea ce le priveşte pe fiicele domnului Farrow, cu greu ar putea fi mai diferite ca înfăţişare şi, se pare, ca temperament. Marianne… Nu aş exagera dacă aş spune că m-a captivat de la prima privire şi că personalitatea ei tulburată nu a făcut decât să-mi sporească fascinaţia. Juliana este drăguţă, însă Marianne este chiar o frumuseţe – aşa un

păr şi nişte ochi, iar acele expresii trecătoare… Stând treaz întins în patul meu, o vedeam atât de clar, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa mea. Părul acela bogat şi luxuriant căzându-i în valuri peste umeri; ochii săi, ce-mi păruseră întunecaţi şi teribili când ne-am întâlnit lângă porţi, se dovediseră, la intrarea în casă, a fi de o culoare intensă, între albastru şi verde marin. Degetele mele tânjeau după o pensulă; simţeam nevoia de a lua o coală de hârtie ori o pânză pe care să încerc să-i recreez imaginea. Într-adevăr, dacă materialele mele de pictat nu ar fi rămas în cufărul lăsat la gară, aş fi renunţat la somn pentru a mă dedica dorinţei de a reproduce chipul lui Marianne, spiritul său, energia sa neobosită. Şi, bineînţeles, eram perfect conştient că asemenea sentimente aprinse ale unui profesor faţă de tânăra sa elevă nu erau nici pe departe potrivite şi că trebuia să le birui ori să le ascund.

Juliana era atât de diferită încât ea şi Marianne cu greu ar fi putut trece drept surori. Era de talie mai mică decât Marianne, dând impresia de delicateţe, chiar de fragilitate şi nu am fost surprins când – după ce ne urase noapte bună – domnişoara Agnew mi-a spus că Juliana tocmai ieşise din convalescenţă, de unde şi dorinţa tatălui său de a-i ridica moralul prin lecţiile de desen pe care urma să i le dau. Trăsăturile îi erau fine, pielea îi era palidă şi imaculată; părul său subţire – spre deosebire de părul bogat al surorii sale – era prins la ceafă şi cu bucle pe spate şi avea culoarea strălucitoare a orzului copt. Părea rezervată, chiar docilă. Avea, după cum ştiam, nouăsprezece ani, dar, ca şi sora ei mai mică, era îndrumată de domnişoara Agnew.

Ce căutam eu aici? Cum urma să mă descurc? Gândurile mele treceau necontrolat dintr-o extremă în cealaltă. În unele momente, aproape că nu îmi venea să cred ce noroc avusesem să fiu angajat într-un asemenea loc, apoi eram convins că domnul Farrow va fi dezamăgit de mine, că mă

voi dovedi nedemn de stima sa – o companie plicticoasă şi un profesor incapabil.

Nu puteam să adorm. Am dat la o parte cearceafurile şi m-am ridicat în capul oaselor, apoi m-am dus până la fereastră şi am deschis-o larg, lăsând să între aerul nopţii.

Lumina lunii era de vis. Camera mea dădea spre sud; vedeam cocoaşele dealurilor pe fundalul cerului palid; luna, uimitor de mare, privea în jos cu indiferenţă glacială. Am auzit o lătrătură ascuţită, posibil o vulpe; noaptea avea viaţă şi energie proprii. Obişnuit fiind cu străzile Londrei, m-am bucurat de peisajul nepopulat ce se întindea în faţa mea, de pajiştile, de desişurile şi de crângurile ce îşi revărsau miresmele în aerul nopţii. Dacă n-aş fi fost un nou-venit, atent la impresia pe care voiam să o las, aş fi ieşit la o plimbare, să stau din nou sub cerul liber şi să-mi întind mâinile către imensitatea sa.

În schimb, m-am uitat mai atent la grădinile ce se întindeau în faţa mea, încercând să le desluşesc contururile. Am văzut tufişuri, garduri vii tunse, alei; un pic mai departe, dincolo de pajişte, am zărit luciul rece al lunii pe apă.

Dimineaţă m-am trezit dintr-un vis atât de real încât a trebuit să mă ciupesc ca să scap de imaginea lui şi m-am uitat de mai multe ori în jurul meu prin cameră ca să mă asigur de locul în care mă aflam şi de faptul că visul nu fusese real. În vis, fusesem atras de ciripitul melodios al unei păsări până la marginea apei, făcându-mi loc printre crengi. M-am întrebat dacă nu cumva privighetoarea – căci ce altceva ar fi putut să fie decât o privighetoare? — ciripise în faţa ferestrei mele când dormeam, pentru că eu nu mi-aş fi putut imagina ceva atât de armonios. Intensitatea şi frumuseţea cântecului ei m-au înfiorat şi au făcut să răsune acordul unei dorinţe disperate, însă nu ştiam ce fel de dorinţă. În vis am încercat să mă apropii, fără să caut să văd

pasărea, căci ştiam că e maronie şi neînsemnată şi că nu s-ar fi arătat în această noapte de vară, ci doar să aud cântecul ei cristalin, pulsant, mereu variat: acum un tril melodios, acum ceva grav, prelung şi tânguit. Frunzele răcoroase mi-au atins faţa; le-am dat la o parte şi, găsindu-mă aproape de malul lacului, am fost fermecat de vederea unei forme feminine întunecate şi acoperite cu o mantie, a cărei siluetă se contura pe fundalul apei ce lucea palid. Mă oprisem, de-abia respirând, iar ea şi-a întors chipul către mine şi mi-a vorbit.

— Ştiam că ai să vii, mi-a zis Marianne, căci ea era. Dar trebuie să ştii că o asemenea frumuseţe îţi va provoca mereu durere, pentru că nu poţi să o prinzi şi să o păstrezi.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o, dar ea se îndepărtase, pierzându-se printre umbrele copacilor şi, deşi îmi încordam auzul după ciripitul păsării, nu mai auzeam decât liniştea.

5

Nord, Sud, Est

La micul dejun, domnul Godwin a fost vizibil dezamăgit când a văzut că eu eram unica sa companie; Marianne venise şi plecase deja, iar Juliana nu coborâse încă.

— O să coboare şi domnul Farrow? m-a întrebat cu o oarecare nerăbdare în glas.

— Dumnealui are obiceiul de a lua micul dejun singur în cameră, i-am zis, şi apoi de a-şi petrece dimineaţa în biroul său, ocupându-se de afaceri. În general, nu îl vedem înainte de prânz. Astăzi însă, a cerut să vă prezentaţi în biroul său la ora zece. Dacă aveţi întrebări privitoare la munca dumneavoastră aici, vă va răspunde atunci.

Părea mulţumit.

— Trebuie să trimit după geamantanul meu, mi-a spus. E încă la gară, aproape că uitasem.

— Nu trebuie să vă deranjaţi, l-am asigurat. Deja l-am trimis pe Reynolds cu trăsura.

— Foarte atent din partea dumneavoastră, domnişoară Agnew!

Acceptând mulţumirile printr-o mişcare a capului, am adăugat:

— Vă rog, serviţi!

Şi i-am făcut semn către rândul de farfurii de pe masă.

După ce am terminat micul dejun, i-am arătat casa. Era plin de admiraţie pentru frumuseţile ei şi trebuie să mărturisesc că, văzându-i reacţiile şi auzindu-i exclamaţiile de uimire când ajungeam în alt colţ al casei ori deschideam vreo uşă, am privit casa cu alţi ochi, reamintindu-mi propria uimire când am intrat prima dată. E o casă ce invită vizitatorul să se plimbe prin camerele sale, să se aşeze şi să zăbovească. Oferă constant detalii care încântă ochii: o friză de gips cu fructe şi frunze, o clanţă de uşă curbată, ce îţi face mâna să vrea s-o cuprindă sau o pereche de lămpi de perete în formă de fulgi de zăpadă. Într-adevăr, e greu de imaginat o casă în care să se combine mai armonios frumuseţea şi confortul.

Domnul Godwin era numai laude.

— Pare aşa de solidă, aşa de bine înfiptă în pământ, a remarcat în timp ce admiram salonul lung şi scund, cu şemineul arcuit cu simplitate, cu colţişoarele sale confortabile acoperite cu perne şi cu pianul din lemn de trandafir al Julianei. Şi e totuşi atât de spaţioasă şi luminoasă pe dinăuntru! Spuneţi că domnul Farrow a luat parte la proiectarea ei, pas cu pas? Are experienţă în arhitectură?

— Se interesează de astfel de lucruri, i-am răspuns. Când a moştenit casa din Londra a tatălui său şi o avere însemnată din investiţii imobiliare, a întrevăzut şansa de a construi o casă după propriile cerinţe. Pe acest loc exista înainte o casă mai veche, dar a fost demolată pentru a-i face loc celei noi.

Doar o parte dintre acareturi au mai rămas. Domnul Farrow a angajat un arhitect cunoscut, unul a cărui muncă o admira, şi a lucrat îndeaproape cu el pe tot parcursul lucrărilor. Fiecare detaliu, interior sau exterior, este parte a unui întreg. Domnul Farrow a sugerat unele dintre detaliile mai neobişnuite: vestibulul central înalt, scara dublă şi galeria de sus. A dorit să-şi lase amprenta personală.

— Aşadar, domnişoară Agnew – ne opriserăm să ne uităm prin uşile de sticlă ce dădeau spre terasă şi peluză, care cobora înspre un pârâu mărginit de anini, dincolo de care se întindeau dealurile –, se pare că sunteţi de ceva vreme în slujba domnului Farrow. Aţi fost angajata dumnealui la locuinţa sa anterioară?

— Nu. Sunt aici de un pic peste un an – cam cincisprezece luni. Din martie anul trecut mai exact.

— Şi aţi cunoscut-o pe răposata doamnă Farrow?

— Nu, i-am răspuns. Biata femeie a murit la începutul acelui an.

— Ce cumplit de dureros trebuie să fi fost pentru cele două fete să-şi piardă mama, a remarcat dând din cap cu tristeţe.

— Da, o pierdere cu adevărat tragică. Dar acum lăsaţi-mă să vă arăt grădinile. A, uite-o pe Marianne!

Întrucât o cunoşteam atât de bine pe tânăra mea elevă, puteam să-i recunosc starea psihică dintr-o privire. În această dimineaţă, venind înspre noi pe peluză, arăta vioaie şi atrăgătoare în rochiţa de muselină înflorată, cu părul dat pe spate; văzând-o în starea asta, zâmbind relaxată, nimeni nu i-ar fi bănuit tulburările pe care eu i le cunoşteam tot atât de bine. Când i-am deschis uşile ca să între, am observat că îşi împletise trei margarete în păr.

— Bună dimineaţa, Charlotte, bună dimineaţa, domnule Godwin!

Doamne, cum o invidiam uneori pentru graţia şi

strălucirea ei plină de tinereţe şi pentru zâmbetul ei fascinant! Totuşi, am alungat aceste gânduri, fiind nedemne de mine. Să admiri e una, dar să invidiezi este cu totul altceva.

— Bună dimineaţa, domnişoară Farrow, i-a răspuns domnul Godwin.

Ea s-a încruntat drăgălaş.

— Nu putem să păstrăm aceste formalităţi absurde dacă e să mă învăţaţi desen în fiecare zi. Aş prefera să-mi spuneţi Marianne, e mult mai prietenos.

— Îţi mulţumesc, a răspuns domnul Godwin, făcând o mică plecăciune. În acest caz, sper că mi te vei adresa prin Samuel.

Nu s-a uitat spre mine, negăsind de cuviinţă să-mi ceară permisiunea. Întrucât ar fi trebuit să mă întrebe, m-am simţit ofensată şi am intervenit rapid.

— Tatăl tău ar dori să păstrăm eticheta, Marianne, am subliniat eu. Ne vom adresa domnului Godwin pe numele său de familie.

El s-a uitat pieziş la mine, dar a continuat:

— Domnişoara Agnew tocmai urma să îmi ofere un tur al proprietăţii.

— Atunci o să vă însoţesc! ne anunţă Marianne. Trebuie să începem din faţă… cu Vântul de Nord. Nu o să ne deranjeze nimeni, tata este închis în biroul său.

— Vântul de Nord? a întrebat domnul Godwin şi şi-a întins ambele mâini, ca şi când încerca să probeze că astăzi abia dacă adia vântul.

— Marianne, i-am zis încercând s-o opresc, n-ai vrea să te duci până în camera surorii tale şi s-o întrebi dacă doreşte să ni se alăture?

Dar nu s-a lăsat aşa de uşor.

— Juliana e aşa de înceată dimineaţa! Chiar nu pot pricepe cum de îi ia aşa de mult să se scoale şi să se îmbrace. Şi vreau

să văd ce părere are Sa… adică domnul Godwin, despre Vânturi. E un artist, merită să auzim părerea dumnealui.

Părea aşa de raţională încât am cedat.

— Vânturile sunt o trăsătură foarte specială a casei, i-am spus domnului Godwin, conducându-l înapoi prin vestibul, ieşind pe uşa de la intrare şi coborând treptele verandei. Domnul Farrow, odată ce a ales numele de Fourwinds, atât de potrivit pentru această configuraţie deschisă, a comandat sculpturile – câte una pentru fiecare faţadă a casei. Iar aceasta este prima.

Am rămas locului privind în sus la silueta de piatră de deasupra intrării. Întrucât locuisem aici suficient de mult pentru ca familiaritatea să îmi ştirbească spiritul de observaţie, aproape că încetasem să mai remarc aceste panouri sculptate, care înfrumuseţau trei dintre cele patru laturi ale casei, de-abia aruncându-le câte o privire scurtă când treceam pe lângă ele cu treburi. Dar acum, stând lângă Samuel Godwin, care contempla Vântul de Nord pentru prima dată, mi-am reamintit totuşi cât de uimitor este. Această siluetă de bărbat matur, de proporţiile unei persoane reale, cu barbă grizonantă şi sprâncene pronunţate deasupra ochilor pătrunzători, pare să zboare printr-un viscol, sub nori apăsători; însă aceste cuvinte simple nu pot descrie adevărata măiestrie sculptorului. Domnul Godwin inspiră adânc şi rămase nemişcat un moment înainte să vorbească.

— Ce părere aveţi? a întrebat Marianne.

— Remarcabil! Vocea sa era gravă şi plină de reverenţă. O combinaţie atât de impresionantă de stiluri, clasice şi… păgâne s-ar putea spune. Sunt nerăbdător, domnişoară Agnew, să le văd şi pe celelalte trei.

Marianne s-a uitat la mine, dar nu a zis nimic.

— Cine este sculptorul? a întrebat domnul Godwin când ne îndreptam spre aripa de est a casei. Cineva foarte

talentat, asta e evident.

— Numele său era Gideon Waring, i-am răspuns.

Nu era un subiect pe care să-l abordez cu plăcere, însă nu vedeam nicio cale de a-l ocoli, domnul Godwin fiind foarte interesat, iar Marianne era atât de dornică să-i afle părerea.

— Şi dânsul este bine-cunoscut în domeniul său? Trebuie să mărturisesc că nu îmi este familiar numele său.

— O, Gideon Waring este un adevărat artist, a spus Marianne peste umăr. Un artist al pietrei. Dumneavoastră *sunteţi* un artist adevărat, domnule Godwin?

— Păi… a ezitat tânărul.

— Marianne! Te rog, nu-ţi uita manierele! Bineînţeles că domnul Godwin este un artist adevărat, altfel tatăl tău nu bar fi angajat.

Domnul Godwin, părând jenat, a repetat întrebarea:

— Gideon Waring este cunoscut ca sculptor?

— Cred că destul de puţin, am început să-i explic, însă Marianne m-a salvat şi nu a fost nevoie să intru în amănunte. S-a oprit din mers şi s-a uitat în sus.

— Uitaţi-vă! i-a zis domnului Godwin. Aici avem Vântul de Est.

Pe această parte a casei, ferestrele salonului şi ale camerei de zi dau spre o pantă uşoară ce coboară către ţarcuri şi, dincolo de acestea, spre lacul împrejmuit de pâlcuri de trestie; însă noi priveam la tânărul de deasupra noastră, de pe zid, care stătea gol şi zgribulit: Vântul de Est, ce vine, se pare, de pe îndepărtate vârfuri de munte, ce străpung cerul răvăşit de furtuni. Deşi dimineaţa era caldă şi liniştită, promiţând o zi călduroasă, sculptura Vântul de Est aproape că mă făcea să vreau să mă înfăşor cu un şal imaginar şi să caut cel mai apropiat şemineu.

Din nou, Samuel Godwin s-a oprit fermecat, ca într-o transă, spre marea bucurie a lui Marianne.

— Văd că v-a fermecat! exclamă ea. Mă bucur atât de mult,

pentru că nu aş fi putut să vă am ca profesor de desen dacă baţi fi privit cu indiferenţă. Haideţi… să vedem ce părere aveţi despre sculptura Vântul de Sud. E foarte diferită de celelalte.

Când avansam, atenţia mi-a fost atrasă de o mişcare scurtă. Construcţia neobişnuită a Fourwinds include câte o cameră între parter şi primul etaj pe fiecare latură, la cotitura scărilor; biroul domnului Farrow, cu fereastra sa cu alcov, ocupa această poziţie pe o laterală a casei, iar pe cealaltă parte era o magazie pentru rufărie. De la această înălţime se putea uita la noi fără a fi observat de jos. Ochii săi, atât de experimentaţi în a estima calităţile unui cal de vânătoare sau ale unuia de prăsilă, zăboveau pe figura lui Samuel Godwin. Întâlnindu-mi din întâmplare privirea în timp ce-l studia pe domnul Godwin, a dat scurt din cap şi a schiţat un zâmbet vag. Am dat şi eu din cap la rându-mi, iar el s-a îndepărtat de la fereastră.

Fără să spun nimic despre acest mic dialog, i-am urmat pe Marianne şi pe domnul Godwin către spatele casei. Din nou ne-am întors cu spatele la privelişte şi am privit sculptura aşezată deasupra nivelului ferestrelor: o siluetă feminină, plină şi voluptoasă, înveşmântată în pânzeturi uşoare. Cu ochii pe jumătate închişi, pluteşte pe curenţi de aer cald, însoţită de stoluri de rândunici.

— A, da, foarte diferită, însă iarăşi foarte frumoasă! a murmurat domnul Godwin.

— Marianne, am zis, când încă ne simţeam scăldaţi în atmosfera înmiresmată pe care Vântul de Sud o aducea cu el (întrucât,. Am că într-acolo o purtau gândurile pe Marianne), e cam târziu, chiar şi pentru Juliana. N-ai vrea să intri şi să îi spui că suntem toţi aici afară?

Marianne părea să nu fi auzit; ochii săi erau fixaţi asupra lui Samuel Godwin, care contempla. După câteva momente, a vrut să înainteze.

— Şi acum ultima, a zis el cu o expresie nerăbdătoare pe chip. Oare cum a personificat ingeniosul dumneavoastră sculptor Vântul de Vest?

— Marianne… sora ta, i-am reamintit blând.

Prea târziu. Pe figura ei se instalase privirea fixă pe care i-o cunoşteam foarte bine; m-a fixat ca şi cum încerca să stoarcă sensul din cuvintele mele simple, apoi şi-a rotit capul către domnul Godwin şi l-a privit cu aceeaşi căutătură neliniştitoare.

— Nu ştii? l-a întrebat acuzator. Nu ţi-a zis nimeni?

— Ce vreţi să spuneţi? a răspuns acesta de-a dreptul şocat.

Ochii ei au şovăit pe faţa lui, dar nu a zis nimic. Când am încercat s-o apuc de braţ, m-a respins cu un gest nerăbdător.

— Domnişoară Farrow! Nu vă simţiţi bine? a întrebat domnul Godwin, îndreptându-se către ea. Pot să vă ajut?

— Da, poate ar fi mai bine să intrăm înăuntru, am zis eu. Haide, Marianne!

S-a dat înapoi şi am văzut că tremura.

— El cutreieră liber… mereu liber! a zis cu dificultate, ca şi cum cuvintele îi erau smulse cu forţa.

Domnul Godwin s-a uitat la mine, apoi a încercat din nou:

— Domnişoară Farrow! Cred că nu vă simţiţi bine. Vă rog, luaţi-mă de braţ… poate că o plimbare liniştită pe pajişte o să vă calmeze.

Umerii lui Marianne au început să tresalte, iar pe obrazul său s-a prelins o lacrimă mare.

— Unde este? a zis suspinând. Unde este Vântul de Vest? Chiar n-o să-l găsim niciodată?

— Marianne, te rog, am început să-i zic, însă ea mi-a aruncat o privire suferindă şi, ignorând braţul întins al domnului Godwin, a luat-o la fugă înapoi pe drumul pe care venisem, cu părul ei lung plutindu-i în urmă. Tocmai când eram gata să mă scuz faţă de domnul Godwin şi să fug după ea, am văzut-o cotind pe panta dinspre ţarcuri şi apoi

schimbând din nou brusc direcţia, când a zărit-o pe Juliana, care tocmai traversa pajiştea. Marianne a scos un hohot răsunător şi a alergat către sora ei.

Cum era de aşteptat, domnul Godwin era foarte descumpănit.

— Vorbea despre Vântul de Vest când am întâlnit-o aseară lângă porţi! mi-a spus discret. Ce anume o neliniştește atât de rău? Am putea să ne uităm la sculptura în cauză? Oare ar putea să ne ofere vreun indiciu?

Era gata să pornească înspre aripa de vest a casei. Am ridicat o mână pentru a-l opri.

— Domnule Godwin, i-am zis, sculptura Vântului de Vest ne-ar putea oferi informaţii folositoare dacă am şti unde s-o găsim. Ceea ce a zis Marianne este adevărat. Vântul de Vest *nu* există sau, dacă există, el nu se află în acest loc. Înţeleg că trebuie să vă dau o explicaţie mai amănunţită. Însă, am adăugat scoţându-mi ceasul din buzunar, aceasta va trebui să aştepte. E aproape momentul să vă întâlniţi cu domnul Farrow.

Uşile de sticlă ale salonului erau descuiate; l-am condus, pentru a nu trece pe lângă Marianne, care acum plângea în braţele surorii sale. Samuel Godwin i-a aruncat o privire îndoielnică în clipa în care am intrat. Mă considera, fără îndoială, cam impersonală în felul cum mă comportam cu ea. Iar eu mă simţeam doar iritată de faptul că Marianne se arătase de două ori, de la venirea lui, în starea sa cea mai tulbure. După cum o ştiam eu, bănuiam că vrea să fie intenţionat în centrul atenţiei.

6

Un solitar

Fix la ora zece fără un minut mă aflam în faţa uşii biroului

domnului Farrow. Întrucât doream să las o impresie la fel de bună ca aceea pe care în mod evident o lăsasem la prima întrevedere, m-am spălat pe mâini, mi-am periat părul şi l-am netezit cu apă; eram hotărât ca domnul Farrow să nu aibă niciun motiv să-i displacă înfăţişarea ori manierele mele. Totuşi, jucându-mă cu cravata şi verificând ca unghiile să-mi fie perfect curate, m-am simţit ca un şcolar chemat la director.

Am bătut la uşă, sperând să pot arbora o încredere în sine pe care nu o simţeam.

— Intră, a spus o voce gravă din interior.

Am intrat. Domnul Farrow, aşezat la un birou lângă fereastră, s-a ridicat în picioare când am intrat. Era un om solid, aproape masiv; mi-am amintit că fusesem surprins prima dată când ne-am întâlnit la Londra, deoarece mă aşteptasem să fie mult mai în vârstă. Imaginea pe care mi-o creasem din formularea anunţului din ziar, din faptul că locuia retras la ţară şi din adresa hotelului dintr-o zonă discretă şi luxoasă din Kensington era aceea a unei persoane grizonante şi retrase, cu un fizic delicat, atentă la sănătatea personală şi cu o situaţie şi un intelect impunătoare. Această imagine se dovedise greşită aproape în toate privinţele. Domnul Farrow, un om viguros, fără niciun fir alb în părul său negru şi bogat, nu putea să fi avut cu mult peste patruzeci de ani. Era un bărbat arătos şi aparent voluptuos: cu trăsături puternice, buze pline şi ochi de un căprui foarte închis.

— Bună dimineaţa, domnule Godwin, m-a salutat. Îmi face o mare plăcere să îţi urez bun venit la Fourwinds. Mi-a întins mâna şi a prins-o pe a mea într-o strânsoare viguroasă. Sper că ai început să te acomodezi. Găseşti condiţiile satisfăcătoare?

— Chiar foarte satisfăcătoare, domnule Farrow. Aveţi o casă nemaipomenit de frumoasă.

— Te rog, ia loc. A făcut semn către un fotoliu căptuşit de lângă şemineu şi l-a întors pe al său, întrucât stătuse cu faţa la fereastră. Apoi a tras de cordonul unui clopoţel. O să trimit să ne aducă două cafele. Serveşti o cafea, da?

— Vă mulţumesc, domnule, am răspuns, deşi trecuse atât de puţin de la micul dejun.

— Ai ajuns aseară târziu, a continuat, ridicând întrebător o sprânceană, ceea ce a transformat afirmaţia într-o întrebare.

I-am explicat despre întârzierea trenului, despre legătura pierdută şi nevoia pe care am simţit-o de a merge pe jos; apoi a intrat o servitoare care a fost însărcinată să ne aducă două cafele. Astfel am avut răgazul de a admira biroul.

Fiecare cameră pe care o văzusem până acum avea ceva special; aceasta, deşi fusese gândită ca birou, cu un perete acoperit de rafturi pentru cărţi, era acoperită complet cu lambriuri din lemn deschis la culoare şi avea mai multe alcovuri şi dulăpioare, precum şi un cadru superb din lemn de stejar sculptat. O mică fereastră cu alcov permitea luminii să între şi celui aflat în birou să se uite în afară fără a distrage atenţia, precum o fereastră mai mare.

Eram oarecum surprins că un om atât de robust ca domnul Farrow alege să îşi petreacă dimineţile închis în casă; nu m-aş fi mirat dacă, din contră, i-ar fi plăcut să plece călare dimineaţa devreme pe dealuri sau să iasă cu câinii şi cu puşca. Într-o vitrină, pe perete, erau nişte arme – o puşcă şi două pistoale –, deşi toate trei păreau nefolosite şi bine lustruite. Nu văzusem niciun câine la Fourwinds şi am simţit brusc lipsa lui Monty, terrierul nostru de acasă. Ce i-ar mai fi plăcut să cutreiere locurile de pe aici şi să fugărească iepuri pe dealuri! Însă în acest moment mi-am impus cu severitate să fiu atent.

Pe biroul domnului Farrow se găsea o fotografie înrămată a celor două fiice ale sale; o alta, a unei doamne purtând o

pălărie cu boruri largi şi cu un buchet de crini în braţe, am presupus că este portretul soţiei sale decedate. Când m-a văzut uitându-mă la ele, am simţit că era potrivit să spun ceva.

— Mi-a părut foarte rău să aflu despre pierderea dumneavoastră, am spus. Vreau să zic… despre răposata doamnă Farrow.

— Îţi mulţumesc. Da, o pierdere tragică într-adevăr, mi-a răspuns. Şi-a răsfirat degetele de la o mână, privindu-le gânditor şi deprimat. După un moment, a adăugat: Ai făcut cunoştinţă cu fiicele mele?

— Da, am făcut. Nişte domnişoare atât de încântătoare, am început să zic, dar el a continuat să vorbească.

— Te-am angajat în primul rând pentru Juliana, domnule Godwin. Consider că are un oarecare talent artistic. Are nevoie să uite de sine însăşi. A fost bolnavă, să ştii, acum se simte bine fizic, dar nu şi-a recăpătat buna dispoziţie. Petrece mult prea mult timp pierdută pe gânduri prin casă. Compania dumitale şi o activitate intelectuală o vor readuce la o stare bună.

— Vă asigur că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-i capta interesul şi pentru a-i încuraja talentul, i-am răspuns. Dar domnişoara Farrow cea mică?

În acel moment mi-a revenit în minte visul avut cu o seară înainte, în toată intensitatea şi ciudăţenia lui. Eram curios să văd dacă domnul Farrow îmi va oferi vreo informaţie despre bizarele schimbări de comportament ale celeilalte fiice ale sale, deoarece, fără îndoială, Marianne era cea care avea mai multă nevoie de a fi înveselită, însă răspunsul său a fost nepăsător.

— Da, bineînţeles. Marianne poate de asemenea să ia parte la lecţii dacă îi face plăcere. Nu are vreo aptitudine, din câte văd. Dar îi face plăcere să vorbească despre tot felul de lucruri, aşa că n-o lăsa să devină enervantă. Şi acum spune-

mi ce părere ai despre casa mea? Dumneata eşti artist. Sigur eşti sensibil la detalii ce i-ar scăpa unui vizitator obişnuit. Un simţ al esteticii, al principiilor conform cărora se ridică o construcţie. Ce părere ai?

Îi spusesem deja că găseam Fourwinds a fi foarte frumoasă; în mod evident, voia o apreciere mai amănunţită.

— Tocmai am făcut un scurt tur cu domnişoara Agnew, i-am zis, dar sunt foarte impresionat. Nu este deloc cum mă aşteptam. Admir foarte mult interiorul luminos şi spaţios, iar casa se încadrează atât de bine în peisaj încât cu greu bănuieşti că e nou construită.

Am început să nu-mi mai găsesc cuvintele; arhitectura nu era domeniul meu. Totuşi, părea să fie mulţumit.

— Ah, dumneata înţelegi! Soliditate şi forţă în exterior, lumină şi modernitate în interior. Îmi place să mă înconjor cu lucruri frumoase. Nimic de aici nu a fost produs în masă sau într-o fabrică, domnule Godwin. Angajez meşteri cinstiţi, pricepuţi. Atenţia la detalii produce un întreg armonios. Scopul meu a fost să combin ceea ce e mai bun în gândirea arhitecturală modernă cu manopera şi materialele tradiţionale. Îmi place să cred că nu mi-a ieşit prea rău.

— V-a reuşit admirabil dumneavoastră şi arhitectului dumneavoastră, l-am asigurat. Este cu adevărat o clădire frumoasă, dar şi un cămin confortabil.

Imediat ce am pronunţat aceste cuvinte, am simţit cât de lipsite de tact erau, cât de puţin gândite. Speranţele bietului om probabil fuseseră risipite după ce proiectase o locuinţă atât de frumoasă pentru familia sa, după ce îşi imaginase că vor trăi acolo fericiţi, că vocile lor se vor auzi prin camerele ei, că zgomotul paşilor lor va răsuna pe*scări, ca apoi soţia să îi fie răpită de o moarte timpurie! Probabil absenţa doamnei Farrow era resimţită la Fourwinds ca un gol imens, ca o mare lipsă. Întrucât simţisem eu însumi această pierdere, aproape ca un mister al unei morţi premature în

familie, puteam să-i intuiesc sentimentele.

— Ei bine, sper că o să te simţi bine aici, a spus fără vreo urmă de reproş. Să fiu sincer, e bine-venită o companie masculină. Duc o viaţă cam solitară în această casă plină de femei. Sper că vom putea să purtăm din când în când o conversaţie agreabilă la o sticlă de vin bun şi nişte trabucuri. Nu?

Se lăsă pe spate în scaunul său, uitându-se la mine într-un mod vădit aprobator, în timp ce servitoarea ne aducea cafeaua. Nu, un putut să nu mă simt flatat de atenţia oferită de acest bărbat puternic şi deschis. Lejeritatea şi degajarea sa, precum şi sentimentul de simpatie reciprocă m-au făcut să sper că o voi duce bine aici.

După ce ni s-a adus cafeaua, domnul Farrow îşi reluă aerul profesional.

— Aşa. Mai e un motiv pentru care te-am adus aici. Mi-a plăcut ce am văzut din lucrările dumitale, domnule Godwin, când ne-am întâlnit la Londra. Ai mai adus lucrări din portofoliu pe care să mi le arăţi?

— Da, domnule Farrow, am adus, dar sunt în valiza mea, care chiar acum este adusă de la gară.

— Doresc să le văd. Mi-ai demonstrat deja că ai un simţ estetic potrivit pentru casa mea. Stilul dumitale de a picta îmi place la fel de mult ca şi sensibilitatea de care dai dovadă. Spiritul locului, asta văd în lucrările dumitale. Doresc să-ţi comand un rând de picturi. Fourwinds la exterior şi la interior. Da, vezi – şi râse cu autoironie –, îmi place să cred că urmez stilul latifundiarilor din secolul al optsprezecelea. Mândru de proprietăţile mele, şi de amprenta pe care am lăsat-o asupra peisajului. Galeria mea e pregătită. Picturile expuse în ea sunt nişte vechituri cenuşii, prezente de mulţi ani în familia mea. Ele doar umplu spaţiul; nu se potrivesc cu această casă. Intenţionez să le înlocuiesc cu nişte lucrări noi. S-a uitat la mine pătrunzător. Doreşti să

o faci? Accepţi această comandă?

— Absolut! am spus cu o înflăcărare ce a părut să-l amuze. Era un pas înainte către împlinirea dorinţei de a-mi câştiga existenţa ca pictor, şi nu ca umil profesor. Domnul Farrow era un om cu influenţă, nu mă îndoiam. De-aş putea să îl mulţumesc cu lucrările mele – şi mi-am promis să fac toate eforturile posibile în acest scop –, ar fi putut urma şi alte comenzi.

— Foarte bine, a zis, dând aprobator din cap. O să ai suficient timp liber aici pentru pictat. Foarte bine. Poţi să te dedici imediat îndatoririlor de profesor. O să ne întâlnim din nou mâine la aceeaşi oră şi o să îţi explic mai pe larg la ce mă gândesc. Să îţi aduci portofoliul.

Eram deja foarte entuziasmat când i-am urat o zi bună şi am coborât scările. Soarta, care mă alesese pe mine să fiu protejatul unui asemenea om precum Ernest Farrow, fusese într-adevăr foarte generoasă.

7

Juliana

Imediat ce Samuel Godwin s-a dus la întrevederea cu domnul Farrow, am căutat-o pe Juliana, care stătea în camera de zi şi broda. Îi plăcea în mod special camera asta, întrucât fusese a mamei sale. Deşi mă simţisem neliniştită în legătură cu Marianne, am găsit-o întinsă pe şezlong, citind o carte, fără să mai prezinte vreo urmă a recentelor ei frământări. Asta mi-a confirmat bănuiala că ieşirea ei se datorase mai mult unui impuls melodramatic decât unei agonii reale.

— Ei bine? m-a întâmpinat Juliana cu zâmbetul ei scurt şi rezervat. Ce părere ţi-ai făcut despre domnul Godwin? Crezi că va fi un bun profesor?

— Pare un tânăr foarte agreabil.

Stăpânirea de sine nu mi-a fost ameninţată în această dimineaţă de nicio roşeaţă; nu îmi puteam imagina ce-mi venise când stătusem la cină cu oaspetele în seara precedentă.

— Dar nu mai judec până ce nu-l voi fi văzut la lucru. Bănuiesc că lecţiile vor începe în această după-amiază?

— Eh! exclamă Marianne din şezlongul în care stătea; nu credeam că ascultase; părea atât de adâncită în cartea pe care o citea! Lecţiile de desen sunt pur şi simplu un pretext de-al lui papa, nu-ţi dai seama, Charlotte?

— Ce vrei să spui cu asta? i-am întors-o.

— Nu se poate să nu fi intuit motivul real al lui papa de a-l aduce aici pe Samuel Godwin, nu? mi-a răspuns.

Obrajii îi erau roşii, iar ochii îi străluceau.

— Nu l-am intuit, i-am răspuns.

— Păi, ca să se căsătorească cu Juley! a zis Marianne triumfătoare. Nu este evident?

— Ca să se căsătorească? am repetat.

Perplexă, m-am uitat mai întâi la Marianne şi apoi la sora ei, care, după cum am observat, nu s-a arătat prea surprinsă să audă aceste noutăţi uimitoare, ci era mai mult îngrijorată că fuseseră spuse cu voce tare.

— Dar asta e absurd dacă e adevărat! Juliana are doar nouăsprezece ani, iar noi nu ştim mai nimic despre domnul Godwin. De ce ar dori tatăl tău să aranjeze o căsătorie cu cineva care nu are nici avere şi nici relaţii?

Întrebării mele i s-a răspuns prin tăcere: Marianne se uita la sora ei cu buzele întredeschise, iar Juliana continua să coasă, doar roşeaţa uşoară din obraji trădându-i emoţia. Era o persoană blajină, dar chiar şi ea ar fi contrazis categoric afirmaţia lui Marianne dacă… dacă nu ar fi conţinut nicio fărâmă de adevăr.

Nu era în firea Julianei să păstreze secrete sau cel puţin

aşa crezusem.

— Nu se poate ca tatăl tău să fi spus ceva despre un asemenea plan! am exclamat, uitându-mă de la una la cealaltă. Aş fi mai mult decât uluită să aflu că a spus.

— Bineînţeles că nu! mi-a răspuns Marianne. Dar este evident pentru oricine care are ochi să vadă.

— Marianne! a ripostat soră-sa cu reproş, rupând un fir.

— Ai grijă la maniere, Marianne, am zis pe un ton tăios. Sunt sigură că nici domnul Godwin nu concepe o asemenea idee, deci probabil este la fel de orb ca şi mine în faţa unui lucru ce vouă vi se pare aşa de evident.

Marianne dădu o pagină din cartea pe care o citea. M-am aşezat lângă Juliana pe canapea, simţindu-mă ofensată de acest schimb de replici. Crezusem că mă bucur de încrederea ambelor surori; în special de cea a Julianei, care uneori, după cum credeam eu, era prea dependentă de compania mea şi mă percepea aproape ca pe un înlocuitor matern, deşi aveam o vârstă apropiată de a ei. Acum se părea că apariţia unui tânăr prezentabil le inspirase aceste fantezii ridicole. Eram obişnuită cu imaginaţia debordantă a lui Marianne, dar crezusem că sora ei era mai cu picioarele pe pământ.

— Nu mă crezi, a remarcat Marianne.

— Vezi bine că nu, i-am răspuns. Să se căsătorească cu domnul Godwin? Nu înţeleg cum v-a intrat în cap o astfel de idee. Nimic legat de persoana sau purtarea domnului Godwin nu lasă această impresie; dar de ce ar face tatăl vostru o asemenea alegere? Doar nu crede că Juliana nu e în stare să îşi atragă admiratori şi fără ajutorul lui. Probabil sunt destui tineri potriviţi printre cunoştinţele lui.

— Da! Dar i-am cunoscut noi vreodată? a răspuns Marianne, aruncându-mi o privire scrutătoare, în care am citit absoluta ei convingere că are dreptate.

Juliana s-a concentrat şi mai mult la croşetatul ei. Era adevărat că mă întrebasem de ce tatăl fetelor dorise să-l

instaleze pe domnul Godwin la Fourwinds; însă această teorie era prea exagerată pentru a fi luată în serios. Dacă se gândea cineva la căsătorie, acela era însuşi domnul Farrow, care era încă viguros, arătos, în floarea vârstei, mai degrabă decât fiicele sale. În această clipă mi-am schimbat brusc raţionamentul: doar ieşise recent din doliul pentru soţia sa. Ce rău îmi părea pentru el! Simpla vedere a fiicelor sale, fiecare atât de fermecătoare în felul ei, probabil îi provoca durere, fiecare oră petrecută cu ele cred că-i reamintea în chip dureros de pierderea pe care o suferise. E o povară greu de dus pentru orice om. Un tată dintre cei mai devotaţi ar fi făcut tot ce putea contribui la fericirea fiicelor sale; dar oare ar fi încercat să îi găsească Julianei un soţ în acest fel, ca şi cum ar fi fost o fată mare de treizeci de ani şi urâtă, fără vreo altă speranţă de a se căsători?

Nu, nu! Am clătinat din cap, încercând să-mi şterg din minte asemenea idei absurde. Lui Ernest Farrow îi plăcea să se considere un patron al artelor. ÎI sprijinea pe acest tânăr pictor promiţător la fel cum îi sprijinise pe arhitectul său şi, mai târziu, pe sculptorul Gideon Waring, deşi respectivul proiect fusese sortit eşecului.

— Juliana, am crezut că vei găsi această idee a lui Marianne la fel de îndoielnică, aşa cum o consider eu. Ce ai de spus?

Nu îşi ridică ochii de la lucrul ei.

— Majoritatea tinerelor au ambiţia de a se căsători şi de a avea o casă a lor, am continuat.

— Este şi a ta, Charlotte? m-a întrebat Marianne, cu un zâmbet maliţios.

— Ştii bine că nu este. Cu cine să mă căsătoresc?

— Papa nu s-ar deranja să îmi aducă *mie* un soţ, a spus un pic iritată. Juley este favorita lui; oricine poate să vadă asta. Şi chiar nu ştiu de ce.

— Of, nu! a suspinat Juliana, clătinând cu repeziciune din

cap.

— Marianne, e chiar absurd! i-am răspuns. Ştii bine că tatăl tău vă este complet devotat amândurora. Şi, în plus, eşti mult prea tânără să te gândeşti la căsătorie.

— Dar Juliana nu este, mi-a replicat Marianne.

M-am întors către sora ei.

— Deci nu ai avea nimic împotriva faptului de a pleca de la Fourwinds ca să te căsătoreşti şi să ai o casă a ta?

Trebuie să recunosc că mă gândeam de fapt la mine. Şederea mea acolo nu putea, bineînţeles, să dureze la infinit; ar fi fost o prostie să cred asta. Inevitabil, Juliana urma să se căsătorească; dacă nu în curând, atunci în câţiva ani; la fel şi Marianne. Cine ar mai fi avut atunci nevoie de Charlotte Agnew? Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta. Îmi construisem o viaţă aici; nu aveam alta.

— Dacă aş avea aşa un noroc… a spus Juliana. A făcut o pauză şi mi-a aruncat pe furiş o privire plină de afecţiune. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, Charlotte, dacă aş părăsi Fourwinds, sper că ai veni cu mine. Nu aş suporta să mă despart de tine.

Era o fată aşa de cumsecade, aşa de bună la suflet… îmi simţise frământarea. I-am zâmbit recunoscătoare.

— Nici eu, a intervenit Marianne prompt. Aş insista să vin şi eu. Aşa că, Juley, tu şi soţul tău veţi avea nevoie de o casă foarte mare, care să ne găzduiască pe toţi.

— O să fie vreme destulă pentru astfel de griji, *când* o să fie cazul, le-am zis. Iar asta nu cred să se întâmple prea curând.

— Ce păcat că domnul Waring a trebuit să plece! a comentat Marianne.

M-am uitat sever la ea.

— Păi, ce legătură are *el* cu ce vorbeam?

— Vorbeam de viitorul soţ al Julianei.

Marianne avea chef să fie răutăcioasă.

— Ar fi fost mai potrivit pentru ea decât oricine altcineva, chiar dacă nu avea bani, adăugă Marianne.

— Nu aş crede asta! am contrazis-o.

Mi-a aruncat o privire jucăuşă amestecată cu sfidare, dar nu s-a apărat.

Juliana s-a înroşit puternic.

— Mie domnul Waring mi-a fost un bun prieten, a spus ea, coborându-şi privirea. Aş vrea să fie încă aici.

— Dacă tot a venit vorba, le-am zis, coborându-mi vocea, v-aş sfătui să nu vorbiţi despre Gideon Waring în prezenţa domnului Godwin. Dumnealui, adică domnul Godwin, este deja curios după ce a văzut cele trei Vânturi. E suficient să spunem că domnul Waring lucra la respectivele sculpturi când tatăl vostru a găsit de cuviinţă să îl concedieze. Ştiu cum bârfesc servitorii. Nu putem împiedica asta, dar este cel mai bine să evităm acest subiect.

— La fel şi cu domnişoara Hardacre, spuse Marianne. Papa se pricepe să găsească motive pentru a concedia oameni când îi vine la îndemână să facă asta.

— Te rog, Marianne! a spus Juliana ridicându-şi ochii, încă roşie la faţă. O s-o faci pe Charlotte să se îngrijoreze în legătură cu postul ei şi nu există niciun motiv să simtă vreo nesiguranţă în privinţa asta. Nimeni nu ni s-ar putea potrivi mai bine ca tine, Charlotte. Eşti aproape un membru al familiei.

La această comparaţie cu predecesoarea mea, trebuie să admit că am simţit o undă de satisfacţie, chiar de mândriei, însă domnişoara Hardacre, ca şi domnul Waring, nu era o persoană de care doream să aud.

— Tatăl tău nu ar concedia niciodată pe cineva fără motive serioase, am adăugat, şi sper sincer ca eu să nu-i dau niciodată vreo pricină de nemulţumire. Marianne, este timpul pentru lecţia ta de franceză. Unde îţi sunt cărţile?

— Mă duc să le aduc. Dar nu trebuie să îţi faci griji în

legătură cu Samuel, m-a liniştit ea, sunt convinsă că nu e un bârfitor. Şi-a întins picioarele, trântind nepăsătoare cartea pe podea; apoi a rămas o clipă în picioare, ridicându-şi braţele deasupra capului. Ah, astăzi mă simt atât de agitată! Charlotte, mi-e teamă că o să mă găseşti a fi o elevă neatentă.

Avea mare dreptate: era într-adevăr; deşi zăpăceala mea era la fel de mare ca şi a ei.

8

Doamna Matthew Dearly, născută Hardacre

Cabana Livezii,
Rampions,
lângă Staverton,
Sussex
22 *iunie, 1898*

Draga mea Juliana,

Trebuie să îmi cer scuze pentru întârzierea cu care îţi răspund la ultima ta scrisoare, întrucât mi-ai spus cât de nerăbdătoare eşti să primeşti scrisorile de la mine. Nu m-aş supăra dacă m-ai considera foarte neatentă. Totuşi, ai să vezi că am fost foarte ocupaţi în ultima vreme şi o să înţelegi de ce, întrucât cred că eşti surprinsă de adresa pe care am dat-o. Da, ne-am mutat la Rampions, la nici opt kilometri de Fourwinds! Am *fost atât de norocoşi! Ne crezuserăm bine instalaţi la Petersfield, dar apoi grădinarul-şef de la Rampions s-a îmbolnăvit şi a fost silit să se pensioneze, iar domnul Vernon-Dale căuta un înlocuitor. Grăjdarul de acolo, cu care Matthew era prieten, ne-a dat aceste veşti, iar Matthew şi-a trimis imediat scrisoarea de intenţie. Este o avansare minunată pentru el; are patru grădinari în subordine şi domeniul splendid de la Rampions şi, ce e mai important, avem drept*

cămin căsuța grădinarului, care e o locuință cât se poate confortabilă și de bine utilată și e chiar măricică – de fapt eu prefer să o denumesc vilă, având propria parcelă de legume în spate și grădină de flori în față. Rampions este atât de grandios încât bănuiesc că oricine vine aici trebuie să fie foarte uimit de splendoarea sa. Trebuie să-ți spun că sunt foarte bucuroasă că mă aflu din nou în Sussex și nu pentru că aș fi fost câtuși de puțin nefericită în Hampshire – cum aș putea să fiu cu un soț ca Matthew și cu drăguțul de Thomas? —, ci pentru că am revenit în locul la care țin și pe care îl cunosc cel mai bine. Și, dragă Juley, am revenit aproape de Fourwinds, de tine și de draga de Marianne. Știu că tatăl tău a angajat o nouă însoțitoare pentru voi în locul meu, dar sper că nu m-ați uitat și că mai este un loc în inima voastră pentru Eliza. Îmi place să *cred că încă există. „Doamna Matthew Dearly" sună foarte diferit de „Domnișoara Eliza Hardacre", nu găsești? Sunt însă în continuare aceeași persoană, iar devotamentul meu pentru tine și pentru sora ta este neschimbat, chiar dacă acum sunt o femeie căsătorită și la casa ei.*

Așadar, Juley, cum să vin să te vizitez? Deoarece tatăl tău nu ar fi de acord ca eu să vin la Fourwinds. De fapt, întrucât a jucat un rol atât de important în mutarea noastră la Hampshire, nu va fi fericit să afle că acum ne-am aranjat în cu totul alt fel, deși poate că nu trebuie să afle chiar imediat, dacă înțelegi ce vreau să spun! Mi-ar face o deosebită plăcere să te primesc la noua mea locuință, dar sunt convinsă că tatăl tău nu ar permite nici asta. Dacă mai călătorește la Londra, după cum obișnuia, pentru a se ocupa de afacerile sale și stă acolo câteva nopți, mi-ai putea da de știre, astfel încât aș putea vorbi cu vreunul dintre grăjdari să mă ducă la Fourwinds? Abia aștept să *te văd din nou și* sunt *sigură că ești nerăbdătoare să-l vezi pe Thomas – Tommy, cum îi spunem noi. E un copil așa de încântător, frumos, jucăuș și cu o*

dispoziţie plăcută! Îţi mulţumesc mult pentru ursuleţul de jucărie pe care i l-ai trimis la prima lui aniversare. Se joacă tot timpul cu el.

Mă *întreb dacă mai ştii ceva despre domnul Waring. Nu am mai auzit nimic de el de când drumurile noastre s-au despărţit atât de brusc, însă asta şi alte veşti pot să aştepte până când o să avem şansa de a petrece câteva ore una în compania celeilalte.*

Cu cele mai bune urări, pline de afecţiune, dragă Juley, pentru tine şi pentru Marianne,

Amica ta devotată,

Eliza

9

Insomnie

La Fourwinds, petrecând atât de mult timp singur, aveam vreme din belşug să-mi reevaluez ţelurile. Ce credeam eu că fac prin strădaniile mele cu creionul şi cu pensula, cu uleiurile şi cu acuarelele?

Nu am putut descoperi decât o dorinţă puternică de a-mi lăsa amprenta asupra viitorului, de a realiza ceva memorabil, care să dureze. Dar cum se putea realiza aşa ceva? De ce, dintre milioanele de fiinţe umane care populează pământul, aş crede că eu sunt înzestrat cu vreun talent special? Oare chiar credeam că aveam talentul de a-i întrece în strălucire pe nenumăraţii pictori fără nimic remarcabil, care se uitau chiorâş sau se holbau, care îşi amestecau culorile, care aplicau, dădeau cu pensula şi îşi mânjeau pânzele, crezând în mod naiv că asta le-ar putea dărui nemurirea? Era oare doar înfumurare din partea mea, era o sete puerilă de faimă şi de admiraţie?

Ştiam doar că fără dorinţa nebună de a desena şi de a

picta, de a reda pe hârtie ori pe pânză ceea ce vedeam în jurul meu viaţa mea era de-a dreptul lipsită de sens.

Duminică, familia Farrow mergea la biserică în Staverton, iar eu m-am dus cu ei. Înainte şi după slujbă, mi-au fost prezentate mai multe persoane; venirea mea la Fourwinds stârnise, se pare, oarece agitaţie şi interes. Am presupus că viaţa în acest loc liniştit de ţară era aşa de tihnită încât orice fel de schimbare dădea naştere la comentarii şi speculaţii. În faţa acestor cunoştinţe domnul Farrow m-a prezentat drept un „artist de mare viitor", „un tânăr pictor extraordinar de talentat" şi alte asemenea descrieri ameţitoare. Am preferat să nu îi pun la îndoială judecăţile; din contră, am început să cred eu însumi în ele, gândind că trebuie să fie vreo scânteie de geniu latentă în lucrările mele, care era vizibilă pentru el, dacă nu şi pentru mine.

În mod straniu însă, părea că se înşela complet în evaluarea capacităţilor fiicelor sale. De fiecare dată când vorbeam despre lecţiile de desen, interesul său era absorbit de Juliana şi de nevoia ei de a-şi recăpăta sănătatea şi vivacitatea. Însă, chiar de la început, era evident pentru mine că Marianne era cea cu înclinaţii artistice. Juliana era prea precaută, prea ezitantă, extrem de corectă. Mi-am dat seama că trebuia să muncesc din greu pentru a scoate ce era mai bun din acest talent foarte modest. Pe de altă parte, Marianne avea cutezanţă, un simţ al locului şi un stil care ar putea fi numit neglijent, dar care avea nevoie doar de puţină disciplină pentru a-şi netezi asprimea.

În a doua mea duminică la Fourwinds, după ce fusesem la biserică şi după ce am savurat friptura de vită şi plăcinta de mere a doamnei Reynolds, m-am scuzat şi m-am dus afară să mă uit la sculpturile Vânturilor. Le-am studiat în detaliu şi am desenat atent o schiţă după fiecare, încercând să surprind cu precizie duritatea pietrei albite, fin granulate.

Apoi, trecând la o nouă pagină, m-am dus spre aripa de

vest a casei şi m-am oprit să mă uit la locul ce ar fi trebuit să fie ocupat de piesa-lipsă, Vântul de Vest. Mi s-a părut că o văd cu ochii minţii.

Nu eram un cunoscător în ale sculpturii, dar era ceva în legătură cu aceste sculpturi care îmi plăcea foarte mult. Fiecare siluetă de piatră părea să aibă propria prezenţă vie, propria personalitate; şi niciuna nu îşi arăta toate secretele dintr-odată. Vântul de Nord părea obosit de munca sa, ca şi cum ar fi schimbat bucuros locul cu opusul său de pe zidul de sud. Vântul de Est – tânărul acela frumos, gol până în călcâie, fără măcar o convenţională frunză de smochin sau o fâşie de cârpă în jurul şalelor, care să-i acopere goliciunea – arăta temător, hăituit de Furii. Vântul de Sud părea mulţumit de sine în boarea răcoritoare de vânt ce îi răsfira pletele, avea o privire inteligentă, piezişă, aproape şireată. Creatorul lor părea să se fi inspirat din figurile romane sau greceşti, încărcându-le cu o maliţiozitate păgână, ce amintea de medievalism. Acum găsisem şi alte dovezi ale prezenţei sale, ale umorului său. De sub un colţ al acoperişului, un cap de gargui se uita în jos la trecători cu o expresie batjocoritoare. Pe pervazul unei ferestre, stătea o şopârlă de piatră; pe altul era ghemuită o maimuţă minusculă. Era ca şi cum sculptorul presărase mici glume de-a lungul clădirii, pentru a răsplăti percepţia observatorului atent.

Fiind foarte interesat de acest Gideon Waring, numele său îmi rămăsese în memorie din clipa în care îl pronunţase Charlotte. Iată, aici simţeam cu certitudine un om ale cărui lucrări denotau autoritate şi convingere, a cărui identitate era întipărită pe orice lucru pe care îl atingea. Nu mai auzisem numele înainte, dar m-am întrebat dacă Waring locuia prin zonă şi dacă aş putea să văd mai multe dintre sculpturile sale. Eram invidios pe siguranţa sa, întrucât în pictura mea nu găsisem încă un stil pe care să-l pot numi propriu; mă lăsam purtat de o influenţă după alta, după

toane. Comparativ cu talentatul domn Waring, mă simţeam cel mult un copiator îndemânatic.

Uitându-mă în jurul meu, am văzut un scaun de fier forjat lângă un tufiş care masca grădina de zarzavaturi. M-am aşezat şi am desenat. După-amiaza era caldă şi liniştită; o adiere uşoară purta parfumul unui trandafir căţărător ce se întindea pe zidul casei; mă simţeam mulţumit.

Aici la Fourwinds, m-am decis să mă regăsesc ca artist. Câtă vreme aveam toate condiţiile şi timp nelimitat pe care să-l dedic muncii mele, urma să-mi definesc şi să-mi perfecţionez stilul, să găsesc un mod de expresie picturală care să fie negreşit doar al meu. Însă, în totală opoziţie faţă de această ambiţie, acum îl imitam în desen pe Gideon Waring. Schiţam Vântul de Vest aşa cum credeam că l-ar fi executat el.

— Nu, nu.

Îi auzeam vocea în urechea mea; îmi imaginam că se furişase lângă mine şi se uita peste umărul meu, amuzat şi sceptic.

— Nu, spunea. Nu e deloc aşa.

Tulburător, când am încercat să-i dau un chip persoanei pe care mi-o imaginasem, trăsăturile ce mi-au apărut în minte erau acelea ale tatălui meu.

— Pictura este bună ca ocupaţie pentru timpul liber, m-a dojenit, dar nu o să-ţi câştigi niciodată existenţa din ea. Cum crezi că vei putea vreodată să întreţii o soţie şi o familie? Păstreaz-o ca pe un hobby, băiete, ăsta este sfatul meu.

Ce ar zice despre mine acum tatăl meu? Nu ar fi de acord; ar fi dezamăgit de mine. Când mi-am anunţat intenţia de a studia la Slade, aproape că mă dezmoştenise şi doar cu greu s-a lăsat convins de mama să îmi ofere o sumă modestă din care să trăiesc. Singurătatea de aici îmi lăsa gândurile să iasă la suprafaţă – amintiri triste pe care voiam să le curm. Îmi dezamăgisem tatăl, dar, la fel de bine, mă dezamăgise şi el.

M-am trezit rememorând un episod în care îmi pusesem şevaletul în parc şi eram absorbit în încercarea de a surprinde lumina tomnatică printre copaci, când s-a apropiat tatăl meu, mergând sprinten, cu Monty înaintea lui. Tata a aruncat o privire dispreţuitoare spre pânza mea, pe care am încercat s-o ascund de ochii lui, apoi mi-a spus:

— Îţi iroseşti timpul, Sam. Speri să faci ceva ce a fost făcut deja de mii de ori înainte? Fotografia este la modă acum – vopselele şi pânzele tale o să fie în curând piese de muzeu.

Şi a păşit mai departe pe iarbă, strigând iritat câinele, care m-a privit plin de părere de rău înainte s-o ia la fugă către stăpânul său. M-am consolat la gândul că Monty ar fi preferat să îmi ţină mie companie, stând culcat prin apropiere în timp ce eu pictam.

Această amintire mi-a otrăvit starea idilică, săgetându-mă ca durerea unor colici. Mi-a scăpat un geamăt şi am rupt pagina din caietul de schiţe, strângând-o în pumn. M-am ridicat în picioare.

Marianne păşea în direcţia mea dinspre aripa de sud a casei, purtând o geantă de pânză. La început, nu m-a observat; când m-a văzut, a grăbit pasul şi s-a apropiat de mine, cu chipul luminat.

— ÎI desenai! a exclamat. Ştiu că îl desenai, iar acum am stricat totul.

Pe el? Silueta pe care o desenasem era a unei femei.

— Nu, nu ai stricat nimic, am asigurat-o, arătându-i pagina ruptă pe care o strângeam în pumn.

— Lasă-mă să văd!

A încercat să mi-o smulgă, dar m-am opus.

— Nu merită atenţia ta, crede-mă.

— Încerci să repari lucrurile! Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare. Ştii cât este de important şi îţi sunt recunoscătoare. Dar tu nu ai de unde să cunoşti Vântul de Vest, Samuel. Bucură-te că nu ai de unde.

Eram din nou frapat de strania ei stăruinţă.

— De ce nu încerci *tu* să-l desenezi? i-am sugerat, dintr-un impuls. M-ar interesa foarte tare.

— Poate.

Vorbea nepăsătoare, interesul ei fiind acum potolit la fel de brusc precum fusese stârnit. Schiţând un zâmbet vag, a păşit pe iarbă şi s-a aşezat pe banca pe care stătusem eu. Stăteam şi mă uitam, dar nu mi-a mai dat vreo atenţie; stătea foarte ţeapănă, uitându-se la locul gol de pe peretele casei. După câteva momente, am plecat mai departe, întrebându-mă unde aş putea-o găsi pe Charlotte şi lăsând-o pe Marianne să mediteze. Când m-am întors să mă uit la ea, am văzut că îşi adusese caietul de schiţe şi un creion şi desena aproape cu înfrigurare, aruncând din când în când priviri scurte în sus, către spaţiul gol, parcă desenând ceva ce nu era acolo. Nu aşteptase decât ca eu să plec.

* * *

Zilele mele se scurgeau într-un mod plăcut. După micul dejun împreună cu Charlotte şi uneori cu una sau cu ambele fete, lucram singur cea mai mare parte a dimineţii. Voiam să fac un set de desene pregătitoare detaliate, pe care să i le arăt domnului Farrow înainte de a începe să pictez. Foarte mândru şi doar puţin îngrijorat de faptul că îmi fusese încredinţată această comandă, eram hotărât să o duc la bun sfârşit într-un mod care să depăşească toate aşteptările. Colindam casa, pe dinăuntru şi pe dinafară, cu o privire cercetătoare, gândindu-mă la unghiurile şi abordările pe care le-aş fi putut alege.

Partea de început a fiecărei după-amieze era dedicată lecţiilor mele de desen cu Juliana şi Marianne. Charlotte ne însoţea, jucând, bănuiesc, rolul de supraveghetor; cosea sau pregătea lecţiile de franceză ale lui Marianne. Programul meu nu era unul dificil; când elevele mele oboseau, aveam timp liber pentru plimbări pe dealuri, de unde puteam să îmi

cobor privirile înspre Fourwinds, împrejmuit de copacii şi de pajiştile sale, ori spre sud, către marea îndepărtată. Adesea, Juliana ieşea la plimbare călare; avea o iapă albă, numită Queen Bess. Lui Marianne, se pare, nu îi plăcea să călărească, nu avea un cal al ei şi prefera să-şi petreacă după-amiezile citind ori desenând pe malul lacului.

Deşi eram doar cinci oameni la Fourwinds, cina se servea în fiecare seară într-o manieră formală. Domnul Farrow stătea la capătul mesei, Marianne în stânga lui şi Juliana în dreapta, iar eu lângă ea. Charlotte stătea în capătul celălalt, faţă în faţă cu domnul Farrow, în locul pe care l-ar fi ocupat soţia sa; şi, într-adevăr, el se aştepta ca ea să aibă grijă de mese, să le dea instrucţiuni bucătarului şi menajerei şi de fapt să se ocupe de mai multe treburi pe care le-ar fi făcut o soţie. Oare, am început să mă întreb, ţintea să devină următoarea doamnă Farrow? Multe tinere în situaţia ei, angajate de un văduv bogat şi prezentabil, ar fi putut să nutrească o asemenea speranţă. M-am uitat atent la ea căutând semnele vreunei urzeli, însă nu am văzut decât un devotament neclintit atât pentru cel care o angajase, cât şi pentru cele două fete din grija sa. De fiecare dată când vorbea domnul Farrow, ochii ei stăruiau asupra lui cu o expresie afectuoasă, atentă; da, mi-am zis, doreşte să devină parte din această familie şi cu siguranţă nu are nicio speranţă de împlinire, întrucât nu l-aş vedea pe domnul Farrow alegând-o ca pereche pe domnişoara Charlotte Agnew. Era mai atrăgătoare decât mi se păruse la prima vedere – ochii ei vioi îi dădeau o însufleţire atrăgătoare –, dar era mereu îmbrăcată simplu, chiar şi la cină, fără nicio podoabă. În conversaţiile noastre de până acum, dezvăluise foarte puţine lucruri despre ea – mă asalta cu întrebări despre familia mea, despre creşterea şi ambiţiile mele, dar în schimb îmi dădea doar răspunsuri vagi la întrebările pe care i le puneam eu. Deşi drumurile ni se intersectau de mai

multe ori pe zi, acum nu ştiam despre ea mai multe decât aflasem la prima întâlnire.

Întotdeauna serveam patru feluri şi vin; mâncarea era excelentă, iar compania plăcută. După aceea, în salon, Juliana cânta la pian, iar Marianne – care refuza să cânte, pe motiv că nu repetase niciodată cum trebuie – îi întorcea paginile. Stăteam liniştit pe scaun ori mă plimbam pe peluză la amurg, îmbătat de mirosul de trandafiri, sau mă gândeam la ce ar putea aduce ziua de mâine şi mă consideram a fi mai norocos decât meritam.

Aveam un singur regret. Îmi lipseau prietenii de la Slade, Chas, John şi alţii; îmi lipseau râsetele, gălăgia, veselia vieţii de student, îmi lipseau cursurile, zumzetul oamenilor concentraţi, mirosul de terebentină şi de creion ascuţit; mesele zgomotoase de la cantină, peluzele unde ne întindeam pentru a vorbi şi pentru a ne certa, iar afară, străzile Londrei şi taverna unde ne-am petrecut multe seri, fiecare dintre noi trăgând cât putea de halba sa de bere şi tachinându-l pe Johnny pentru adoraţia sa incurabilă pentru fata care lucra în atelierul de mobilă. De două ori am încercat să le scriu lui Chas şi lui John; de două ori am dat scrisoarea deoparte, fiind incapabil de a scrie pe tonul jovial pe care îl foloseam între noi şi nefiind dispus să descriu în mod serios noile mele preocupări şi cunoştinţe. Londra, casa şi Slade păreau rămase în trecut, ca nişte molii în insectarul unui colecţionar, deja ofilite şi prefăcându-se în praf.

Târziu, în seara în care o întâlnisem pe Marianne în grădină, stăteam lângă fereastra deschisă a camerei mele, cu caietul de schiţe în faţă. În ultimele câteva seri mă amuzasem desenând portrete. Mă hotărâsem să îi mulţumesc domnului Farrow pentru şansa de a mă afla în slujba lui, făcându-i surpriza de a-i oferi un portret al fiicelor sale. Experimentând cu această primă schiţă şi observând că aveam într-adevăr o anumită capacitate de a surprinde

trăsăturile subiecţilor mei, o adăugasem – dintr-o toană – pe Charlotte stând în spatele celor două surori.

Uitându-mă din nou la cele trei imagini care mă priveau la rândul lor, am fost surprins de lucrurile pe care fiecare chip le dezvăluia despre personalitatea din spatele lui. În al Julianei – blând, stăpânit, liniştit – citeam tristeţe. Expresia lui Marianne, deşi nu am reuşit să-i redau cum se cuvine frumuseţea extraordinară, vibrantă, arăta îndrăzneală, un spirit de sfidare. Iar Charlotte? Charlotte fusese cel mai greu de surprins, trăsăturile sale fiind şterse, iar expresia sa greu de definit; dar am văzut acum, când era transpusă pe hârtie, mintea ei ascuţită, inteligenţa ei. Mi-am dat seama că era o persoană pe care nu trebuia s-o subestimez.

Eram mai obosit decât crezusem. Lăsând la o parte hârtia şi creionul, m-am apropiat de fereastra deschisă, contemplând amurgul văratic. Undeva departe, un câine lătra, se auzeau mugete de vaci, iar copacii erau încărcaţi cu frunze. Liniştea serii m-a calmat; m-am pregătit de culcare.

La început, probabil că am dormit profund. Mult mai târziu, ceva m-a trezit – ţipătul unei păsări de afară poate – şi am stat câteva secunde în întunericul argintiu, incapabil să-mi amintesc unde mă aflam. Când mi-am dat seama că nu eram totuşi în dormitorul meu din Sydenham, cu mama şi Isobel în camerele alăturate, cu toate lucrurile jos, la parter, aşa cum mi le aminteam, şi cu Monty sforăind uşor pe preşul de la intrare, care era locul lui favorit de dormit, am simţit un dor de casă nesfârşit. Ce nu aş fi dat în acel moment să pot coborî treptele cunoscute ale casei noastre şi să găsesc totul exact aşa cum îl ştiam!

Nicio rază din lumina răsăritului nu pătrundea încă prin perdele. M-am zvârcolit, am dat la o parte cearşafurile – pentru că noaptea era călduroasă – şi m-am calmat, sperând să adorm. În zadar însă. Din când în când, în perioadele tulburi din viaţa mea, am avut insomnii; creierul meu pare

îndârjit să se împotrivească şi orice încercare hotărâtă, orice schimbare de poziţie sau orice îndepărtare voluntară a gândurilor dureroase conduc doar la o stare de trezie şi mai accentuată. Gândurile îmi zburau cu o asemenea viteză încât aproape ameţisem.

Marianne! Ca de obicei, gândurile mele rătăcitoare s-au oprit asupra ei. Printre buze mi-a scăpat un oftat slab de chemare – îi chemam privirile, mişcările membrelor sale lungi, părul său revărsându-se. Patul meu părea insuportabil de încins şi de mic; am dat păturile la o parte cu totul şi am rămas întins pe spate, uitându-mă la tavan. M-am zbătut între dorinţa de a fantaza senzual şi conştiinţa faptului că astfel de gânduri trebuie înăbuşite din faşă. Marianne, mă mustram eu, era doar cu un an mai mare decât sora mea Isobel; era eleva mea, iar eu – profesorul ei. Rolul meu, am început să cred, ar fi fost mult mai uşor dacă s-ar fi dovedit neatrăgătoare şi fără o inteligenţă ascuţită. Trebuia să mă controlez, să nu mă mai las pradă dorinţelor mele necaste; însă fierberea sângelui meu şi fiorii din trupul meu nu acceptau nicio îngrădire.

Nerăbdător, m-am zvârcolit, m-am trântit cu faţa în pernă şi am închis ochii strâns; însă somnul nu voia să vină.

În cele din urmă m-am ridicat, gândindu-mă că era mai bine să mă recunosc învins şi să-mi petrec acest timp în mod util: să aprind lampa, să stau la biroul meu şi să continui să lucrez la schiţa mea. În momentul în care mă ridicam din pat, am fost ţintuit locului de un sunet ce venea din holul de dincolo de uşa mea.

Un pas uşor se apropie, iar apoi a părut să se oprească. Mi s-a zburlit părul pe ceafă, exact la fel cum i se ridica blana lui Monty când, de la postul lui de observaţie de pe covorul din faţa uşii, auzea paşii unui posibil intrus pe aleea noastră de la intrare. Am aşteptat o bătaie la uşa mea, dar nu a venit niciuna. M-am ridicat în picioare în linişte, m-am apropiat pe

furiş şi mi-am dus urechea la gaura cheii. Am auzit un oftat plin de jale, apoi paşii au continuat mai repede şi scârţâitul unei scânduri din podea când trecătorul nocturn a păşit către scări.

Teama care mă cuprinsese lângă porţi, la sosirea mea, a revenit acum cu toată forţa. În acele secunde tensionate la maximum aş fi putut crede că locul era bântuit de vreo fantomă neliniştită ori răzbunătoare. Citisem poveşti în care nou-veniţii în unele conace din provincie erau martori ai unor apariţii fantomatice; în aceste momente îmi imaginam că sunt personajul principal al unei asemenea drame. Am stat nemişcat, cu mâna pe clanţă, ca să mă asigur că paşii trecuseră mai departe; am îndepărtat-o rapid când am auzit revenind paşii aceia lenţi, care acum se accelerau şi păreau să se apropie de uşa mea aproape în fugă. Apoi, ca un vaiet crescând, s-a auzit o voce:

— Nu o să dorm! Of, nu o să mai dorm niciodată!

Aş fi putut să mă gândesc că fantoma îmi exprima propriile gânduri dacă nu mi-aş fi dat seama că nu era nimic supranatural, ci Marianne, într-una dintre ciudatele ei plimbări. Am deschis imediat uşa şi i-am rostit uşor numele. Cred că începuse să se lumineze, întrucât am putut-o distinge în lumina slabă, stând lângă balustrada galeriei. Îmbrăcată într-o cămaşă albă de noapte, cu părul abundent lăsat liber în jurul umerilor şi curgându-i pe spate, ar fi putut totuşi să fie luată drept o fantomă de felul celor iubite de scriitorii de romane de senzaţie. Însă următorul meu gând a fost pericolul în care se găsea. Stătea în picioare uitându-se în sus la luminator; apoi, apucând balustrada cu ambele mâini, s-a aplecat peste ea şi s-a uitat lung la vestibul, două etaje mai jos. Mi s-a tăiat respiraţia. Dacă se apleacă prea departe, dacă îşi pierde echilibrul!

— Marianne! am strigat-o din nou, de data aceasta mai apăsat.

M-am apropiat grijuliu de ea, atent să n-o sperii, întrucât îmi era mai degrabă teamă să nu precipit dezastrul în loc să-l previn.

Călcam atât de atent încât scândurile podelei aproape că nu scârţâiau; nu părea că îmi observă apropierea. Într-adevăr, în ciuda plângerii ei că nu putea să doarmă, mă întrebam dacă era, de fapt, adormită sau trează; auzisem despre astfel de lucruri. De îndată ce m-am apropiat suficient de mult cât să fiu sigur că pot să o prind, m-am întins, am apucat-o de mână şi mi-am trecut celălalt braţ pe după umerii ei, îndepărtând-o de balustradă şi de golul periculos de sub ea. S-a întors, dând cu ochii de mine.

— Vai, vai!

Era în stare de şoc, de-abia putea să respire normal. Pentru câteva clipe, a părut gata să leşine; am ţinut-o în braţe, fiind foarte conştient de mirosul părului său, de senzaţia plăcută pe care mi-o lăsa pe pielea feţei şi de corpul ei catifelat şi ferm pe sub cămaşa de noapte. În clipa următoare, am auzit deschizându-se o altă uşă în spatele meu.

— Eşti tu, Marianne? a întrebat Charlotte, care apoi a venit lângă noi.

— Am găsit-o aici, i-am explicat. Mergea prin somn, cred.

Charlotte a dat aprobator din cap.

— Marianne? i-a spus uşor, atingându-i mâneca. Eşti trează acum? Ştii unde te afli?

Marianne şi-a plimbat privirea de la chipul lui Charlotte la al meu şi înapoi; a clipit de câteva ori şi a înghiţit cu greutate.

— Îmi pare rău. Am crezut… ah, dar am ajuns prea târziu! A început să plângă uşor.

— Vino, a zis Charlotte, uitându-se la mine peste creştetul lui Marianne.

— Trebuie s-o ducem înapoi în camera ei. Este o canapea

acolo – o să îmi iau păturile şi o să dorm acolo restul nopţii, în caz că încearcă să plece din nou.

Am traversat împreună galeria şi am coborât scările, susţinând-o între noi pe Marianne, care plângea. La primul etaj, dormitoarele erau mai mari şi se găseau la o distanţă mai mare unul de altul. Am trecut de camera despre care ştiam că e a domnului Farrow, cu debaraua lângă ea, de unde se auzea o respiraţie regulată; urma camera Julianei; apoi cea a lui Marianne, a cărei uşă stătea deschisă. Am condus-o către pat, unde, odată aşezată, a intrat din nou în panică.

— Nu trebuie să-i spuneţi tatei! îmi promiteţi că nu îi spuneţi?

— Linişteşte-te, dragă. Charlotte o mângâia pe mână. Nu te mai necăji.

— Nu, nu, trebuie să promiteţi amândoi! Ochii lui Marianne îmi cercetau cu spaimă chipul.

— Promit, i-am spus. De fapt, cred că i-aş fi promis orice mi-ar fi cerut.

— Charlotte, trebuie să promiţi şi tu! O să vrea să mă trimită, ca şi pe mama…

Charlotte s-a uitat la mine, apoi a aprins lampa şi a netezit pernele şi păturica.

— Linişteşte-te. Nu vorbi! Trebuie să te bagi în pat – o să vorbim imediat. Domnule Godwin, ar fi bine să ne lăsaţi acum. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Conştient cum arătam la lumina puternică a lămpii, cu picioarele goale şi în pijama în faţa a două domnişoare, am făcut ce îmi ceruse Charlotte; dar am aşteptat lângă uşă ca ea să reapară. După câteva minute în care auzisem murmurul vocilor lor, a reapărut şi tocmai urca scările să-şi ia păturile, însă am oprit-o.

— Charlotte! Ce a vrut să spună cu…?

Ridicând o mână, mi-a făcut semn să tac.

— Nu putem vorbi acum. Coboară mai devreme mâine la

micul dejun. O să îţi spun atunci.

Noaptea a trecut greu, deoarece nu am putut dormi deloc.

10

În nedeplinătatea facultăţilor mintale

După escapada sa, Marianne a dormit bine până dimineaţă. Nu mai este nevoie să spun că eu nu am dormit, deşi am încercat să stau cât mai confortabil pe canapeaua de la capătul patului ei şi probabil că am aţipit din când în când. De acum încolo, m-am decis, aici va trebui să dorm de acum încolo. Riscul ca Marianne să se plimbe prin casă sau chiar afară din casă, după cum bănuiam că făcuse cel puţin o dată, era prea mare. Trebuie să mi se aducă un pat aici; o să-i spun doamnei Reynolds cu prima ocazie.

La ora la care mă trezesc de obicei, m-am întors în camera mea ca să mă spăl şi să mă îmbrac, lăsând-o pe Marianne să doarmă în continuare. Nu uitasem de obligaţia mea faţă de Samuel; din contră, stătusem trează spre dimineaţă, gândindu-mă ce urma să-i spun. Ne-am întâlnit în salon, după cum stabilisem, înainte ca restul casei să fie în picioare. Masa era gata aranjată, dar Alice nu adusese încă mâncarea caldă.

— Domnule Godwin, am început, imediat ce ne-am spus bună dimineaţa. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să vi le explic.

— V-aş fi recunoscător, a spus el. Am o sumedenie de întrebări de pus.

— Sunt sigură că aveţi. Lăsaţi-mă să încep prin a vă spune că, după cum probabil v-aţi dat seama, Marianne a mai mers şi înainte prin somn. Cel mai adesea, durează puţin: îşi vine în fire înainte să iasă din camera ei şi ştiu asta pentru că mi-a mărturisit-o chiar ea. Uneori însă a reuşit să iasă din camera

sa; ba chiar mi-e teamă că a ieşit şi din casă.

— Ar putea să păţească ceva! a spus Samuel foarte îngrijorat. Aseară… ar fi putut să cadă de la catul de sus. Dacă iese afară din casă, riscul este şi mai mare – există lacul sau s-ar putea duce atât de departe încât să se rătăcească prin întuneric.

— Da, da, i-am răspuns, un pic deranjată că nu mă gândisem şi eu la aceste pericole. Această neplăcere a devenit mai frecventă în ultima vreme şi de asta m-am hotărât să o supraveghez mai atent. De acum încolo voi dormi în camera ei, ţinând uşa încuiată pe interior. Eu am somnul destul de uşor încât să mă trezesc dacă se scoală din patul ei..

A dat aprobator din cap.

— Şi cauza? Consideraţi că suferinţa bietei fete a apărut în urma pierderii mamei, atunci a început?

— Aşa cred. După cum ştiţi, atunci eu nu eram aici, însă, din ce ştiu despre acea situaţie, trebuie să fi fost un chin teribil pentru o fată atât de sensibilă.

În afară de moartea mamei ei, au mai fost boala surorii sale şi convalescenţa ei îndelungată.

— Aceste două evenimente sunt legate între ele? a întrebat domnul Godwin. Moartea mamei şi îmbolnăvirea fiicei? Există, vreau să spun, vreo boală ereditară în familie?

— Posibil, am răspuns după o ezitare de moment. Domnul Farrow a făcut aluzii la aşa ceva, însă evident subiectul este unul dureros. Luăm loc? l-am întrebat, întrucât stătusem până acum lângă fereastră, uitându-ne afară, la peluza netedă, la copacii de dincolo de ea şi la cai, care păşteau în ţarc.

Deşi plănuisem ce aveam să mai spun, nu mi-era uşor să continui.

— Natura bolii…? a întrebat Samuel.

Am continuat discuţia fără nicio plăcere.

— Doamna Farrow, mama fetelor, a murit într-un accident tragic. E posibil să-şi fi luat singură viaţa într-un moment… „într-un moment de nedeplinătate a facultăţilor mintale”, aceasta este formula folosită de obicei.

— Ce fel de accident?

— O căzătură. Din nou am simţit că mi-era greu să pronunţ aceste cuvinte. A căzut de la catul de sus. Şi-a rupt gâtul şi a murit pe loc.

Buzele lui Samuel se despărţiră şi formară litera O, fără a scoate vreun sunet.

— Marianne a fost cea care a găsit-o, am continuat. Asta se întâmpla dimineaţa devreme, în timp ce restul casei dormea. Marianne, auzind un sunet, a ieşit din dormitorul ei şi a văzut-o pe mama sa stând lângă balustradă. A strigat-o alarmată, la care doamna Farrow s-a aplecat şi mai mult şi şi-a pierdut echilibrul; ori asta, ori s-a aruncat din voia ei în spaţiul dintre scări.

— Cât de cumplit! a spus Samuel cu o voce şocată, gâtuită. Şi cum se face că ştiţi asta din moment ce s-a întâmplat înaintea angajării dumneavoastră aici? De la Marianne însăşi?

— Nu, am auzit povestea de la doamna Reynolds. Se pare că familia a decis să nu se vorbească despre acest subiect, iar delicateţea mă împiedică să le cer detalii fetelor sau domnului Farrow. Dar vă puteţi imagina, sunt sigură, efectul asupra unei minţi tinere şi sensibile. Şi, bineînţeles, nu există niciun mod de a împiedica servitorii să vorbească.

— Îmi imaginez că Marianne se învinovăţeşte, crede că ea a cauzat accidentul, speriind-o pe mama ei.

— Asta probabil îi sporeşte mult suferinţa, sunt sigură. Au trecut aproape optsprezece luni de când s-a produs tragedia, dar o amintire aşa de cumplită încă e vie şi răscolitoare în mintea lui Marianne, în special în vise.

— Şi doamna Farrow? Era şi ea predispusă la

somnambulism?

— Din câte am auzit, nu, i-am răspuns. Nici Marianne şi nici Juliana nu au spus nimic despre aşa ceva. De la doamna Reynolds am înţeles că doamna Farrow era mai degrabă delicată – stătea prea mult închisă în casă. I-am văzut fotografia, evident; era o femeie foarte arătoasă. Dintre cele două fiice, Juliana îi seamănă cel mai mult; Marianne seamănă cu tatăl său.

— Atât de tânără şi să moară! Aşa o pierdere pentru familie! a spus Samuel mai mult pentru sine, apoi a adăugat: Ce-o fi vrut Marianne să spună aseară – sau mai degrabă azi-dimineaţă – când a spus despre mama ei că fusese trimisă undeva? Doamna Farrow a fost la vreun sanatoriu sau poate la vreun azil?

— Bănuiesc că este posibil, i-am răspuns. Dar chiar nu v-aş putea spune. Nu am auzit că ar fi plecat vreodată.

Samuel s-a uitat pe fereastră câteva momente, absorbit de gândurile sale. Îmi încordam urechile ca să aud dacă dinspre aripa servitorilor venea vreun sunet care să indice că micul nostru dejun era pe drum; o cafea tare avea să ne înzdrăvenească pe amândoi după o noapte zbuciumată.

— În ce fel anume, a întrebat uitându-se brusc la mine, era doamna Farrow în nedeplinătatea facultăţilor mintale? Doamna Reynolds v-a vorbit despre asta?

— Foarte puţin. Mi-a lăsat impresia că doamna Farrow a fost întotdeauna destul de rezervată.

Samuel s-a încruntat.

— Şi acum există temeri cum că *ambele* fiice ar putea să o ia pe aceeaşi cale? Mă gândesc la recenta boală şi la convalescenţa Julianei. Natura bolii sale… a fost o tulburare mintală de vreun fel anume?

— Asta mi s-a lăsat să înţeleg, am răspuns. Tot ce pot să spun este că o cunosc bine pe Juliana şi că ambele fete îmi sunt foarte dragi. Nu am observat niciodată vreun semn de

instabilitate la Juliana şi nici urmă de agitaţie aşa cum am văzut amândoi în cazul lui Marianne. După cum ştiţi, Juliana are un temperament mult mai calm decât sora ei. Poate că perioada aceea de odihnă, departe de casă, i-a permis să se obişnuiască cu pierderea ei şi s-o accepte într-un mod care lui Marianne nu-i este încă la îndemână.

— Mi se pare foarte straniu, a spus Samuel încruntându-se, să o trimiţi departe pe una din surori, lăsând-o pe cea mai tânără în casa unde s-a produs tragedia! Unde în fiecare zi probabil dă peste lucruri care îi amintesc nu numai de mama pe care a pierdut-o, ci – de fiecare dată când urcă scările sau când traversează holul – chiar de locul unde s-a produs căzătura fatală. Nu înţeleg asta.

— Da, nu pot decât să fiu de acord. Fără îndoială, domnul Farrow a avut motivele sale. Acţionează întotdeauna în interesul fiicelor sale, de asta sunt chiar sigură.

Samuel mi-a aruncat o privire curioasă.

— Loialitatea dumneavoastră vă face cinste! Locuiţi în casa domnului Farrow de mai bine de un an. Probabil că îl cunoaşteţi bine, nu?

— Nu este greu să-i fii loial unei astfel de persoane, i-am răspuns promptă. ÎI consider pe domnul Farrow unul dintre cei mai admirabili oameni şi un tată cât se poate de bun.

În acel moment, în cameră a intrat Alice împingând un cărucior cu o cafetieră şi cu veselă pentru cafea. Văzându-ne aşezaţi şi pregătiţi, a crezut probabil că eram nerăbdători sau că întârziase, deoarece şi-a cerut mii de scuze.

— Nicio problemă, am asigurat-o bucuroasă de întrerupere.

Totuşi, nu era uşor să evit următoarele întrebări ale lui Samuel, deoarece Juliana nu cobora niciodată devreme la masă, iar Marianne urma probabil să mai doarmă liniştită o vreme.

La început, a părut preocupat să examineze toate lucrurile

de pe masă. A luat un cuţit şi şi-a trecut uşor două degete pe mânerul său; apoi a inspectat solniţa şi a admirat luciul unei farfurii.

— Totul atât de bine ales, a remarcat, atât de armonios! Bunul-gust al domnului Farrow şi atenţia sa la detalii sunt evidente în tot ce văd – fiecare clanţă de la uşă, fiecare farfurie şi fiecare pahar, fiecare corp de mobilă –, ca să nu mai amintesc despre disponibilitatea sa de a plăti pentru cele mai bune lucruri.

— Aveţi dreptate, bineînţeles, am spus, deşi nu înţelegeam unde îl conducea acest raţionament.

S-a uitat la mine.

— Şi totuşi, există un lucru la această casă care este incomplet, neterminat, iar acesta, se pare, îi provoacă suferinţe considerabile lui Marianne. Trebuie să aflu mai multe despre sculptorul Gideon Waring. De ce şi-a abandonat proiectul, un detaliu final atât de important, sculpturile care îi dau casei însuşi numele?

— Haideţi domnule Godwin, am zis ridicându-mă de pe scaun. Mâncarea aceasta bună nu trebuie irosită.

M-a urmat la bufet.

— Am observat şi înainte, a spus el, că evitaţi acest subiect, dar asta nu face decât să îmi sporească şi mai mult curiozitatea.

Ridicând capacul unei oale, m-am servit cu nişte ouă fierte.

— Din contră. Sunt chiar dispusă să vă spun puţinul pe care îl ştiu. Vă amintiţi probabil că nu ham cunoscut niciodată pe domnul Waring, întrucât a plecat de la Fourwinds înainte ca eu să ajung aici, i-am spus, după care am revenit la locul meu. Intre el şi domnul Farrow a avut loc, evident, o dispută. Domnul Waring locuia aici în timp ce se ocupa de lucrare, în Cabana Cetinii, una dintre clădirile auxiliare. Tocmai lucra la a patra sculptură, Vântul de Vest,

când, în urma unei dispute violente cu domnul Farrow, acesta din urmă l-a concediat. Nu se ştie dacă a distrus ultima sculptură sau dacă a luat-o cu el. Cafea, domnule Godwin?

— Da, vă mulţumesc. Iar cauza disputei?

— Asta nu ştiu.

Samuel asculta şi îşi mânca în tăcere şunca.

— Şi totuşi, a continuat el după această pauză, domnul Farrow nu a fost suficient de ofensat pentru a abandona întregul proiect? Ar fi putut, dacă ar fi dorit, să arunce sau să scoată la vânzare primele trei Vânturi şi să angajeze alt sculptor, dar nu a făcut asta. Vântul de Nord, cel de Est şi cel de Sud sunt la locurile lor, iar al patrulea zid a rămas gol. Sigur intenţionează să completeze seria, nu?

— Aşa cred. Fetele, vedeţi, s-au ataşat de primele trei Vânturi şi au insistat ca ele să fie montate la locurile lor. Domnul Farrow şi-a declarat odată dorinţa de a găsi un alt sculptor care să facă Vântul de Vest, imitând stilul lui Gideon Waring. Totuşi, un asemenea om nu este uşor de găsit.

— Cu siguranţă! a exclamat. Ar fi păcat dacă Vântul de Vest ar fi o imitaţie slabă a celorlalte trei. Dar sunt foarte curios în legătură cu subiectul disputei. Nu se poate să fi avut de-a face cu calitatea sculpturii; acest lucru este evident. Pentru bani atunci? Domnul Waring a considerat că nu este plătit suficient?

— V-am spus, nu ştiu. Întrucât nu mă priveşte, nu mi-am irosit timpul speculând.

Acest reproş l-a făcut să tacă. În acel moment am fost întreruptă de Alice, care adusese apă fierbinte şi pâine proaspăt prăjită.

— Mă scuzaţi, domnişoară Agnew, dar domnul Farrow şi-a terminat micul dejun şi doreşte să vă duceţi în biroul său la ora nouă.

Acest lucru era neobişnuit, dar nu îmi părea rău că

întrerup conversaţia cu Samuel. Terminând iute de mâncat, m-am scuzat şi mi-am netezit părul şi rochia înainte de a merge în biroul domnului Farrow.

Am bătut la uşă şi l-am auzit spunându-mi să intru. Fără să îşi ridice privirea din hârtiile sale, mi-a făcut semn să iau loc. În timp ce aşteptam, am început să privesc lung la fotografiile de pe biroul său. Erau două: într-una era biata Constance, doamna Farrow, zâmbind, cu un braţ plin de flori; în cealaltă, Juliana stătea pe o bancă din grădină, iar Marianne era în spatele ei, cu un braţ trecut peste umărul surorii sale. Era o fantezie stupidă de-a mea să îmi imaginez că făceam parte din acest grup de familie, să îmi închipui privirea domnului Farrow alunecând pe imaginea mea şi pe faţă apărându-i un zâmbet plin de afecţiune în momentele de răgaz. Întrucât eram aproape invizibilă pentru el, aceasta era o fantezie ridicolă, dar îndrăzneam să visez la asta uneori.

După câteva momente, a lăsat stiloul jos şi şi-a strâns hârtiile. A fost scurt:

— Charlotte, am de rezolvat nişte probleme imperioase de afaceri la Londra; plec astăzi şi mă întorc vineri, m-a informat. Voi sta la clubul meu. Spune-i lui Reynolds să pregătească şareta; plec cu trenul de la prânz.

Am dat afirmativ din cap, asigurându-l astfel că mă voi ocupa de asta. A continuat:

— Pentru sâmbătă, am invitat la cină familiile Vernon-Dale şi Greenlaw; intenţionez să le fac cunoştinţă cu domnul Godwin. Aş dori ca tu să fii gazdă, întrucât Juliana nu este în stare; poţi să alegi meniul împreună cu doamna Reynolds, iar ea va avea grijă de restul. Poate te ocupi şi de flori.

— Da, domnule Farrow, va fi plăcerea mea, l-am asigurat, oarecum surprinsă.

Am aşteptat să văd dacă mai are ceva de spus şi m-am întors pentru a pleca. Apoi a adăugat:

— Am cerut să vorbesc şi cu domnul Godwin; ai putea să-i

reaminteşti să fie punctual, pentru că mă grăbesc să plec?

Am rămas câteva momente în faţa uşii sale, analizând ceea ce tocmai auzisem înainte de a mă duce în camera lui Marianne ca să văd dacă se trezise. Pe toată perioada şederii mele la Fourwinds, nu avusese loc niciun fel de petrecere; din câte ştiam, Ernest Farrow nu mai primise oaspeţi de la moartea soţiei sale. Oare ce anume pricinuise această ospitalitate neobişnuită? Era cu adevărat doar în cinstea lui Samuel Godwin? Dacă da, m-am întrebat urcând încet scările, ce rol i se atribuia? Acela de artist rezident, de protejat… sau de potenţial pretendent pentru Juliana?

11

Crochiu

Dar nu! Era o idee ridicolă. Marianne putea să susţină această fantezie dacă dorea, dar eu nu eram atât de neroadă. Am păşit rapid de-a lungul coridorului şi am bătut la uşa lui Marianne ca să văd dacă se trezise.

Deşi mintea mea fusese atât de preocupată în orele de nesomn din noaptea precedentă, iată că am găsit şi mai multe lucruri care să mă nedumerească şi să mă absoarbă.

Mi-am amintit vorbele mamei mele, acasă la Sydenham, când i-am spus de norocul pe care-l avusesem.

— Fourwinds sună într-adevăr ca un loc încântător! spusese. Singura mea teamă, Sam, este că s-ar putea să ţi se pară prea plictisitor acolo, prea liniştit. Eşti obişnuit cu Londra şi să fii în compania prietenilor tăi de la Slade – o să te simţi singur.

Deşi îi alungasem temerile, îmi era teamă că şederea mea la familia Farrow ar fi putut să mă lipsească de provocarea şi de nevoia de a fi în competiţie cu colegii mei de la şcoala de arte necesare pentru a-mi dezvolta abilităţile.

Acum îmi formasem o opinie diferită. Fourwinds era într-adevăr încântător, surprinzându-mă mereu cu noi descoperiri: o faţă de Om Verde, aproape ascunsă de frunzele sculptate în arcada de deasupra intrării de la aripa servitorilor, frumuseţea şi măiestria unei simple bănci de lemn dintr-un colţ al grădinii, o piedică pentru fereastră sub forma unui dragon.

Şi totuşi cadrul armonios, în care niciun detaliu nu fusese neglijat, în care nimic nu era urât sau nelalocul lui, era contrastant cu vieţile celor care trăiau între pereţii săi. Nu mai puteam să traversez vestibulul sau să urc scările fără să îmi imaginez silueta frântă, ca un vultur cu aripile desfăcute, a doamnei Farrow, întinsă acolo, atât de vie încât trebuia să-mi feresc privirile, fără să aud ţipătul lui Marianne, martoră la săritura fatală a mamei sale. Nu mai puteam să stau la masa domnului Farrow fără să mă gândesc la pierderea îngrozitoare pe care o suferise şi pe care trebuia s-o înfrunte în fiecare zi a vieţii sale. Nu mă mai puteam uita la Marianne – şi evident că *mă uitam* frecvent la ea, întrucât ochii mei îi urmăreau fiecare mişcare – fără să mă întreb ce chinuri se ascundeau în spatele ochilor ei frumoşi sau la Juliana fără să ghicesc că felul ei calm de a fi masca o tulburare mai puţin evidentă. Întrucât eu însumi trecusem recent prin şocul pierderii cuiva drag, puteam să îmi imaginez că modul tragic în care murise doamna Farrow cu greu ar fi putut pricinui o durere mai mare soţului şi fiicelor sale.

Anunţarea dineului de sâmbătă seară, cel puţin, părea să sugereze sfârşitul doliului oficial.

— Se pare că sunteţi în graţii, a observat Charlotte după ce mă anunţase domnul Farrow.

Nefiind sigur pe ce ton vorbise, m-am uitat la ea întrebător.

— Dar o să fiţi prezentă?

— Bineînţeles, a răspuns Charlotte. Este datoria mea.

M-am forţat să nu zâmbesc. Era tipic pentru Charlotte să vorbească despre o plăcere ca despre o simplă datorie. În ceea ce mă priveşte, abia aşteptam seara cu pricina, întrucât demonstra că rolul meu aici nu era doar acela de profesor de desen şi de angajat, ci şi de membru preţuit al casei. Domnul Farrow sugerase că oaspeţii dineului de sâmbătă urmau să fie oameni bogaţi şi cu influenţă, cu alte cuvinte, dacă aveau să le placă lucrările pe care le făceam pentru *el,* ar fi putut urma alte comenzi şi recomandări.

Oricine m-ar fi privit, în acea după-amiază, în timp ce îmi ţineam lecţia zilnică de desen, ar fi găsit că Samuel Godwin este într-adevăr un om norocos. Juliana, Marianne şi cu mine ne aşezaserăm scăunelele la umbra unui stejar; vremea era frumoasă, iar compania însoţitoarelor mele – încântătoare. Dincolo de ţarc, de caii ce păşteau şi de copacii îmbrăcaţi în toată frumuseţea lor estivală, văile dintre dealuri erau învăluite în albastru. O boare uşoară bătea răcoros asupra feţelor noastre, iar ciripitul ciocârliilor şi ţipetele lăstunilor umpleau cerul cu sunetele acelea atât de exuberante ale verii.

Juliana îşi manifestase dorinţa de a desena caii din ţarc, în special iapa ei albă, Queen Bess. Charlotte, evident considerând deja că fetele erau în siguranţă cu mine şi neînsoţite, rămăsese acasă pentru a face pregătirile necesare pentru sâmbătă seară împreună cu doamna Reynolds. Marianne se plictisise de compania noastră şi plecase la plimbare spre lac, pentru a desena trestiile de lângă micul canton; şi astfel, pentru prima dată, am rămas singur cu Juliana.

Ca elevă nu era strălucită. Caii nu sunt prea uşor de pictat, mai ales pentru cineva ca Juliana, cu atât de puţine cunoştinţe despre anatomia lor şi cu un spirit de observaţie atât de redus. I-am sugerat să execute o serie de schiţe rapide pentru a-şi antrena puţin mâna; însă încheieturile

groase, posturile lipsite de graţie şi gâturile ţepene produse de ea pe hârtie nu le făceau cinste graţioaselor animale aflate în faţa noastră. Cu toate acestea, era foarte muncitoare. Acolo unde Marianne şi-ar fi aruncat la o parte creionul şi ar fi renunţat dezgustată, Juliana muncea mai departe, încercând din greu să transpună în practică sfaturile mele. Concentrarea noastră – întrucât şi eu încercam să o desenez pe favorita sa, deşi ştiam foarte puţine despre cai – a fost întreruptă doar de unele remarce ocazionale ori de cererile de ajutor ale elevei mele. Am observat că astăzi ceva părea schimbat în felul ei de a fi, ca şi cum ţinea în ea o exaltare ascunsă. Juliana – la polul opus faţă de sora sa – nu era genul care să-şi exteriorizeze emoţiile; aşa că atunci când afirm că felul ei de a fi sugera exaltare vreau să spun că o arăta prin zâmbete discrete, ca pentru sine, şi prin foieli şi murmure când îşi contempla lucrarea.

Intre timp, atenţia mea a fost atrasă de clădirile din partea opusă a ţarcului, din spatele grajdurilor. De obicei, aceste clădiri ascunse în spatele grajdului nu se vedeau din casă şi din grădină, dar din punctul în care ne aflam acum le puteam zări. Grajdurile, care erau noi şi dispuneau de toate dotările moderne, fuseseră construite odată cu casa; însă căsuţa acoperită de iederă la care mă uitam acum şi ruinele învecinate evident erau mai vechi decât Fourwinds, care era recent construit. Aceste acareturi, am presupus eu, aparţinuseră construcţiei de dinainte, vechea casă de care îmi vorbise Charlotte.

— Aceea, am spus observând cetina întunecoasă, de culoarea cernelii, care acoperea parţial acoperişul, presupun că este Cabana Cetinii, nu?

Efectul asupra Julianei a fost instantaneu. Obrajii i s-au înroşit intens; şi-a întors capul astfel încât borurile pălăriei să-i acopere faţa şi eu să nu o văd; însă era prea târziu.

Văzusem.

— Da, aceea este.

Nu puteam să înţeleg de ce simpla pronunţare a numelui îi provoca o asemenea consternare, dar aceasta era şansa mea – fără prezenţa şi controlul lui Charlotte – de a pune unele întrebări pertinente.

— Domnul Waring, sculptorul, locuia acolo, nu-i aşa? Acum mai este locuită? am întrebat-o, deşi locul arăta atât de neglijat, de părăsit încât era puţin probabil.

— A rămas nelocuită de când Gideon – vreau să spun domnul Waring – ne-a părăsit, mi-a răspuns Juliana.

— Şi a plecat pe neaşteptate, să înţeleg? Înainte ca proiectul celor Patru Vânturi să fi fost terminat?

— Charlotte v-a spus asta?

— Da. Dar nu mi-a dat vreun motiv pentru plecarea lui bruscă.

Spre surprinderea mea, Juliana mi-a spus fără s-o fi îmboldit eu:

— A fost doar vina tatălui meu. S-a luat de domnul Waring fără niciun motiv! Nu s-a lăsat până ce nu l-a dat afară de pe proprietate.

— Trebuie să fi avut totuşi un motiv bun pentru asta, nu crezi?

Juliana a dat dezaprobator din cap, părând cam nesigură pe ea pentru a vorbi.

— Tu ştiai despre asta la momentul respectiv? am întrebat.

— Da, ştiam… Obrajii i s-au înroşit şi mai tare. Îmi plăcea Gideon Waring, înţelegi. ÎI consideram a fi un prieten. Tata nu ştia asta – ne-ar fi interzis –, însă eu şi domnişoara Hardacre obişnuiam să mergem în atelierul său, să îl privim lucrând şi să vorbim cu el. Şi uneori veneam singură.

— Domnişoara Hardacre?

— Guvernanta noastră, înainte de venirea lui Charlotte. A

plecat şi ea pentru a se căsători.

— Aşadar, am spus, tatăl tău trebuie să fi avut vreo obiecţie anume împotriva prieteniei dintre tine şi domnul Waring?

— Nu ştiu despre ce anume a fost vorba. Când a aflat, tata a fost furios. Apoi Gideon a plecat atât de brusc că nici măcar nu am avut ocazia să-i spun la revedere. Mi-a părut atât de rău… Eu…

S-a uitat la mine pieziş, evident consternată că spusese atâtea, dar a continuat brusc:

— I-am simţit foarte tare lipsa. Era un om atât de… interesant. Şi bun, de asemenea… O, numai de ar fi aici acum! îmi lipseşte atât de mult…

— Înţeleg.

Am continuat să desenez pentru câteva momente, gândindu-mă la ce aflasem. În mod clar compania mea nu compensa pierderea lui Gideon Waring; însă Juliana vorbise cu o asemenea impetuozitate, lucru care nu o caracteriza, încât nu cred că intenţionase să mă desconsidere.

— Ai spus că guvernanta a plecat să se căsătorească, am continuat. Vrei să spui că a devenit doamna Waring?

— Ah, nu! Nu! Asta era doar… În mod vizibil, s-a forţat să tacă. Eliza – domnişoara Hardacre, cum era atunci – are o căsătorie fericită cu Matthew Dearly, un grădinar. Au locuit o vreme în Petersfield, dar recent s-au întors în Sussex, unde Matthew Dearly s-a angajat la domnul Vernon-Dale.

— Vernon-Dale? am repetat. Mi se făcuse cunoştinţă, în grabă, cu familia Vernon-Dale la biserică; se numărau printre oaspeţii pe care domnul Farrow îi invitase la cină sâmbătă.

— Da, familia Vernon-Dale, de la Rampions. E o casă mare, cu domeniu, nu departe de aici – le veţi vedea, fără îndoială. Aş putea…? Juliana m-a privit, apoi s-a uitat în altă parte.

— Da? am întrebat-o.

A tras adânc aer în piept.

— Domnule Godwin, aş putea să vă cer o favoare?

— Bineînţeles. Ce anume?

— Aş dori să păstraţi un secret faţă de papa. Vedeţi – mi-a aruncat o privire de o francheţe fermecătoare, plănuiesc s-o invit pe Eliza într-o vizită când el va fi plecat.

Nu putea să-mi scape faptul că roşeaţa şi însufleţirea îi dădeau Julianei o strălucire pe care trăsăturile sale nu o aveau în starea lor normală de tihnă. Delicateţea pielii sale, luciul palid-auriu al şuviţelor de păr ce îi cădeau de sub pălăria cu boruri largi, căutătura directă a ochilor săi albaştri formau o imagine plăcută într-adevăr. Trăsăturile lui Marianne erau atât de marcante încât aceasta îşi eclipsa sora când erau împreună; singură însă, Juliana era suficient de atrăgătoare încât să trezească interesul masculin.

Cu toate acestea, am fost surprins de rugămintea ei.

— De ce trebuie ca vizita fostei tale guvernante să fie ţinută secretă?

— Pentru că, vedeţi, spuse Juliana, lui papa nu i-ar plăcea ca Eliza să vină aici. El a concediat-o şi a trimis-o de aici.

— A concediat *şi pe ea,* la fel ca pe domnul Waring?

— Da, a spus Juliana, coborându-şi ochii înspre caietul ei de schiţe, apoi a reînceput, absentă, să deseneze.

— A existat vreo legătură între cele două concedieri?

— Sunt foarte sigură că nu, a răspuns Juliana fără a se uita la mine.

Am început să mă îndoiesc de propria siguranţă; dar imediat mi-am spus că domnul Farrow era prea drept şi prea rezonabil pentru a-şi concedia doi dintre angajaţi fără a avea motive întemeiate.

— Ar fi obraznic din partea mea să bănuiesc poate că exista o… o legătură romantică între domnul Waring şi guvernanta voastră? am sugerat. Şi că tatăl vostru nu a fost de acord cu aceasta?

— Nu aş putea să spun la ce s-a gândit tata, a răspuns Juliana; însă roşeaţa obrajilor săi sugera contrariul.

— Iar în ceea ce priveşte păstrarea secretului tău, am continuat, am să fac ce zice Charlotte; dacă ea este de acord, atunci sunt şi eu. În schimb, ai putea să îmi spui ceva?

— Ce anume?

— Mi-ar plăcea foarte mult să îl cunosc pe Gideon Waring. Ştii cumva unde poate fi găsit?

— Ţi-aş spune dacă aş şti, a spus Juliana, oftând uşor. Dar, din păcate, nu am idee unde s-a dus.

Conversaţia noastră s-a terminat odată cu venirea lui Marianne, care se plictisise de desenat şi voia ca sora ei să o însoţească la o plimbare în jurul lacului.

— Haide şi tu cu noi, Samuel!

— Poate mai târziu, i-am spus. Trebuie să mai lucrez aici câteva minute.

Odată ce am terminat desenul cu Queen Bess, ce mi s-a părut suficient de bun pentru a-i fi pe plac stăpânei sale, am pus cap la cap noile informaţii şi am realizat că împreună creau un tot foarte interesant. Apoi, după scurt timp, mi-am împachetat materialele de desen şi, în loc să mă alătur celor două domnişoare, mi-am făcut drum dincolo de ţarc, către Cabana Cetinii.

12

O vizită

Joi la prânz, Juliana a aşteptat ca Alice să strângă masa, apoi a spus, cu o degajare studiată, că aştepta un vizitator în acea după-amiază.

— Da? Pe cine anume? a întrebat Marianne cu interes.

A urmat o pauză, apoi Juliana a răspuns oarecum sfidător:

— Pe doamna Dearly.

— Dearly? a repetat Marianne. A, vrei să spui Eliza! Cât de ciudat sună doamna Dearly, pentru mine o să fie mereu Eliza sau domnişoara Hardacre. Dar am crezut că era în Hampshire…

— Locuieşte prin apropiere acum, i-a răspuns Juliana. Stă la Rampions, aproape că suntem vecini.

— La Rampions? am repetat. Angajată la familia Vernon-Dale? Sunt foarte surprinsă să aud asta.

— De ce, Charlotte? a întrebat Juliana.

Ceea ce *încercasem* să spun era că domnişoara Hardacre plecase de la Fourwinds cu probleme, deci, cel mai probabil, fără o bună recomandare, lucru pe care o familie aşa de distinsă ca Vernon-Dale l-ar fi cerut. În loc să insist asupra acestui subiect, am spus:

— Pentru că familia Vernon-Dale nu are nevoie de o guvernantă. Copiii lor nu sunt oameni în toată firea?

— Ba da, însă acum Eliza este căsătorită şi nu mai este guvernantă, a răspuns Juliana. Soţul ei, Matthew Dearly, care stătea la Oak Lodge, este grădinar-şef la Rampions. Este o avansare nemaipomenită pentru el… grădinile de aici sunt realmente splendide.

— Tatăl tău a aflat de noua ei situaţie?

— Nu ştiu, bănuiesc că da, a spus Juliana la repezeală.

Juliana îmi dădea foarte rar motive de supărare; însă acum *eram* nemulţumită de ea, întrucât întârziase atât de mult până să mă anunţe.

— Sunt surprinsă că nu te-ai gândit să menţionezi lucrul ăsta mai devreme, am spus, încercând să îmi ascund iritarea.

— Fată şireată ce eşti, Juley! spuse Marianne cu ochii lucind. Ai invitat-o pe Eliza aici când papa este plecat!

— Poate că ţi se pare ceva inteligent, i-am reproşat, dar nu cred că trebuie să vă reamintesc că eu răspund de casă cât timp tatăl vostru este plecat la Londra. Ce o să-i spun? Juliana, sunt surprinsă că mă poţi compromite în felul ăsta.

— Tata nu trebuie să afle, mi-a răspuns Juliana, uitându-se neliniştită în ochii mei. Nu o să-i spui, nu? Iar domnul Godwin a promis deja să nu spună.

— Înţeleg. Deci i te-ai confesat domnului Godwin înainte să te gândeşti să îmi spui şi mie?

De data asta n-am putut să împiedic să mi se simtă ofensarea în glas. Samuel decojea un măr, prefăcându-se neinteresat; însă, uitându-mă înspre el, l-am văzut ferindu-şi privirea şi mi-am dat scama că asculta atent.

— Ah, Charlotte! Te rog, nu fi supărată! Marianne s-a ridicat şi şi-a trecut braţul în jurul meu, ca o fetiţă avântată ce era uneori. Ţinem la tine tot atât de mult cât am ţinut vreodată la Eliza, nu-i aşa, Juley? Ştii bine că da. Nu ai de ce să fii invidioasă.

— Nu sunt invidioasă, i-am răspuns, deşi eram un pic enervată că nu spusese *mai mult* decât. Ideea este că ştiţi şi voi foarte bine că tatăl vostru nu ar primi-o cu plăcere aici pe domnişoara Hardacre, vreau să spun, pe doamna Dearly, am rectificat. Dacă eu permit asta, o să mă învinovăţească pe mine.

— Atunci, dacă află, îi vom spune că a fost ideea lui Juley, a răspuns Marianne, şi că tu habar nu ai avut despre asta, ceea ce chiar e adevărat.

Ca să fiu sinceră, curiozitatea în privinţa predecesoarei mele îmi învinse curând iritarea, deşi am continuat să îmi arăt dezaprobarea.

La trei şi jumătate, Eliza Dearly sosi într-o caleaşcă trasă de ponei, mânată de un tânăr în cămaşă şi şapcă. Pupilele mele s-au grăbit să o întâmpine; eu însă am aşteptat în vestibul, de unde am privit-o, nevenindu-mi a-mi crede ochilor, cum ridică un băieţel de pe scaunul caleştii. În timp ce ea îi dădea vizitiului indicaţii în privinţa orei la care trebuia să revină, Marianne i-a luat copilul din braţe, aproape copleşindu-l cu exclamaţii şi drăgălăşenii, în timp ce

Juliana îl privea afectuos.

M-am tras în spatele perdelelor, inima bătându-mi puternic. Bineînţeles, avea acum acel copil; chiar şi ultimul servitor de la Fourwinds ştia asta, deşi Juliana nu spusese nimic despre acest lucru. Nicio clipă nu mi-aş fi imaginat că ar putea să aibă îndrăzneala să-l aducă aici! Era destul de deplasat faptul că venise în vizită în absenţa domnului Farrow; însă faptul că adusese copilul acela cu ea era pur şi simplu scandalos. Era oare posibil ca Juliana să fi dorit asta?

În timp ce stăteam acolo, neştiind cum trebuia să reacţionez, Marianne l-a luat pe copil de mână ca o mătuşă plină de afecţiune şi l-a condus înspre peluză. Ce grup fericit păreau toţi patru!

Ştiam că trebuie să intervin; datoria îmi impunea să le ies înainte şi să o informez pe vizitatoare că, în locul domnului Farrow, trebuie să îi cer să părăsească proprietatea. Însă ezitam. Nimic din purtarea doamnei Dearly nu dădea de bănuit că ar fi căzut în dizgraţia domnului Farrow; din contră, un privitor oarecare ar fi considerat-o veche prietenă a familiei, care putea să vină în vizită când dorea. Dezinvoltura ei m-a făcut să-mi pierd încrederea în mine.

În primele clipe, m-am gândit că predecesoarea mea îşi dădea aere. Era, după cum am estimat, cu doi sau trei ani mai în vârstă decât mine şi destul de chipeşă. Purta o bluză cu guler pe gât, dintr-un material în dungi, o fustă strâmtă, prinsă cu o curea, şi o pălărie cu boruri largi; în timp ce traversa cei câţiva metri până la peluză, învârtea în mână o umbrelă de soare, vorbind în tot acest răstimp.

— Ei bine, dragele mele, amândouă plesniţi de sănătate! Ce bine îmi pare să vă văd după atâta timp şi să fiu înapoi la Fourwinds! Cine ar fi crezut că guvernanta voastră se va întoarce într-un asemenea fel? Trebuie să spun că locul nu s-a schimbat deloc, aproape îmi vine să cred că urmează să ne reluăm lecţiile. Ce vremuri frumoase am trăit, nu-i aşa?

Tommy, Tommy, tu ce părere ai despre această casă splendidă? i s-a adresat copilului, care, cum era de aşteptat, nu a avut nicio opinie.

Mi-am confirmat prezenţa, îndreptându-mă în direcţia lor. Doamna Dearly mă privea netulburată.

— Ah! a spus Juliana, confuză pentru o clipă, apoi s-a întors către musafiră. Eliza, ea este Charlotte, domnişoara Agnew, care acum e în locul tău. Charlotte, îmi dai voie să ţi-o prezint pe doamna Dearly?

— Bine aţi venit la Fourwinds, am spus formal, fără cordialitate. Bănuiesc că ştiţi că domnul Farrow este plecat şi îi este imposibil să vă întâmpine el însuşi.

Ar fi fost nevoie de o sensibilitate mai adâncă decât cea a doamnei Dearly pentru a înţelege reproşul sugerat; iar conversaţia ulterioară mi-a confirmat faptul că această primă impresie nu fusese greşită.

Ne-am dat mâna. Doamna Dearly mi-a aruncat un zâmbet respectuos în timp ce privirea îi aluneca de-a lungul trăsăturilor mele şterse şi a rochiei mele gri simple. „Uită-te cum arăţi tu, părea să spună zâmbetul ei, şi uită-te cât de bine mă simt eu!" I-am susţinut privirea cu dârzenie. Cum putea ea, cu trecutul ei, să îndrăznească să mă intimideze *pe mine?*

— A, iar acesta este domnul Godwin, a strigat Juliana, încercând să risipească stânjeneala situaţiei printr-o vivacitate care n-o caracteriza. Domnule Godwin, haideţi să vă fac cunoştinţă!

Zâmbetul şi mâna oferite de Eliza Dearly tânărului nostru artist aveau mult mai multă căldură; ochii ei au zăbovit asupra chipului şi siluetei lui.

— Ei bine, domnule Godwin, ştiţi că sunteţi pe buzele tuturor vecinilor? a spus afectată.

Iar când Samuel s-a arătat surprins, a continuat:

— O, da! Toată lumea e nerăbdătoare să vă vadă picturile.

Domnul Farrow este un patron generos, nu-i aşa? Nu pot decât să sper că acest proiect va avea mai mult succes decât ultimul.

Îşi ridică ochii către Vântul de Nord, ce trona încruntat deasupra noastră ca şi cum era nemulţumit de căldura zilei de vară.

— Statuia lipsă a mai fost găsită? Sau zidul de vest a rămas în continuare gol? Ah, temperamentul artistic trebuie tratat cu precauţie. Nu sunteţi de acord? Domnule Godwin, *sunteţi* temperamental? Vă cuprinde uneori mânia ori meditaţi mohorât zile în şir?

— Îmi parc rău să vă dezamăgesc, a spus Samuel. Întotdeauna am considerat că nu ar trebui să fiu tolerat dacă aş face asta. După ce am văzut lucrările lui Gideon Waring, pot spune că am cea mai mare admiraţie pentru el; dar nu înţeleg de ce artiştii ar trebui să se poarte diferit faţă de ceilalţi oameni.

— Ah, atunci mă întreb dacă sunteţi cu adevărat un artist! l-a admonestat doamna Dearly. Toată lumea ştie că artiştii au un temperament vulcanic. Aş fi foarte dezamăgită să aflu că nu vă înfuriaţi ori nu vă îmbufnaţi ori nu vă lăsaţi cuprins de gelozie.

Tonul ei era unul de tachinare, însă Juliana i-a răspuns cu toată seriozitatea:

— Domnul Waring nu se înfuria şi nu se îmbufna niciodată. Era omul cu cel mai calm temperament pe care ham cunoscut.

— Iar *el* era un artist autentic, a adăugat Marianne. Nimeni nu poate pune asta la îndoială.

— Într-adevăr, avea un temperament liniştit, dar cine ştie ce patimi se zvârcoleau în străfunduri? a replicat doamna Dearly cu o expresie de adevărată cunoscătoare.

Cu asta întrecuse măsura. Deşi ţinteam de fapt către doamna Dearly, care părea să nu aibă niciun fel de inhibiţii,

am spus:

— Juliana, sunt de părere că ar fi mai bine să găsim alt subiect de conversaţie. Ştii că noi nu vorbim despre domnul Waring.

Doamna Dearly mi-a aruncat o privire arogantă, ca şi cum cea mai umilă servitoare de la bucătărie îndrăznise să le dea sfaturi unor superiori. Privirea mea a căzut asupra băieţelului care stătea în patru labe pe iarbă şi se holba, cu ochii şi gura rotunjite de uimire, la o albină ce se învârtea cercetător în spirale, aproape de capul său. Marianne a dat insecta la o parte, iar copilul s-a ridicat în picioare, fluturându-şi imitativ mâna grăsuţă. Era, trebuie să recunosc, un băieţel drăgălaş şi încântător, cu păr negru drept şi ochi plini de viaţă; dar nici conversaţia despre *el* nu trebuia încurajată.

— Ceaiul va fi servit în grădină, sub cedru, a spus Juliana, întrerupând pauza stânjenitoare din conversaţie.

— Cât de încântător! a zis doamna Dearly aranjându-şi pălăria. Sunt atât de nerăbdătoare să aud toate noutăţile voastre!

Scaunele şi masa fuseseră deja aduse pe pajiştea dinspre sud, sub crengile întinse ale cedrului. Alice aduse ceai, pâine cu unt şi prăjituri, ceşti şi apă fierbinte; Juliana vorbise cu servitorii fără să mă consulte şi mă întrebam dacă nu cumva avusese grijă şi ca aceştia să păstreze tăcerea. Fata mea cea liniştită îşi scotea acum la iveală nişte ascunzişuri pe care nu i le-aş fi bănuit niciodată.

Ne-am aşezat la umbră. Samuel şi-a manifestat o neaşteptată afinitate faţă de micuţul Thomas, asumându-şi sarcina de a-l distra pe băiat. Curând s-a lăsat pe vine în spatele scaunului său, dispărând cu totul, în afară de mâini, cu care a început să înfăţişeze formele a diverse animale: elefanţi, măgari şi găini, fiecare însoţit de sunetele corespunzătoare. Băieţelul s-a uitat speriat, s-a încruntat, a

scos nişte râsete cuceritoare şi apoi s-a târât până după scaun, aşteptându-se în mod evident să găsească o întreagă menajerie ascunsă acolo. Fără să vreau, m-am trezit zâmbind cu indulgenţă. Era nedrept, fără îndoială, să-l învinovăţeşti pe acest copil pentru felul desfrânat în care fusese conceput.

În timp ce Juliana contempla acest joc, doamna Dearly continua să pălăvrăgească, fiind ţinută de vorbă cu interes de către Marianne, iar eu nu trebuia să fac altceva decât să ascult. Aveam în faţă o tânără atât de mulţumită de ea însăşi încât probabil credea că toată lumea îi soarbe vorbele; povestea fără încetare despre Rampions, despre numărul angajaţilor de acolo, despre căsuţa grădinarului (pe care ea o denumea vilă), despre mica ei grădină de zarzavaturi şi ce soţie admirabilă o considera soţul ei. După primele douăzeci de minute, auzisem deja suficient. M-am scuzat, spunând că aveam lucruri de care trebuia să mă ocup în casă, şi i-am urat rece la revedere.

În casă era o răcoare plăcută. Aşezându-mă la biroul din camera de zi, am început să citesc compunerea în franceză a lui Marianne. Deşi greşelile presărate generos de-a lungul compunerii mă făceau să strâmb din nas, m-a absorbit rapid; atât de puternic chiar, încât am tresărit surprinsă când în spatele meu, aproape, s-a auzit o voce.

— Cum, deja v-aţi întors la munca dumneavoastră? Era Samuel, care se uita peste umărul meu. Chiar este necesar să vă închideţi în casă într-o după-amiază atât de frumoasă?

Revenindu-mi, m-am întors cu faţa spre el.

— Vă mulţumesc, domnule Godwin, dar mi-am făcut anume de lucru. Prea multă tihnă mă oboseşte. Păreaţi foarte captivat de băieţelul doamnei Dearly, am observat. Vă plac copiii mici?

— Da, într-adevăr, mi-a răspuns, părând pentru câteva clipe de-a dreptul melancolic. O verişoară de-a mea are un

băieţel de vârsta lui Tommy – mi-a reamintit de vremurile petrecute cu familia acasă.

S-a aşezat pe şezlong şi a rămas întins acolo câteva clipe, fără să spună nimic; mi-am îndreptat din nou gândurile către compunere, până când Samuel m-a întrebat, fără nicio introducere:

— Eşti fericită aici, Charlotte?

Speriată, am răspuns:

— Pardon?

— Domnişoară Agnew, ar trebui să spun, a rectificat. Dumneata pari – în ipostaza de domnişoara Agnew – a fi angajatul perfect: discretă, manierată, grijulie. Scuză-mi impertinenţa, dar eu întrebam despre Charlotte, nu despre domnişoara Agnew angajata. Ce e cu ea? Este fericită aici?

— Nu prea ştiu, i-am răspuns, râzând încurcată. Nu m-am gândit la asta.

— Am senzaţia că pui propria fericire mai prejos de fericirea celor două tinere.

— Ce altceva se cere de la o însoţitoare plătită? i-am răspuns. Ţin foarte mult la Marianne şi la Juliana, bineînţeles. Poate chiar prea mult.

Simţind brusc că regretam ce spusesem, m-am întors la pagina pe care o citeam.

— Iartă-mă că sunt curios în legătură cu dumneata, a insistat Samuel. Ce anume te reţine aici? Iar viaţa ta anterioară? Mi-ai spus atât de puţine lucruri! Ai o familie? Drept răspuns la întrebările dumitale, eu ţi-am spus totul despre viaţa mea – practic ţi-am făcut cunoştinţă cu mama mea, cu sora mea, chiar şi cu câinele meu. Te rog, povesteşte şi dumneata!

Felul meu de a fi este unul mai reţinut. Lucrul acesta nu a reprezentat niciodată o dificultate, întrucât am observat că majoritatea oamenilor sunt interesaţi în principal de ei înşişi; este destul de uşor să ajungi să fii considerată o

prietenă bună, chiar şi o confidentă dacă pur şi simplu asculţi şi te arăţi înţelegătoare. Unei persoane care se află în postura mea i se cere rareori să îşi analizeze sentimentele sau să vorbească despre viaţa pe care o duce.

— Eu nu am familie, i-am răspuns. Sunt singură pe lume. Asta e tot ce trebuie să ştiţi.

— Îmi pare rău, a spus.

— Nu am nevoie de mila dumitale, i-am zis. M-am resemnat cu rolul meu în viaţă.

Părea gata să îmi ceară şi alte detalii; apoi s-a gândit mai bine şi a rămas uitându-se pe fereastră. Urmându-i privirea, le-am văzut pe Juliana şi pe doamna Dearly plimbându-se împreună de-a lungul peluzei inferioare, iar Juliana purtându-l în braţe pe băieţel.

— Vă rog, i-am spus, nu zăboviţi în casă din cauza mea. Afară se găseşte o companie mai plăcută.

Spre uimirea mea, am văzut un zâmbet trecându-i peste buze.

— Vă amuz, domnule Godwin? l-am întrebat tăios.

— Doar prin faptul că dezaprobarea dumitale pentru doamna Dearly este atât de evidentă, a răspuns într-un fel ce mi s-a părut impertinent. Sentimentele ţi se pot citi clar pe chip.

— Purtarea mea faţă de ea a fost perfect adecvată. Aş vrea doar ca şi ea să manifeste acelaşi bun-simţ; însă cu greu ai putea să-i ceri aşa ceva.

A dat aprobator din cap.

— Îţi displace, nu-i aşa? Ai simţit asta la doar câteva momente după ce aţi făcut cunoştinţă.

— Mă jigneşte faptul că vi se pare că sentimentele mele sunt atât de uşor de citit, i-am răspuns.

A continuat calm:

— Aş merge până într-acolo încât să spun că dumneata aveai deja o părere formată *înainte* să o cunoşti. Am

dreptate?

— Întrucât eraţi de faţă la prânz când s-a discutat despre vizită, aceasta nu este nici pe departe o concluzie pertinentă, am observat.

— Şi nimic în legătură cu această doamnă nu te face să îţi schimbi părerea? a continuat el.

Răsfoind paginile eseului lui Marianne, i-am răspuns:

— Nici situaţia în care se află şi nici purtarea ei nu o îndreptăţesc să fie considerată o *doamnă.* Aveţi vreun motiv anume pentru acest interogatoriu?

— Doar acesta. Permite-mi să îmi exprim o bănuială, a spus. Ai motive să crezi că băieţelul doamnei Dearly nu este – cum ar fi de presupus în mod normal – rezultatul recentei sale căsătorii. Din contră, bănuieşti că părintele său nu este altcineva decât misteriosul nostru sculptor, Gideon Waring. Am dreptate? Iar de aici, dezaprobarea severă pe care o ai faţă de mama copilului? Şi faţă de Tommy însuşi, drăgălaş cum este?

— Aveţi o imaginaţie bogată, domnule Godwin.

— Îmi place să cred că da, însă aici nu este vorba despre imaginaţie, ci despre simpla punere cap la cap a unor informaţii, a spus Samuel. Domnul Waring a plecat de la Fourwinds pe neaşteptate, după o ceartă, a adăugat numărându-şi pe degete argumentele. Domnişoara Hardacre, cum se numea pe vremea aceea, a plecat fiind căzută în dizgraţie. De asemenea, avea obiceiul de a vizita căsuţa domnului Waring. Un an mai târziu, se întoarce cu un copil mic. Ce altă concluzie ar putea fi trasă?

— Dacă vă petreceţi timpul bârfind cu servitorii, am spus, cu ochii încă aplecaţi asupra paginii de dinaintea mea, veţi auzi neîndoielnic tot felul de lucruri.

— Ei, totuşi de ce trebuie să fii aşa de scorţoasă şi de rece? mi-a replicat. Nu asta e ceea ce crezi despre originea băieţelului? Domnul Farrow a făcut vreo referire la asta când

te-a angajat în locul domnişoarei Hardacre?

Nerăbdătoare, mi-am lăsat stiloul jos.

— Foarte bine – da, aveţi dreptate, deşi nu văd de ce vă priveşte pe dumneavoastră. Poate ar trebui de asemenea să ştiţi că acum, când doamna Dearly s-a întors în zonă, dânsa nu este bine-venită aici, fie că domnul Farrow este acasă sau nu. Această vizită a fost cât se poate de nepotrivită. Dumnealui nu se va bucura, ştiu bine, când va afla că locuieşte în apropiere.

Samuel şi-a strâns degetele şi şi-a ţuguiat buzele într-un fel caraghios.

— Dar dacă există la mijloc o greşeală? a continuat. Dacă tatăl lui Thomas nu este, până la urmă, Gideon Waring, ci domnul Dearly, grădinarul?

— Tocmai aţi indicat câteva motive ferme care sugerează contrariul. E suficient să vă gândiţi la ceea ce ştim până acum. Thomas Dearly are puţin peste un an, ceea ce înseamnă că s-a născut în mai anul trecut. Eliza Hardacre a plecat de aici chiar înainte de Crăciun, iar căsătoria ei, în Hampshire, trebuie să fi avut loc între acea dată şi naştere. Cu alte cuvinte, deşi copilul a fost cu siguranţă conceput în afara căsătoriei, aceasta a avut loc la timp pentru a se evita o ruşine mai mare.

— Şi ar fi imposibil, a spus zâmbind, să fi fost curtată de soţul ei când era angajată aici? Asta nu ar fi o explicaţie mai probabilă?

— Doar dacă ar avea un comportament mai nepotrivit decât cred eu că are, am răspuns tăioasă. Nici chiar *ea* nu ar accepta compania a doi bărbaţi în acelaşi timp!

Samuel a zâmbit auzind asta.

— Deci, a continuat, eşti foarte sigură de legătura sa cu domnul Waring.

— Domnul Farrow nu prea a lăsat loc de îndoială despre asta, i-am spus. În plus, Marianne…

A devenit dintr-odată mai atent.

— Da?

— Să zicem doar că Marianne – care, trebuie să vă amintiţi, avea doar paisprezece ani în acel moment, era încă un copil – are – cum să spun? — o cunoaştere precoce a unor lucruri la care niciun copil nu ar trebui expus.

— Ţi-a spus ea asta? a zis.

— Cu aceleaşi cuvinte. Nu e de mirare că biata fată este necăjită.

A părut contrariat.

— Dar Marianne nu a părut deloc să aibă vreo problemă în a se întreţine cu Eliza în această după-amiază. Era încântată, în special de băieţel.

La o privire de-a mea, a tăcut.

— O cunosc pe Marianne mult mai bine decât dumneavoastră, domnule Godwin, l-am asigurat. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt că domnişoara Hardacre s-a dovedit a fi complet nepotrivită pentru educarea şi supravegherea unor fete tinere. De aceea sunt atât de îngrijorată ca vizita ei aici să nu se repete. Domnul Farrow nu doreşte ca fiicele sale să între sub influenţa unei persoane cu o atât de proastă reputaţie. Trecutul său nu poate fi uitat doar pentru că acum este o femeie căsătorită şi respectabilă, lucru pentru care ar trebui să se considere foarte norocoasă. Domnul Dearly trebuie să fie într-adevăr un om foarte iertător.

Samuel a început să râdă.

— Ai prefera să fie o paria fără un sfanţ, se pare, să sufere pentru greşeala ei? Ţi-ar plăcea să se înjosească la uşa casei de corecţie ori să cerşească la marginea drumului?

— Din contră. Nu aş dori nimănui să treacă prin asta şi în niciun caz băieţelului ei nevinovat, i-am răspuns. Dar mi-ar plăcea să nu îşi mai dea importanţă – aerul ei de superioritate este insuportabil.

S-a uitat la mine zâmbind cu un aer cunoscător.

— Vă credeţi foarte deştept, observ, am atacat. Care este înţelesul acestei priviri satisfăcute de sine?

N-a făcut altceva decât să zâmbească în continuare; şi trebuie să recunosc că ar fi câştigat disputa cu o femeie mai puţin hotărâtă decât mine. Avea faţa roşie, de la un început de insolaţie, pentru că se plimbase în chip nechibzuit fără pălărie; părea imaginea însăşi a degajării şi a mulţumirii de sine.

— Mă gândeam doar că mândria cu care îţi asumi responsabilităţile îţi face cinste, a spus. O soră nu ar putea fi mai devotată decât eşti tu faţă de Marianne şi Juliana. Şi de aceea eşti înclinată să o displaci pe domnişoara Hardacre, întrucât gelozia ta faţă de ea este evidentă.

— *Geloasă?* am răspuns. *Eu?* Vă înşelaţi amarnic dacă sunteţi de părere că eu aş putea s-o invidiez pe… pe acea…

— Îi porţi pică, a insistat el, din cauza afecţiunii pe care i-o arată ambele fete. Nu îţi place să te gândeşti că într-o vreme ţi-a ocupat locul şi că ele încă ţin la ea.

Aceste lucruri erau peste măsură de provocatoare. M-am hotărât să mă retrag în camera mea; m-am ridicat în picioare şi mi-am adunat hârtiile.

— Ei bine, domnule Godwin, i-am spus, dacă aţi terminat să vă amuzaţi în acest fel, analizându-mi caracterul, trebuie să mă iertaţi. Am lucruri de făcut, chiar dacă dumneavoastră nu aveţi.

Am simţit o mare satisfacţie când am părăsit camera, lăsându-l cu gura căscată în urma mea.

13

Sub priviri străine

Lăsasem perdelele trase în timpul nopţii. M-a trezit cântecul vesel al păsărilor; se făcuse deja ziuă, deşi când m-

am uitat la ceasul de perete am văzut că abia trecuse de ora cinci. M-am dat jos din pat, am mers în picioarele goale până la fereastra deschisă şi m-am uitat afară.

M-am înveselit văzând cât de splendidă era această dimineaţă de vară. Pajiştea şi lacul de dincolo de ea erau îmbrăcate într-o lumină aurie; conturul neted al dealurilor din depărtare avea o culoare palidă, ceţoasă. Pe iarbă păşea tiptil o vulpe, oprindu-se ca să se uite când într-o parte, când în alta şi ca să adulmece aerul înainte de a merge mai departe fără grabă, ca şi cum toată lumea ar fi fost a ei. I-am văzut botul subţire, apăsarea delicată a lăbuţelor, culoarea intensă a blănii ei roşcate printre firele de iarbă; mi-am imaginat că aproape îi puteam simţi mirosul puternic, sălbatic.

Simţindu-mă dintr-odată nerăbdător să ies din casă, m-am îmbrăcat iute, m-am furişat în jos pe scări, am descuiat uşa din faţă şi am ieşit. M-am oprit pe verandă pentru a-mi pune pantofii, pe care nu îi încălţasem pentru a nu-i trezi pe cei din dormitoarele pe lângă care trecusem.

Aerul era răcoros şi proaspăt precum apa de izvor.

Imediat ce am simţit aerul tare şi am călcat pe iarba înrourată, m-am înviorat; pentru că ieşisem înainte ca lumea din casă să se trezească, aceste ore ale dimineţii erau numai ale mele, ca un secret plăcut pe care îl împărtăşeam cu vietăţile din împrejurimi. Mi-am croit drumul înspre lac şi m-am aşezat pe mal, uitându-mă la oglinda apei, unde adăsta încă o ceaţă subţire. Malul era acoperit în mare parte de păpuriş; la capătul celălalt, fusese construit un mic promontoriu, adăpostit de sălcii, cu un canton şi un debarcader din lemn. O găinuşă de apă a trecut, urmată de puii ei, dispărând rapid în păpuriş; apoi s-a auzit croncănitul altei păsări ascunse.

M-am aplecat pentru a-mi umezi degetele. Aici nisipul cobora ademenitor înspre apă, care era curată, fără alge şi,

m-am gândit eu, destul de adâncă pentru a se putea înota. Dintr-odată mi s-a părut o idee bună. M-am uitat în jurul meu, cam la fel cum făcuse vulpea, pentru a mă asigura că nu era nimeni prin preajmă; iute mi-am dat jos hainele, le-am aşezat pe un buştean şi am intrat în apă. Mâlul nisipos mi s-a scurs printre degetele de la picioare, iar fiorul apei reci pe piele acum mai mult mă respingea decât mă atrăgea; însă aş fi fost lipsit de voinţă dacă mă răzgândeam. Cu răsuflarea întretăiată din cauza frigului neaşteptat, m-am băgat cu capul sub apă şi am început să înot cu câteva mişcări de braţe puternice. Da! M-am simţit dintr-odată exaltat, iar mângâierea răcoroasă a apei şi zvâcnirile puternice ale braţelor şi picioarelor mele m-au umplut de plăcere.

Am traversat lacul, către canton şi debarcader, cam cincizeci de metri; apoi m-am întors. M-am oprit să calc apa, fiind conştient de agitaţia pe care o provocasem, de apariţia mea neaşteptată în acest loc liniştit. Pe când valurile din urma mea se stingeau, iar eu mă mişcăm numai pentru a mă ţine la suprafaţă, am ascultat atent sunetele lacului: mişcările aproape imperceptibile ale trestiilor, neliniştea frunzelor de salcie în bătaia uşoară a brizei, cântul melodios al unui sturz prin apropiere; şi, dincolo de toate acestea, zgomotul crescând, vesel al păsărilor din pădurea din apropiere.

Nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat atunci, cum dintr-odată atmosfera a părut să se schimbe. Am simţit o atingere uşoară la gleznă, o mângâiere mătăsoasă; erau alge pe care nu le observasem. Dând să mă îndepărtez, m-am trezit că picioarele mele se loveau de tot mai multe alge, ce păreau hotărâte să se încâlcească în jurul meu. Erau fibroase şi puternice, nu cedau cu uşurinţă la zbaterile mele şi pentru o clipă, doar pentru o clipă, m-a cuprins teama că aş putea să fiu ţinut cu forţa şi tras sub apă. Oare la ce m-am gândit atunci? La legende marinăreşti, bănuiesc, la poveşti cu

sirene, cu muzică fatală şi cu marinari înecaţi, dar o clipă mai târziu mă eliberasem şi înotam din nou. Deşi ar fi trebuit să pot râde de încurcătura mea şi să mă bucur din nou de plăcerea de a fi singur în asemenea împrejurimi, nu mai puteam. Deasupra mea era lumina aurie a soarelui şi se auzea cântecul păsărilor, însă mintea îmi era la ceea ce ar fi putut să stea la pândă în adâncuri, sub picioarele ce mi se zbăteau. Aproape că simţeam atingerea unsuroasă a gurilor de peşte, creaturile slinoase ce s-ar putea ridica din mâlul de pe fundul lacului, atingerea buhavă a cărnii înecate. Fiind copleşit de o neliniște vecină cu groaza, m-am îndreptat repede spre ţărm.

Imediat ce tălpile mele au dat de fundul nisipos, m-am ridicat în picioare, înaintând cu greu spre mal; apoi m-am uitat în jur, gândindu-mă că într-adevăr îmi pierdusem minţile în acele câteva momente năucitoare. Soarele îmi încălzea pielea, iar un hulub gângurea printre sălcii; de ce mi-a fost teamă? Cel mai bun lucru, m-am decis, era să intru din nou în apă şi să înot pentru câteva minute, până mă voi fi calmat. Însă în acel moment, uitându-mă în jos, am observat o dâră roşie de sânge pe piciorul meu drept, ieşind dintr-o tăietură mică lângă gleznă. În graba în care ieşisem, cred că mă lovisem de vreo piatră sau de altceva din apă, deşi nu îmi aminteam să fi simţit vreo izbitură dureroasă. M-am aşezat pe buştean, dând la o parte hainele aşezate într-o grămăjoară, pentru a-mi examina rana care sângera abundent, deşi nu părea adâncă, însă am simţit un junghi de durere ce m-a făcut să mă mir că nu o observasem mai înainte.

O batistă ar fi oprit rapid sângele, dacă aş fi avut una la mine. Am întins mâna să-mi iau jacheta şi în acea clipă mi-am dat seama că nu eram singur.

Pe partea cealaltă a lacului era un bărbat care se uita la mine. Era pe jumătate ascuns de stratul gros de trestie, astfel

încât îl puteam vedea doar de la brâu în sus – era îmbrăcat cu o cămaşă albă cu mânecile suflecate şi cu o vestă maronie. Stătea nemişcat şi tăcut şi m-am întrebat de câtă vreme se afla acolo şi dacă mă văzuse ieşind în goană din lac.

După postura sa şi pentru că nu dădea impresia că ar vrea să se ascundă sau să-mi vorbească, am presupus că probabil avea dreptul de a fi pe proprietate. Vreun angajat de-al casei, poate? Vreun băiat de la grajduri pe care nu-l întâlnisem deja? revenindu-mi din şocul pe care îl avusesem văzându-l, am observat că era un tânăr poate de vârsta mea, mai înalt decât mine, cu un păr ce părea auriu în lumina soarelui. Un intrus, poate un braconier? Cine putea să se afle acolo atât de devreme, decât cineva care prindea pe ascuns iepuri sau pescuia în lac?

Conştient că eram dezbrăcat, mi-am înhăţat cămaşa şi m-am acoperit cu ea. M-am simţit obligat să îl atenţionez cumva; tăcerea sa suspectă mă inhiba, însă era ceva atât de arogant în felul său de a se holba încât am simţit că prezenţa lui acolo trebuia explicată.

— Hei, tu! am încercat, dar am simţit că nu era o abordare prea potrivită. Mi-a răspuns dând scurt din cap, fără să zâmbească.

Am început să mă chinui să îmi pun hainele pe mine, stângaci din cauza grabei. Străinul s-a dat câţiva paşi în spatele trestiilor, am presupus, pentru a găsi o cărare şi pentru a veni înspre mine, când eu voi fi fost îmbrăcat şi pregătit să port o conversaţie.

Dar mă înşelasem. În timp ce eu eram ocupat cu îmbrăcatul, el deja dispăruse.

— Ce naiba?

Acum, enervat la culme, mă uitam în toate părţile să văd în ce direcţie o luase, pentru că lacul, în valea împrejmuită de copaci, era înconjurat de peluză într-o parte şi de iarbă netunsă în cealaltă parte şi nu vedeam cum ar fi putut să

treacă neobservat. Era acolo – o tăiase prin spatele sălciilor, iar acum mergea cu paşi mari înspre grajduri. A ajuns la gard, pe care l-a sărit cu uşurinţă, şi a dispărut în spatele clădirilor. M-am gândit să fug după el, apoi m-am răzgândit, întrucât părea mai în formă şi mai înalt decât mine, iar eu eram încă în picioarele goale. Dacă era hotărât să scape, deja se îndepărtase.

M-am întrebat ce oră era, pentru că îmi lăsasem ceasul în cameră. Mi se părea că trecuse o veşnicie de când plecasem, însă în realitate mica mea aventură trebuie să fi durat mai puţin de o oră; era încă prea devreme pentru ca Reynolds sau băiatul de la grajduri să înceapă munca. Totuşi, mi-am pus şosetele şi pantofii (uitând de tăietura de la picior, de care mi-am amintit mai târziu, când am început să simt ceva lipicios în pantof) şi l-am urmat pe intrus în direcţia grajdurilor.

Acolo era linişte. Aflându-ne în toiul verii, cailor – cinci sau şase la număr – li se dăduse drumul pe pajişte, fiind aduşi înapoi numai când era nevoie de ei. Grajdurile erau goale, iar un mic şopron fără pereţi adăpostea caleaşca şi şareta. În jur de o duzină de porumbei albi ciuguleau prin curte; când m-am apropiat, şi-au luat zborul spre porumbarul de sub giruetă. Deci străinul nu putea s-o fi luat pe aici, pentru că ar fi speriat porumbeii înainte să ajung eu la ei. Trebuie să fi ieşit prin spatele clădirilor, prin partea cea mai îndepărtată de casă, în direcţia Cabanei Cetinii.

Cu două zile înainte, găsisem uşa cabanei încuiată. Astăzi, intenţionam pur şi simplu să îi cer lui Reynolds cheia. Cu siguranţă el avea grijă de ea şi ar fi presupus că aveam o treabă justificată acolo, de exemplu să îmi aranjez atelierul de pictură într-un loc privat, în afara casei. Dacă altcineva – Charlotte sau domnul Farrow – ar fi aflat şi mi-ar fi cerut socoteală, aş fi putut spune că pur şi simplu căutam un loc potrivit.

Pentru prima dată mi-a venit ideea că persoana pe care o urmăream n-ar putea fi nimeni altul decât Gideon Waring însuşi, omul care îmi stârnise atât de puternic curiozitatea. Cu această concluzie surprinzătoare încă sunându-mi în minte, întrucât mă aşteptasem ca domnul Waring să fie mult mai în vârstă, am luat-o pe poteca pavată cu lespezi de piatră înspre cabană.

Era acoperită cu cremene şi cu ţiglă, ca multe alte clădiri de prin zonă, iar cândva trebuie să fi fost o mică locuinţă primitoare. Acum avea ferestrele acoperite şi lemnul de la tocul uşii începuse să putrezească, arătând tristă şi neglijată. Un gărduleţ împrejmuia grădina în care de curând fuseseră cultivate zarzavaturi, însă acum intrase în neorânduială şi era plină de buruieni. Albinele se agitau deja într-un stup care, fiind aşezat pe veranda dărăpănată, aproape că bloca uşa; când m-am apropiat, aroma dulce a mierii mi-a inundat simţurile.

Am pus mâna pe clanţă şi am simţit că cedează sub apăsare. Uşa s-a deschis, lăsând să se întrevadă o cameră simplă, cu un şemineu de cărămidă şi nişte scări în faţă, ce urcau la etaj – lucruri pe care le văzusem deja când m-am uitat prin geamul prăfuit. Ca şi atunci, camera era complet goală. Scândurile podelei au scârţâit când am păşit înăuntru.

— E cineva? am strigat, vocea mea fiind dublată de ecou. E cineva aici?

Mi-a răspuns doar tăcerea. Am păşit pe furiş în casă. Avea o bucătărie simplă în spate şi două camere micuţe la etaj, una din ele cu şemineu. Toate erau goale şi măturate. De la etaj m-am uitat la grădina din spate, umbrită de cetina imensă, la o căsuţă aflată lângă gardul ce mărginea proprietatea, care era, se pare, toaleta, şi la o stivă de buşteni aşezată într-un şopron de lângă ea.

M-am întors în casă.

— Domnule Waring? am strigat în aceste camere cu ecou,

însă, evident, nu era nimeni care să îmi răspundă. M-am simţit înfrânt: fusesem atât de aproape şi totuşi îmi scăpase! Probabil că totuşi locuieşte mai aproape decât mi-au dat de înţeles Charlotte şi Juliana; poate că stă pe undeva prin apropiere. Punând nişte întrebări, aş fi aflat cu siguranţă ceea ce voiam.

Ajuns afară, am închis uşa după mine, întrebându-mă dacă urma s-o găsesc închisă din nou în cazul în care m-aş fi întors, şi am luat-o prin ţarc şi pe peluză înspre casa care încă dormea, destul de amuzat de faptul că mi se întâmplaseră deja atâtea în acea zi, înainte ca toţi ceilalţi oameni de la Fourwinds să se fi dat măcar jos din pat. În loc să intru imediat, am zăbovit pentru a mă uita din nou, pe rând, la fiecare dintre sculpturile Vânturilor, percepându-le într-o nouă lumină acum, când credeam că le văzusem creatorul. Începeam să mă obişnuiesc cu feţele şi cu expresiile lor: resemnarea şi blazarea Vântului de Nord, epuizat să-şi tot arunce rafalele şi ploile reci; senzualitatea Vântului de Sud; privirea nemulţumită, hăituită a vântului de Est, care, personaj arătos ce era, m-a frapat prin faptul că arăta la fel ca omul pe care îl consideram a fi creatorul său.

M-am încruntat, ferindu-mi ochii de privirea fascinantă şi piezişă a acelui chip de piatră şi încercând să-l înlocuiesc cu trăsăturile umane reale pe care le văzusem pentru o clipă atât de scurtă. Deja îi atribuisem domnului Waring calităţi remarcabile, dăruire pentru arta sa şi o percepţie senzuală, ce îi permitea să insufle viaţă pietrei reci. La aceste trăsături acum trebuia s-o adaug pe aceea, mai puţin atrăgătoare, a vanităţii, întrucât un om care s-a putut folosi pe sine drept model pentru acel tânăr frumos trebuie într-adevăr să fie vanitos.

Iar dacă Charlotte avea dreptate, o compromisese pe domnişoara Eliza Hardacre. Micuţul Thomas Dearly, după câte îmi aminteam, nu avea vreo asemănare evidentă cu

omul pe care îl întâlnisem eu, însă Charlotte insistase că Waring era într-adevăr tatăl lui. Să fi fost oare apropierea de Thomas cea care îl ţinea pe Gideon Waring prin zonă? În acest caz, probabil că era de asemenea la curent cu faptul că familia Dearly se întorsese din Petersfield.

Începeam să mă pierd de-a binelea într-un labirint de speculaţii. Scoţând un oftat, m-am întors şi am dat nas în nas cu Charlotte Agnew, care era ca de obicei îmbrăcată în haine simple gri, însă arăta îngrijită şi atrăgătoare.

— Bună dimineaţa, domnule Godwin, m-a salutat. V-aţi trezit devreme, însă oftaţi de parcă aţi purta pe umeri povara întregii lumi!

— Ba chiar deloc, am asigurat-o, adăugând apoi impulsiv: Cred că l-am văzut pe Gideon Waring aici, în această dimineaţă, pe proprietate.

Charlotte avea o expresie ce merita să fie pictată. Ochii i s-au deschis larg; gura i s-a căscat fără a scoate vreun sunet; era prima dată când o vedeam rămasă fără grai. Am regretat imediat că vorbisem – nu din cauza şocului pe care i-l provocasem, ci pentru că acum mă îndoiam de ceea ce spusesem. Pe ce anume îmi bazasem presupunerea că persoana pe care o văzusem era Gideon Waring? Pe absolut nimic, în afară de faptul că văzusem o persoană străină la marginea lacului şi pe o vagă asemănare, probabil doar imaginară, cu Vântul de Est. Poate era un grăjdar, un braconier ori vreun intrus din sat pus pe rele, care fugise când mă văzuse.

— L-aţi văzut pe Gideon Waring? a repetat Charlotte, nevenindu-i să creadă. Aţi face bine să vă explicaţi.

14

Domnul Arthur Deakins, notar
către domnişoara Charlotte Agnew, din partea

doamnei Henrietta Newbold
Deakins&Murdoch, notari,
Clădirea Connaught nr. 8,
Eastbourne,
Sussex
22 iunie 1898

Domnişoarei Charlotte Agnew,
În grija domnului Ernest Farrow,
Fourwinds,
Staverton,
Sussex

Stimată domnișoară Agnew,

Am datoria neplăcută de a vă transmite veşti dureroase. Cred că nu sunteţi la curent cu faptul că bunica dumneavoastră, doamna Henrietta Newbold, este grav bolnavă, la casa dumneaei din Eastbourne. Acolo este îngrijită de o *asistentă şi m-a rugat să vă contactez în mod urgent. Trebuie să subliniez că, dacă doriţi s-o vedeţi, trebuie să ajungeţi la Sussex Esplanade nr. 3 neîntârziat.*

Vă rog să-mi acceptaţi scuzele pentru că vă scriu veşti atât de neplăcute. Sunt *de găsit la biroul meu, unde vă pot oferi cu plăcere orice ajutor de care aveţi nevoie.*

Cele mai bune urări,
Arthur J. Deakins

15

Convocată

— L-aţi văzut pe Gideon Waring? am repetat cu suspiciune. Pentru o clipă, aproape am crezut că aveam de-a face cu încă un somnambul, mai ales că Samuel arăta

oarecum dezordonat, ca şi cum îşi aruncase în grabă hainele pe el. Aţi face bine să vă explicaţi.

Asta a şi făcut; mi-a spus că era la o plimbare matinală pe lângă lac, când a observat un bărbat pe care l-a luat drept Waring, urmărindu-l de pe partea cealaltă a apei.

— Dar nu l-aţi văzut niciodată pe domnul Waring, am remarcat. Ce anume vă face să trageţi concluzia că el era bărbatul pe care l-aţi văzut?

— Lasă-mă să ţi-l descriu, a spus Samuel. Un bărbat mai tânăr decât mă aşteptasem. Înalt, mai înalt decât mine. Păr blond şi o faţă bronzată, mai degrabă arătos, din scurta mea impresie, viril aş spune.

Mi-a fost imposibil să nu îmi arăt dezaprobarea. Virilitatea domnului Waring se manifestase cât se poate de evident.

— Asta e tot ce am putut să remarc, a continuat Samuel fără să observe. Dar a luat-o spre Cabana Cetinii, asta e ceea ce m-a făcut suspicios.

— Atunci, am zis îngrijorată, întrucât nu l-am cunoscut eu însămi, nu pot să ştiu din descrierea dumitale dacă l-ai văzut sau nu pe Waring. Este posibil. Cel mai simplu mod de a afla ar fi să le întrebăm pe fete, dar nu mi-ar plăcea să audă că s-a întors – dacă era el. Ce-o fi căutând aici? Am crezut că a plecat de mult! Ce anume l-ar putea aduce înapoi? E posibil să fi lăsat vreun obiect la cabană şi să se fi întors să îl recupereze?

— L-am urmărit în direcţia respectivă, a spus Samuel, dar nu s-a oprit acolo. Am intrat, dar casa era goală.

— Nu se poate. Cabana este ţinută încuiată.

— Posibil, spuse Samuel, dar nu era încuiată în dimineaţa asta.

— Trebuie să-l întreb pe Reynolds dacă ştie ceva despre asta, am spus. Mă nelinişteşte gândul că acel om ar putea fi prin preajmă, mai ales când domnul Farrow nu este acasă.

— Doar nu crezi, a întrebat Samuel, că intenţionează să

facă ceva rău?

— Nu am niciun motiv să cred că ar fi răzbunător. Dar gândeşte-te doar la situaţie. A fost îndepărtat după o ceartă dură cu domnul Farrow; a plecat în aceeaşi zi, luând cu el tot ce îi aparţinea; iar acum pare să se fi întors, nu făţiş, trecând pe aici, ci furişându-se pe proprietate dimineaţa devreme. Şi se pare că are cheia cabanei. Acest lucru nu poate decât să mă îngrijoreze. Trebuie să fim atenţi şi o să le spun şi lui Reynolds, şi grădinarilor să fie cu ochii în patru. Careva s-ar putea să ştie unde locuieşte. Domnule Godwin, aveţi părul ud, iar aici – mi-am permis să-i iau o frunză subţire şi verde de după ureche – aveţi ceva care pare să fie o algă. Aţi înotat în lac?

Se înroşi.

— Da. Era atât de tentant…

— Aşa că v-aţi băgat în apă. Deci aşa… Vă rog să mă scuzaţi, am spus întorcându-mă, mă duc să văd dacă Marianne s-a trezit. O să vă bucure să aflaţi că a petrecut o noapte liniştită, netulburată.

Reintrând în casă, am urcat scările. Ca să fiu sinceră, în acel moment mă luptam să îmi ascund invidia. Ce lucru minunat e să fii bărbat şi în toată puterile! Să poţi, dintr-un impuls, să îţi dai jos hainele şi să sari în apa răcoroasă, să înoţi liber ca un castor ori ca o vidră! Gândindu-mă la asta, m-am simţit iritată de fâsâitul fustei în jurul gleznelor mele, de căptuşeala ce atârna greu pe dedesubtul ei, de strânsoarea corsetului; mai mult, eram iritată de mine, de persoana îngrijită, îngrădită, pe care o prezentam lumii. Rolul pe care îl îndeplineam atât de eficient devenise viaţa *mea* într-o asemenea măsură încât simţeam că mă defineşte complet. Charlotte Agnew, guvernantă, însoţitoare. Cine eram eu în rest?

Uitând de această nemulţumire inutilă, am bătut uşor la uşa lui Marianne şi am intrat. Astăzi trebuia să se întoarcă

domnul Farrow; erau multe de făcut. După micul dejun, trebuia să vorbesc cu doamna Reynolds pentru a mă asigura că toate erau puse la punct pentru reîntoarcerea lui; dar mai întâi intenţionam să discut cu soţul ei. După ce vorbisem câteva momente cu Marianne, care îşi peria părul şi era aproape gata să coboare, m-am dus în aripa servitorilor şi l-am căutat pe Reynolds la bucătărie. Ca de obicei la această oră, era aşezat la masă, cu o farfurie cu şuncă cu ouă şi pâine în faţă, în timp ce soţia sa gătea. Fără prea multe ocolişuri, l-am întrebat dacă îl văzuse cumva pe sculptorul pribeag.

A părut surprins de întrebarea mea.

— Nu, domnişoară! Nu l-am mai văzut de când a plecat.

— Doarme cineva în cabană?

— Nu, domnişoară, mi-a răspuns. O ţinem încuiată, zău!

— Domnul Godwin a găsit-o descuiată în dimineaţa asta şi a intrat, l-am contrazis.

— Păi, nu ştiu cum s-a putut întâmpla una ca asta, mi-a spus încruntându-se. Cheia-i în camera cu scule, dar şi pe aia o ţinem încuiată, iar cheia la uşa *aia* o port eu cu mine.

S-a bătut cu palma peste legătura de chei pe care o ţinea prinsă la cureaua pantalonilor.

— Şi există doar o cheie a cabanei? am întrebat.

— Acum da, a spus, dar înainte erau două. Domnul Waring o avea pe a lui, însă a plecat aşa într-o grabă că nu mi-a mai înapoiat-o, din câte ştiu.

— Spuneţi-mi, am zis, domnul Waring era un bărbat înalt, frumos, cu faţa bronzată şi părul deschis la culoare?

Reynolds a rânjit, spunându-mi:

— Nu-s aşa sigur că l-aş numi frumos, domnişoară, deşi există cel puţin o persoană care ar fi de această părere.

Soţia i-a aruncat o privire scrutătoare.

— Părul, faţa… da, ar putea fi el, a conchis.

— Deci chiar *a fose* pe aici! N-aţi auzit nimic, nu-i aşa, prin sat? întrebarea mea li se adresase şi doamnei Reynolds, şi lui

Alice, care tocmai umplea o cană cu apă fierbinte din samovar, şi bucătăresei, care pregătea legumele.

— Nici vorbă, a răspuns doamna Reynolds. Şi oamenii ar vorbi dacă s-ar arăta pe aici. Mai ales acum că s-a întors şi cealaltă, a adăugat strâmbând din nas.

Prin asta am presupus că se referea la doamna Dearly, pentru care ştiam că nu are prea mult respect.

— Sunt convinsă că aveţi dreptate, i-am zis şi m-am întors către cele două servitoare.

— Nimic, domnişoară, m-au asigurat.

— Dacă se întâmplă să-l vedeţi – oricare dintre voi –, vă rog să-i spuneţi să părăsească proprietatea sau, dacă nu vrea, să vină până aici. M-am uitat la fiecare dintre ei ca să văd că erau de acord. Bineînţeles, trebuie să îmi spuneţi imediat mie ori domnului Farrow. Şi, vă rog, doamnă Reynolds, fiţi bună şi preveniţi-i pe toţi servitorii, atât pe cei din casă, cât şi pe cei de afară.

Au dat toţi din cap cu gravitate. M-am dus în sufragerie, unde mi s-au alăturat Samuel şi, curând după aceea, Marianne. Printr-o privire plină de tâlc, i-am reamintit lui Samuel să nu spună nimic în prezenţa lui Marianne despre întâlnirea pe care o avusese; a dat din cap în semn că înţelesese şi am vorbit în schimb despre reîntoarcerea domnului Farrow şi despre planurile noastre pentru acea zi.

În timp ce ne serveam, a intrat din nou Alice.

— Tocmai a sosit corespondenţa, domnişoară Agnew, şi a venit scrisoarea aceasta pentru dumneavoastră.

Oarecum surprinsă, am luat plicul pe care mi l-a înmânat. Am presupus că scrisoarea era de la domnul Farrow, poate cu vreo dispoziţie de care uitase, însă adresa de pe plic era scrisă de o persoană pe care nu o cunoşteam. Cine ar fi putut să-mi scrie? Din câte ştiam, nimeni nu avea adresa mea, în afară de locuitorii de la Fourwinds. Surprinsă, m-am aşezat, am deschis plicul şi am citit; apoi, imediat, am citit din nou.

Aruncând o privire scurtă către fiecare dintre persoanele de faţă, am împăturit scrisoarea la loc şi am băgat-o înapoi în plic, pe care l-am aşezat lângă farfuria mea.

— Ce s-a întâmplat, Charlotte? a întrebat Marianne. Nu ne spui şi nouă?

— Sper că nu sunt veşti proaste, nu? Samuel a dat să se ridice în picioare.

— Nu, nimic important, am răspuns, recăpătându-mi calmul. I-am făcut lui Samuel semn să ia loc. Dar mi-e teamă că va trebui să plec de la Fourwinds pentru o zi sau două.

— Să pleci?! a exclamat Marianne, ca şi cum acest lucru era de-a dreptul exclus. Dar unde şi de ce?

Ezitarea mea fusese probabil evidentă.

— Sunt chemată la… la Eastbourne. Această chestiune nu o să mă reţină acolo prea mult. Mă voi întoarce cât de repede pot. E bine că tatăl tău se întoarce astăzi, i-am spus lui Marianne. Am să-i scriu o scrisoare în care îi voi explica, apoi îmi voi face bagajele.

— Şi nu ne spui decât atât?! a exclamat Marianne. Că pleci la Eastbourne? Ce anume te face să te duci acolo?

— Nişte treburi, i-am spus. Vrei, te rog, să-mi dai sarea?

Marianne nu voia să renunţe.

— Nişte treburi care te fac să păleşti? Hai, Charlotte, nu se poate! Ce treburi ai tu în Eastbourne?

Samuel a ridicat o mână. Făcându-i semn să se oprească.

— Te rog! Las-o pe domnişoara Agnew să-şi adune gândurile.

— Ţi-am spus tot ce trebuie să ştii, am răspuns. Este o chestiune privitoare la nişte rude îndepărtate, asta e tot.

Amândoi s-au uitat la mine întrebător. Samuel a reacţionat primul:

— Înţelesesem că *nu* ai nicio rudă, Charlotte.

— Aşa ne-ai spus şi nouă mereu! mi-a reproşat Marianne.

— Nu am nicio rudă apropiată, i-am răspuns. Am doar una

sau două foarte îndepărtate, pe care nu le-am văzut de foarte mulţi ani.

Părea sceptică.

— Şi totuşi, pot să te cheme la ei în orice moment?

— Marianne, este suficient, i-am spus. Îi voi scrie o scrisoare tatălui tău în care îi voi da toate explicaţiile necesare. Te rog, lasă-mă să-mi termin micul dejun liniştită.

Imediat ce am terminat de mâncat, m-am dus în camera Julianei, unde am găsit-o stând pe scaun la fereastră, încă în neglijeu. Chipul pe care mi-l întoarse, cu împotrivire şi doar după ce o rugasem de trei ori, era înroşit de plâns.

— Juliana, ce e? am întrebat-o rugător, ducându-mă grăbită lângă ea. Ce anume te supără?

M-a lăsat s-o îmbrăţişez, însă apoi s-a întors din nou să privească pe fereastră.

— Iartă-mă, Charlotte. Astăzi sunt foarte abătută.

— De ce? Nu ţi-e bine? Mi-am pus mâna pe fruntea ei. Poate că ai un pic de febră. Să-l chem pe doctorul Fletcher? Întoarce-te în pat şi o să-i spun lui Alice să îţi aducă ceva de mâncare.

— Îţi mulţumesc, Charlotte, a spus ea uşor, dar nu mă simt rău şi nu am nevoie de un doctor. Lasă-mă puţin să-mi revin, asta e tot ce îmi trebuie.

— E vorba de…? m-am oprit. Ţi-a venit vizitatorul lunar?

A ezitat o clipă, apoi mi-a răspuns:

— Da. Da, asta e tot. O să-mi revin.

— Aş vrea să stau mai mult cu tine, draga mea, i-am zis, dar trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. Am fost chemată undeva.

— Ai fost chemată undeva? S-a uitat alarmată la mine. De către cine?

I-am dat acelaşi răspuns pe care îl dădusem şi în salon şi am primit drept răspuns aceeaşi consternare.

— Chiar trebuie să pleci? m-a întrebat rugător, uitându-se

întrebătoare la mine. Cum o să mă descurc fără tine?

— Trebuie, dar nu o să plec pentru mult timp, am încredinţat-o. Te rog, nu te necăji, draga mea! Am să mă întorc cât pot de repede. Domnul Godwin este aici, iar tatăl tău se întoarce astăzi. De ce nu rămâi în pat până ce o să te simţi bine?

— Charlotte… m-a luat de mână şi s-a uitat serioasă la mine, dragă Charlotte, tu eşti singurul meu aliat, ştii cât de mult mă bazez pe tine! Vreau să-mi promiţi ceva. Vrei?

— Dacă pot, draga mea… ce anume?

S-a uitat în pământ.

— Vreau să vorbeşti tu între patru ochi cu Samuel. Nu trebuie să se căsătorească cu mine. Pentru binele lui, nu trebuie. Ai putea să te asiguri că nu o să-i vină niciodată această idee?

M-am uitat uluită la ea: la buzele întredeschise, la ochii umezi şi sclipitori din cauza lacrimilor. I-am dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţa care îi ardea.

— Dar, Juliana, asta e de-a dreptul absurd! Cum ţi-a intrat în cap ideea asta? Am încercat să îi citesc expresia feţei, dar nu am reuşit. Doar nu vrei să spui că domnul Godwin ţi-a făcut avansuri? Nu se poate la cât de puţin vă cunoaşteţi!

— Nu, nu! Aproape că a zâmbit. Nu, Samuel este total nevinovat. Asta este ideea lui papa. Nu ai înţeles?

Am dat din cap a nedumerire.

— Mărturisesc că nu! Am fost uluită când Marianne a adus prima dată vorba despre asta. Iar în ceea ce priveşte abordarea subiectului faţă de domnul Godwin, care ar fi scopul unui asemenea lucru când sunt convinsă că nu i-a trecut niciodată prin cap vreo idee de mariaj? Ar putea părea că îl îmboldesc să se gândească la asta, în loc să-l conving să nu o facă. Nu vreau să spun că nu este conştient că eşti o tânără atrăgătoare; are şi el ochi să vadă. Însă este angajatul tatălui tău, nou-venit aici şi nu are mijloacele necesare

pentru a întreţine o soţie, chiar dacă şi-ar dori asta.

În plus, aş fi putut adăuga, sora ta este cea care îi atrage privirile cu frumuseţea ei sălbatică; Marianne este cea care îl intrigă, care îl fascinează. Remarcasem chiar de prima dată când cei trei avuseseră lecţia de desen; şi de atunci observam de fiecare dată când Samuel era în aceeaşi cameră cu Marianne. Ochii săi o urmăreau aproape cu vinovăţie; când nu se uita la ea, părea că trebuie să facă un efort conştient pentru a îşi îndrepta atenţia în altă parte. Într-adevăr, era angajatul domnului Farrow, iar Marianne era încă o copilă; dar cum ar fi putut ochii unui artist să nu fie atraşi de o frumuseţe răpitoare?

Poate că ar fi liniştit-o întru câtva pe Juliana să i se spună lucrul ăsta; sau poate că nu.

— Te rog, Charlotte! a insistat Juliana. Nu mă crezi, dar o să vezi că am dreptate.

— Foarte bine, am acceptat. Dar nu încă. Trebuie să-mi spui imediat de ce crezi că eşti în pericol de a fi căsătorită împotriva voinţei tale, iar eu am să vorbesc cu domnul Godwin. Iar între timp am să fiu atentă la orice semn.

Dacă ar fi fost vreodată nevoie să acţionez în acest sens, aş fi fost cu adevărat uimită; însă Juliana mi-a fost exagerat de recunoscătoare şi mi-a mulţumit de nenumărate ori.

— Ultima dată când am discutat acest subiect, i-am reamintit, păreai convinsă că visul oricărei femei este să se căsătorească şi să aibă propriul cămin confortabil. Ţi-ai schimbat părerea în această privinţă? Sau ai reţineri în legătură cu domnul Godwin însuşi? Ai prefera alt soţ? Sau pur şi simplu te deranjează să fii împinsă să te căsătoreşti cu cineva pe care nu l-ai ales tu? Deşi încă nu sunt convinsă că tatăl tău ar avea un asemenea plan. Ori ai alte motive în afară de astea?

Juliana s-a înroşit; dezlipindu-se de mine, s-a ridicat de pe scaunul de la fereastră şi s-a dus să se uite în oglindă. Parcă

nemulţumită de ceea ce vedea acolo, şi-a întors privirea, a luat o broşă, apoi a lăsat-o deoparte şi a început să se joace cu alte obiecte de pe măsuţa ei de toaletă.

— Nu, a spus ea încet, nu faţă de Samuel Godwin am vreo obiecţie. Este bun, plin de atenţie, blând şi e chiar destul de arătos. Ba chiar cred că aş putea ajunge să-l iubesc, însă… în alte împrejurări. Şi evident că nu mă gândesc la alt soţ. Cred sincer, Charlotte, că ar fi cel mai bine să nu mă căsătoresc deloc.

Nereuşind să o înţeleg defel, am consolat-o cum puteam mai bine şi i-am promis că revin să-mi iau rămas-bun atunci când îmi voi fi făcut bagajele. Momentul în care mă convocase notarul era cât se poate de nepotrivit.

16

La hanul Cross Keys

Charlotte a plecat la gară înainte de prânz, condusă de Reynolds. Odată cu plecarea ei, întrucât domnul Farrow era de asemenea absent, am devenit conştient de responsabilitatea pe care o aveam faţă de fete şi eram bucuros că doamna Reynolds se afla prin preajmă, în eventualitatea vreunei urgenţe ce ar fi necesitat supraveghere feminină. Avusesem de gând să încep prima pictură cu casa şi îmi montasem şevaletul undeva pe peluza inferioară; însă acum îmi schimbasem planul, simţind că nu trebuia să le las pe fete nesupravegheate. Nu exista niciun motiv real de îngrijorare, însă întâlnirea mea matinală cu bărbatul acela despre care crezusem că ar fi Waring şi faptul că Juliana nu se simţea deloc bine astăzi îmi cereau să fiu atent.

Nu mi se părea nimerit să-mi duc elevele în apropierea lacului astăzi pentru că încă aveam în minte felul ridicol în

care fugisem din apă. Folosind căldura cumplită drept pretext, am creat în camera de zi un aranjament cu o natură moartă: un vas cu fructe, o cană şi un şerveţel mototolit. Ne-am pus toţi pe treabă cu acuarelele; însă subiectul nu ne-a captivat.

— Of, cât de plicticos! a izbucnit Marianne; şi, deşi i-am zis că mulţi maeştri olandezi fuseseră cât se poate de stimulaţi de compoziţii precum aceasta, în sinea mea îi împărtăşeam nerăbdarea. Am ajutat-o pe Juliana, ale cărei strădanii cu acuarelele erau chiar mai puţin reuşite decât desenele cu creionul, lăsând-o pe sora ei să lucreze singură, lucru pe care îl prefera.

Ca profesor, puteam să mă simt mulţumit că Juliana făcea oarece progrese; însă Marianne nu era aşa. Cu greu se lăsa îndrumată, dorind să se descurce singură; şi nu prea mă lăsa să-i văd lucrările. Nu avea deloc răbdare şi se opunea tuturor încercărilor mele de a o face să aibă răbdare, să se uite şi să vadă. Era evident că nu îmi respecta judecata la fel de mult cum o respectase pe a lui Gideon Waring. Întrebarea ei dacă eram un „artist adevărat" rămăsese fără răspuns, însă mă tulbura insinuarea că nu eram. Curând, aerul ei absorbit – stătea în colţul pervazului ferestrei, astfel încât să nu mă pot uita peste umărul ei – mi-a dat de înţeles că atenţia ei se concentrase pe altceva decât pe aranjamentul meu de pe masă.

— Of, sper că Charlotte nu o să lipsească prea multă vreme! tot spunea Juliana. E aşa de ciudat să nu fie aici cu noi… nu îmi place.

Am încercat să aflu mai multe întrebând dacă aveau vreo idee despre ruda misterioasă care o chemase pe Charlotte atât de urgent, se pare, şi dacă mai fusese chemată în acest fel înainte, însă ambele surori păreau la fel de nedumerite ca şi mine. Timpul trecea foarte greu. Era clar că Julianei nu îi stătea mintea la pictura ei; de fapt, se vedea că plânsese şi

părea gata să înceapă din nou să plângă la cea mai mică provocare. Eram puţin surprins că absenţa lui Charlotte o afecta aşa de tare pentru că, în fond, nu ne părăsise decât pentru o noapte sau două. M-am concentrat în special asupra Julianei, ghidându-i mişcările ezitante din pensulă şi lăudându-i toate micile reuşite. Nu după mult timp, Marianne ne-a anunţat că s-a plictisit să deseneze şi că dorea să continue cu o traducere din franceză pe care o începuse cu Charlotte. A plecat să îşi ia cărţile, dar nu s-a mai întors.

Curând, s-a scuzat şi Juliana.

— V-ar deranja dacă am termina lecţia un pic mai devreme, domnule Godwin? Trebuie să recunosc că nu mă pot concentra – ceea ce nu reflectă nimic despre felul cum predaţi dumneavoastră, ci arată doar că sunt distrată. Astăzi mă simt puţin abătută şi fără

M-am arătat înţelegător şi am întrebat-o dacă ar trebui s-o chem pe doamna Reynolds, însă Juliana m-a asigurat că o scurtă plimbare pe afară ar fi înviorat-o suficient şi mi-a. Refuzat oferta de a o însoţi. Am pus ustensilele de pictat la locul lor şi am ieşit afară, unde puteam cel puţin să nu o scap din ochi. Agale, meditativ, a mers de-a lungul aripii estice a casei, oprindu-se să culeagă o floare ofilită de trandafir şi să-i împrăştie petalele pe iarbă. Ajungând pe terasa sudică, a luat-o în jos înspre banca din grădină, de sub cedru. Am ezitat, nedorind să o deranjez; m-am întors şi aproape m-am lovit de Marianne, întrucât nu văzusem că mergea foarte aproape în spatele meu. Perfect: ea putea să o ajute pe sora ei când eu nu reuşeam. Nu am văzut nicăieri culegerea de texte franţuzeşti, însă avea caietul de schiţe în mână. S-a dat la o parte; când a trecut pe lângă mine, mi-a aruncat un zâmbet straniu, crezând evident că mă prinsese făcând ceva nepermis.

În acel moment, l-am văzut pe Reynolds venind dinspre grajduri cu mersul lui ţeapăn şi mi-am amintit de intenţia de

a-i cere cheia la cabană. Acum, că cercetasem casa şi mă asigurasem că nu era nimeni acolo, nu mai avea niciun rost să mă întorc; însă am folosit pretextul pentru a intra în vorbă cu el. A părut surprins de rugămintea mea, dar m-a asigurat că de fapt cheia de la cabană era în camera cu scule şi că aveam acces la ea oricând doream.

I-am mulţumit şi l-am întrebat:

— Când a plecat domnul Waring de aici, aveţi idee unde s-a dus?

Întrucât mă aşteptasem să spună că nu, am fost surprins când mi-a răspuns prompt:

— A stat câteva nopţi la Cross Keys, asta ştiu precis. Unde s-a dus după asta n-aş putea spune.

— La Cross Keys?

— Un han mare, lângă Waverley Cross. Văzând pe faţa mea că nu recunoşteam numele, a adăugat: Pe drumul spre Staverton, apoi la stânga spre Portsmouth.

— Dar acum nu mai e acolo, nu?

— Nu prea cred. Asta s-a întâmplat acum mai mult timp.

— Şi cât e până la Cross Keys?

— Cam opt kilometri.

I-am mulţumit, întrebându-mă imediat cât de rapid puteam să ajung la Cross Keys, pentru că sigur acolo locuieşte acum domnul

Waring, indiferent ce credea Reynolds. Şansa de a pleca s-a ivit mai devreme decât mă aşteptam, când m-am întâlnit cu cele două fete la prânz.

— Ai de gând să călăreşti în după-amiaza asta, Juley? a întrebat-o Marianne pe sora ei, care era în continuare palidă şi tăcută şi abia mânca.

— Nu cred, a răspuns Juliana.

— Biata Queen Bess! a continuat Marianne. O să se simtă total neglijată.

— Ai putea să o scoţi *tu* vreo oră, Marianne, dacă doreşti, a

spus sora ei.

— O, nu! Ştii doar că nu îmi place să călăresc şi este mult prea cald. Cred că m-aş topi complet.

— Cred că o să mă odihnesc în camera mea în această după-amiază, a spus Juliana după ce venise Alice să ia farfuriile. Nu am dormit bine aseară şi mă simt obosită.

— O să stau cu tine, a spus Marianne. Pot să-mi termin traducerea în timp ce tu dormi.

Şi astfel mi-au dat de înţeles că nu mai aveau nevoie de compania mea. Urmând primul impuls, am zis:

— Juliana, ai putea să mi-o împrumuţi pe Queen Bess în această după-amiază?

— Nu ştiam că îţi place să călăreşti, Samuel, a spus Marianne înclinându-se spre mine cu obişnuitul ei entuziasm. De ce nu-l iei pe Guardsman, calul tatei? Stă degeaba în ţarc şi e mult mai potrivit pentru a fi călărit de un gentleman.

— Nu pretind că aş fi un mare călăreţ! am spus rapid. Nu am decât cunoştinţe rudimentare şi nu mi-aş permite să călăresc calul tatălui tău fără permisiunea lui. Mă gândesc să mă plimb prin împrejurimi – mă va ajuta la picturile pe care le-a comandat tatăl vostru, am minţit, şi ar fi foarte plăcut să fac asta călare. Queen Bess mi-ar conveni de minune – nu sunt greu şi m-ar duce cu uşurinţă. E liniştită şi ascultă?

— Da, bineînţeles! E foarte ascultătoare şi eşti bine-venit să o împrumuţi. Juliana părea încântată să-mi fie de ajutor. O să fie bucuroasă de ieşire. Am cam neglijat-o în ultimele zile. Îmi pare rău că nu ne-am gândit mai devreme să vă oferim un cal. Cât de neatent din partea noastră!

L-am găsit pe Reynolds şi i-am zis să pună şaua pe cal, aflând totodată că singurul lui ajutor la grajduri era un ins greoi, încet la minte, care nu semăna deloc cu bărbatul cu părul auriu pe care îl văzusem lângă lac în acea dimineaţă, deci era exclus să-l fi văzut pe grăjdar. În scurt timp, am ieşit

călare pe porţi, dincolo de locul unde o întâlnisem prima dată pe Marianne. În comparaţie cu teama pe care o simţisem atunci, acum mi se părea că eram de când lumea la Fourwinds, încât casa mea, Sydenham, şcoala Slade şi prietenii mei aproape că îmi ieşiseră din gânduri.

După cum le spusesem şi fetelor, nu eram un bun călăreţ, însă mă simţeam destul de confortabil călare pe Queen Bess. Era voioasă şi ascultătoare, aşa cum trebuie să fie un cal de damă; un armăsar plin de avânt m-ar fi pus la încercare şi nu mi-ar fi lăsat timp să mă bucur de plăcerea simplă de a simţi căldura soarelui pe chip, de a auzi tropotul copitelor şi de a contempla pădurile şi tufişurile pline de verdele verii de pe ambele părţi ale potecii. Aerul era înmiresmat de la iarba tunsă recent; câmpul de la marginea potecii era tuns scurt şi auriu, cu căpiţe aşezate la rând; puful mărăcinilor era purtat la cea mai uşoară adiere de vânt pe sub copaci, iar într-un ulm înalt cânta un sturz. Liniştea după-amiezii ar fi putut să mă liniştească uşor şi să mă adoarmă dacă misiunea mea nu m-ar fi împins să merg înainte.

Am ajuns curând la hanul Cross Keys. Acesta era o clădire scundă, întinsă, din piatră şi acoperită cu ţigle, cu un pasaj ce ducea spre un ţarc cu grajduri în spate. Un câine collie se lăfăia la soare; la ora aceasta a după-amiezii erau puţini oameni prin preajmă. M-am dat jos, am legat hăţurile calului de un pripon din perete şi am intrat în încăperea cu tavan scund a localului. Doi fermieri gentilomi, după cum am presupus, serveau un prânz întârziat cu plăcinte şi cartofi; hangiul, care purta şorţ, şi-a uscat mâinile cu un prosop şi a venit să vadă ce doream. I-am urat o zi bună, am comandat o halbă de bere şi m-am aşezat la tejghea înainte să întreb ce aveam de întrebat.

— Dacă nu mă înşel, domnul Gideon Waring, un sculptor, a stat aici o vreme, cu un an sau mai mult în urmă?

— Waring… Waring, a spus omul meditativ în timp ce îmi

dădea restul. Da, cred că da. Acum mai bine de un an totuşi. Dacă e omul la care mă gândesc eu, ar fi aproape doi ani. Un ins înalt, liniştit, bine făcut?

— Da, pare să fie el!

— Da, a stat aici vreo zece zile. La vremea recoltei, îmi amintesc asta.

— S-a mai întors de atunci?

Şi-a ţuguiat buzele, gândindu-se, apoi a dat încet din cap.

— Aici nu s-a întors. Nu, nu l-am văzut.

— Ştiţi cumva unde s-a dus după ce a plecat de aici?

Am început să simt că misiunea mea era inutilă; de ce l-ar fi interesat pe acest hangiu, care avea atâţia clienţi în trecere, un om care stătuse puţin timp acum atâtea luni?

— Asta nu ştiu.

Apoi a fost întrerupt de unul dintre fermieri, un bărbat corpolent, cu un nas gros, pe care fiecare venă se vedea purpurie, care venise la tejghea şi îşi zornăia banii din buzunar.

— Te mai deranjez pentru două halbe, Frank, dacă binevoieşti, a spus omul acela masiv; apoi, întorcându-se către mine, a zis: Tinere domn, mă scuzaţi că vă întrerup, dar pot să vă dau numele unei persoane care să vă spună unde este sculptorul. De care întrebaţi. Dumneavoastră sunteţi noul artist care locuieşte la Fourwinds, nu-i aşa?

— Da, eu sunt. Mă cheamă Samuel Godwin. M-am întrebat de unde ştia, dar apoi mi-am amintit remarca Elizei Dearly că eram pe buzele tuturor oamenilor din împrejurimi, pe care n-o prea luasem în serios.

— Jack Nelson, a spus fermierul strângându-mi mâna pe care i-o întinsesem.

— Atunci o ştiţi pe Charlotte Agnew, a spus cârciumarul, uitându-se la mine. Domnişoara Agnew, mai bine zis. A fost chelneriţă la noi. Transmiteţi-i salutările mele, dacă binevoiţi.

Am dat afirmativ din cap; nu prea îmi venea să cred aşa ceva, dar, fiind mai interesat să scot informaţii de la fermier, am renunţat la subiect.

— Puteţi într-adevăr să mă ajutaţi, domnule? Am încercat să nu mă uit la nasul lui, ci la ochii albaştri şi blânzi de deasupra lui. V-aş fi foarte recunoscător.

— Pot, într-adevăr. Omul se găseşte la niciun kilometru de aici. Duceţi-vă la biserica St. Steven din sat şi vorbiţi cu Ned Simmons.

— Ned Simmons? Şi o să-l găsesc la biserica St. Steven? am repetat, gândindu-mă că omul cu pricina era vicarul ori vreun paracliser.

— Da. Acolo trebuie să fie acum, sus în turn cel mai probabil. E pietrar, înţelegeţi. El şi sculptorul dumneavoastră obişnuiau să bea aici seara, fiind amândoi de aceeaşi meserie.

Un pietrar! Cu o stare de agitaţie crescândă, am plătit cele două halbe ale fermierului, pentru care mi-a mulţumit înzecit. Apoi mi-am băut berea cât de repede am putut, le-am mulţumit pe rând fermierului şi hangiului şi mi-am luat rămas-bun.

Am încălecat pe iapa cea blândă şi am îndreptat-o în direcţia indicată de fermier, înspre satul vecin.

Această aşezare era doar o mică adunătură de căsuţe, cu una sau două case mai mari. Turla bisericii – după moda normandă, scundă, pătrată – se vedea după un pâlc de copaci, în spatele unei porţi cu acoperiş. Aici am legat-o din nou pe Queen Bess, cu stângăcie din cauza grabei şi a emoţiei. Mă gândeam că poate pietrarul îşi lăsase deoparte sculele pe ziua de azi, că îşi terminase munca sau că poate plecase din zonă. Temerile mele au fost însă risipite: am văzut nişte schele ridicate în jurul turnului, o pungă de canava pentru scule aşezată pe pământ şi am auzit venind de sus ciocănitul regulat al metalului lovind în piatră. O scară

urca spre turnul de piatră, însă persoana care mânuia dalta nu se vedea.

Mi-am croit drum printre pietrele funerare încărcate de licheni, până la baza turnului. Făcându-mi palmele pâlnie în jurul gurii, am strigat:

— Domnule Simmons? Domnule Simmons, sunteţi aici?

Ciocănitul a încetat; câteva momente mai târziu, au apărut cozorocul unei şepci peste balustradă şi faţa unui om pe sub el.

— Cine-i acolo?

— Mă numesc Samuel Godwin. Aş putea să vorbesc cu dumneavoastră?

Şapca şi chipul au dispărut. Am aşteptat; am început să cred că trebuia să strig din nou; apoi însă pe scară a călcat un picior încălţat cu un bocanc, urmat de un al doilea, apoi de întregul corp al pietrarului, coborând agil pe trepte. Într-o clipită era lângă mine. Era un om micuţ, de vreo patruzeci de ani, mai scund decât mine şi subţirel ca un jocheu. Nemulţumit de întrerupere, şi-a scuturat praful de pe mâini.

— Da, ce doriţi?

— Îmi cer scuze că vă întrerup din lucru, domnule Simmons. Dar mă întrebam dacă mă puteţi ajuta. Caut un sculptor pe nume Gideon Waring şi am înţeles că îl cunoaşteţi.

— Aşa? Şi-a împins bărbia în afară. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Mă numesc Samuel Godwin. Sunt angajat de domnul Ernest Farrow, de la Fourwinds. I-am întins mâna; după un moment de ezitare, mi-a întins-o şi el pe a lui şi am dat mâna cu răceală.

M-a cercetat cu ochii lui căprui şireţi.

— Veniţi din partea domnului Farrow? El v-a trimis după Waring?

— Nu, nu, am răspuns, simţind că era mai bine să fiu

onest. Dumnealui nu ştie că îl caut. De când am văzut sculpturile domnului Waring la Fourwinds, am devenit foarte curios. Aş dori să-l cunosc, dacă pot, şi să aflu mai multe despre lucrările sale.

— Dar dumneavoastră ce sunteţi, agent imobiliar? Contabil? S-a uitat pătrunzător la mine.

— Niciuna, nici alta. Sunt profesorul de desen al fiicelor domnului Farrow şi mi-a comandat, de asemenea, o serie de picturi cu casa dumnealui.

Simmons mi-a aruncat o privire ambiguă.

— Atunci să fiţi atent.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Exact ce spun. Ned Simmons s-a lăsat pe vine lângă punga sa de canava, profitând de moment pentru a selecta o mică daltă.

— Domnule Simmons, am încercat să zic, simţind că nu ajungeam nicăieri, dacă vă asigur că nu vin din partea domnului Farrow, că de fapt dumnealui nu ştie nimic despre încercările mele de a da de Gideon Waring şi că interesul meu este pur şi simplu acela al unui artist aspirant, care simte cea mai mare admiraţie posibilă pentru măiestria altuia, mi-aţi spune atunci ce ştiţi? Mai exact, dacă ştiţi unde se află acum domnul Waring?

Ridicându-se cu dalta pe care o luase în mână, Simmons s-a uitat sever la mine.

— Domnul Farrow nu o să ştie despre asta? Nici măcar că aţi vorbit aici cu mine?

— Nu o să ştie, l-am asigurat.

— Atunci… o să vă spun atât. Încă părea să facă eforturi să-şi depăşească puternicele îndoieli înainte de a continua; apoi m-a măsurat de sus în jos, şi-a scărpinat bărbia şi m-a privit în ochi.

— Promiteţi, da?

— Promit!

— Atunci – dacă îmi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare – pot să vă spun că Gideon Waring a plecat de aici la Chichester, ca să muncească la catedrala de acolo. Dacă e încă acolo sau nu, asta nu am de unde să ştiu. S-a îndreptat înapoi spre scară; era gata să urce, dar s-a întors pentru a adăuga:

— Asta e tot ce pot să vă spun. Orice altceva trebuie să aflaţi de la el. O zi bună.

17

La promenadă

În Eastbourne, nu aveam altceva de făcut decât să aştept.

Întrucât doream să evit orice sugestie de a rămâne în casa bunicii mele, înainte de a ajunge acolo, am căutat altă găzduire. Am găsit o cameră la o pensiune de lângă gară, unde am plătit pentru două nopţi, sperând să fie suficient. În orice caz, nu intenţionam să stau mai mult.

Sussex Esplanade numărul 3 s-a dovedit a fi parte dintr-o zonă prosperă, ce dădea înspre mare: o casă cu trei etaje, cu scări în faţa uşii de la intrare, care avea un ciocănel din alamă lustruită, în forma unui cap de leu. Uşa a fost deschisă de o servitoare; după ce m-am prezentat, am fost condusă într-un vestibul. Aici m-a întâmpinat sora îngrijitoare, o femeie care părea foarte competentă, cu mişcări sigure, dându-mi de înţeles că ajunsesem exact la timp.

— Trebuie să vă pregătiţi pentru ce e mai rău, mi-a spus cu gravitate. Mătuşa dumneavoastră nu o mai duce mai mult de o zi sau două.

Nimeni de aici, în afară de notar, nu ştia că doamna Newbold îmi era de fapt bunică; nu am corectat-o. Îi convenise, iar acum îmi convenea şi mie să pretindă că relaţia noastră de rudenie era mai îndepărtată.

Cu paşi uşori, această soră de treabă m-a condus în camera bolnavei, care stătea acolo în semiîntuneric, perdelele fiind trase.

— Sunt eu, Charlotte, i-am spus. Charlotte Agnew.

Pleoapele i se deschiseseră pe jumătate. Nu aveam cum să ştiu dacă mă recunoscuse. Trecuseră mulţi ani de când o văzusem şi nu puteam să simulez afecţiunea pe care nu o simţeam.

— Sunt sigură că e conştientă de prezenţa dumneavoastră, a spus sora, şi că îi oferă alinare, chiar dacă nu poate să vorbească.

Imediat ce mi-a permis decenţa, m-am scuzat şi am ieşit. După ce i-am spus infirmierei că urma să mă întorc mai târziu, m-am îndreptat spre plajă, unde oamenii aflaţi în vacanţă se îngrămădeau veseli.

Afară, la aer, am realizat că mi-era foame după călătoria cu trenul şi am mâncat într-un mic restaurant de pe faleză. Nefiind obişnuită să mănânc singură în public, nu am zăbovit mult. La plecare, am cumpărat un număr din *The Times* de la un vânzător de ziare, gândindu-mă că aş putea găsi un loc de stat într-unul dintre adăposturile de pe esplanadă sau chiar să-mi închiriez un şezlong şi să stau să citesc o vreme. Am petrecut în jur de o oră astfel, bucurându-mă că aveam atât timp de pierdut, cât şi bani de cheltuit. Domnul Farrow mă plătea cu optzeci de lire pe an şi, întrucât aveam toate cele necesare la Fourwinds, iar eu plecam foarte rar de acolo, nu aveam realmente nevoie de banii pe care îi câştigam; într-adevăr, eram în postura fericită de a nu trebui să-mi fac griji pentru bani. M-am gândit că aş putea să mă uit prin magazine după cadouri pentru Juliana şi pentru Marianne; ba chiar, dacă doream, puteam să cumpăr ceva şi pentru mine.

Am găsit o bancă pe care stătea o singură persoană, m-am aşezat şi mi-am citit ziarul până ce am simţit că începe să mă

fure somnul. Aşa ceva nu-mi stătea în fire; întreruperea rutinei părea să mă afecteze în mod straniu. Luându-mi geanta şi ziarul, am mers încet de-a lungul falezei, din când în când atenţia fiindu-mi atrasă de giumbuşlucurile înotătorilor ori de copiii şi câinii care se jucau pe plajă. Curând am simţit că plescăitul şi susurul ritmic al valurilor şi ţipetele stridente ale pescăruşilor mă cufundaseră într-o stare de visare.

Departe de Fourwinds, nu mă simţeam în largul meu. Întâlnirea cu bunica mea mă răscolise, amintindu-mi de trista mea copilărie. Mila pe care o simţisem nu era pentru muribundă, ci pentru mine însămi, pentru că îi datoram oricum prea puţin. Mă dăduse la o parte. E drept, mă întreţinuse: îmi plătise chiria, îmi acoperise cheltuielile şi mă trimisese la o şcoală mediocră cu internat; însă asta era mai ales pentru a-şi cruţa propria conştiinţă. Nu mă iubea, nu dorise să mă recunoască drept rudă; o văzusem foarte rar. Viaţa pe care mi-o construisem la Fourwinds nu i se datora în niciun fel ei. Acolo, în habitatul meu familiar, eram domnişoara Agnew, Charlotte: îmi îndeplineam admirabil rolul, care îmi cerea să mă neglijez şi să mă gândesc tot timpul la pupilele mele. Eram atât de absorbită de vieţile lor încât a mea părea să aibă prea puţină importanţă. Mi-am permis să cred în mod oarecum măgulitor că Juliana şi Marianne îmi vor duce lipsa, întrucât nu mai fuseserăm niciodată despărţite. Această dependenţă era reciprocă. Nu-mi plăcea să fiu departe de ele şi mă neliniştea gândul la conversaţiile dintre ele şi Samuel Godwin în lip sa mea. Tulburarea mea era însă mai profundă decât atât. Fără Marianne şi Juliana, fără programul fix de mese, lecţii şi conversaţii, departe de domnul Farrow, ale cărui obişnuinţe şi tabieturi le cunoşteam atât de bine, simţeam că pierdusem ceva: nu doar pe ei, ci şi pe mine însămi. Departe de locul în care eram obişnuită, ajunsă brusc din zona dealurilor la

această margine a Angliei, unde marea muşca şi eroda încontinuu ţărmul, cine mai eram eu? Dacă mi-ar fi adresat cineva această întrebare simplă, cred că n-aş fi ştiut să răspund la ea. Silabele numelui meu deveniseră nişte sunete goale, lipsite de sens.

Uşor ameţită, am continuat să merg de-a lungul falezei. Din afară, probabil că păream exact aceeaşi persoană: o tânără subţire, fără nimic remarcabil, cu un chip neatrăgător şi îmbrăcată în gri, fără vreo bijuterie ori alte podoabe. Lăuntric însă, mă cuprinsese un fel de zăpăceală, aproape o panică. Ce eram eu? Nu eram nimic. Aici nu ţineam la nimeni şi nimeni nu ţinea la mine. Cum ar fi fost dacă, forţată de împrejurări, aş fi rămas aici şi nu m-am mai fi întors niciodată la Fourwinds? Aş fi rămas complet singură. Nimeni nu mi-ar fi aruncat vreo privire prietenoasă ori respectuoasă văzându-mă prin oraş; nimeni nu m-ar fi observat trecând. Singură în mijlocul mulţimii, aş fi fost pierdută.

Am simţit că mă copleşeşte o stare de slăbiciune şi m-am apucat de balustrada unor scări ce coborau înspre plajă, închizând ochii pentru a nu mai vedea lumina orbitoare. După câteva momente, am simţit că eram luată de braţ şi răsuflarea caldă a cuiva aproape de obrazul meu.

— Vă simţiţi bine, domnişoară? Vi s-a făcut rău? Chipul persoanei care mă privea era rotund, cu obraji roşii, înconjurat de şuviţe de păr ce îi cădeau de sub pălărie: era chipul unei femei mature, care arăta ca o fetişcană. Căra un urcior cu lapte. Nu vreţi să veniţi să vă aşezaţi frumuşel? O ceaşcă de ceai o să vă pună imediat pe picioare. Din partea casei, vezi? Mi-a făcut semn să merg spre un fel de căruţă cu coviltir de pe plajă, către care evident se îndrepta şi ea; aceasta avea o marchiză în dungi şi şezlonguri pe nisipul din jur.

— Hai, drăguţă, dă-mi braţul.

— Vă mulţumesc. Vi-l dau. Dintr-odată mă simţeam

copleşită de afecţiune faţă de această femeie de treabă. Cineva mă văzuse totuşi; îmi arătase compasiune şi îmi oferise ajutorul său. Îmi vorbea îngrijorată în timp ce mă conducea pe nisip:

— Uşor, uşor, ai grijă pe unde calci, mai e puţin.

Simţindu-mă puţin jenată, am stat pe un şezlong până ce mi-am revenit. După ce am băut a doua ceaşcă de ceai, am insistat să le plătesc pe amândouă, apoi mi-am luat rămas-bun de la samariteanca mea şi m-am plimbat pe mal, deşi pantofii mi s-au umplut cu prundiş şi pietricele.

Apoi, uşor, mi-am revenit. Mă dădusem în spectacol, atrăgând atenţia celor din jur. Acum însă Charlotte Agnew a redevenit ea însăşi; şi-a îndreptat spinarea, şi-a ridicat bărbia şi a început să se uite în ochii oamenilor stăpână pe ea. Unde-mi fusese mintea de îmi permisesem să mă prostesc în felul acesta? Am continuat să merg, inspirând adânc, umplându-mi plămânii cu aerul sărat al mării şi simţind cum îmi reveneau forţa şi încrederea în mine.

În plimbarea mea de-a lungul plajei am ajuns lângă o familie care stătea întinsă pe pături, savurând un picnic, adăpostiţi de marginea falezei într-o parte şi de un paravan de pânză în cealaltă. Aceştia nu au observat, firește, privirile mele. Grupul era alcătuit dintr-o mamă tânără îmbrăcată în alb, o doică în uniformă, un copilaş micuţ înfăşat, aşezat la umbra paravanului, şi un băieţel îmbrăcat în costum de marinar, care avea poate doi ani. Atenţia băieţelului era îndreptată spre o pereche de măgăruşi care plimbau copiii undeva mai în josul plajei; în timp ce-l priveam, a luat-o la fugă, alergând şovăitor, cu braţele întinse înainte, încercând să-şi păstreze echilibrul pe prundişul ce i se mişca sub tălpi.

— Nu, Teddie! l-a strigat maică-sa alarmată; doica a fugit după el şi l-a adus înapoi hotărâtă, cu o grimasă, în timp ce el se zbătea şi plângea. Lăsând deoparte prăjitura pe care se pregătea s-o mănânce, mama a luat în braţe băieţelul care i

se împotrivea şi l-a legănat.

— Ai răbdare, Teddie! O să mergem un pic mai încolo să vedem măgăruşii.

În locul ei l-aş fi dat deoparte, reamintindu-i cu severitate să se comporte frumos, însă chipul ei era plin de tandreţe. Inexplicabil tulburată, m-am întors către marginea apei.

În timp ce mă uitam în larg la suprafaţa calmă, de culoare albastră-verde, aproape netulburată, doar cu nişte valuri mici care să deranjeze pietricelele de pe mal, întrucât venea fluxul, m-am trezit încercând din nou să desluşesc conversaţia pe care o avusesem ieri cu Juliana şi insistenţa ei stranie că nu trebuia să se căsătorească. Cauza lacrimilor ei nu putea fi decât vizita Elizei Dearly şi a băieţelului Tommy. Atunci de ce era atât de tulburată de noua apropiere de guvernanta la care ţinuse atât de mult, poate la fel de mult cum ţinea acum la mine? Şi de ce oare fericirea maritală a Elizei Dearly îi provocase Julianei o asemenea hotărâre de a rămâne nemăritată? Oricât aş fi încercat, nu reuşeam să înţeleg. Era oare vorba de vreo repulsie delicată faţă de lucrurile la care fusese martoră, din legătura dintre Eliza şi Gideon Waring? Şi totuşi, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce o mai invitase pe Eliza la Fourwinds? Şi nu manifestase nicio răceală faţă de fosta guvernantă. Din contră, fremăta de plăcere şi de-abia putea să-şi ia ochii de la micuţul Tommy…

Tommy! Cu greu mă puteam împiedica să nu zâmbesc amintindu-mi de băieţelul acela încântător şi mi-am adus aminte chipul tandru al Julianei când îl ţinea în braţe. Părea să fie foarte ataşată de acest copil; mi-am amintit agitaţia ei ascunsă de dinaintea vizitei şi de tristeţea sa de după…

Răspunsul mi se întipărise în minte ca o monedă într-un automat cu fise. Deşi mă mândream că nu îmi scăpa niciun detaliu, îmi scăpaseră toate detaliile. Am simţit cum mă străbate un frison din cauza şocului, deşi soarele era încă fierbinte. M-am trezit vorbind cu voce tare; m-am împiedicat

şi aproape că am căzut.

Era imposibil, de necrezut, insuportabil… Şi totuşi, deşi mă revolta până în adâncul fiinţei… se potrivea perfect… oferea toate răspunsurile, clarifica tot misterul… Juliana, nu Eliza Dearly, era mama băieţelului. Dar nu, nu! Cum puteam admite măcar un asemenea gând grotesc? Era absurd, intolerabil! Am simţit că mă ia ameţeala; instinctele mele se zbăteau să nu admită o asemenea idee. Am cotit şi am mers de-a lungul ţărmului, pietricelele şi valurile dispărând după lacrimile fierbinţi ce începeau să mi se formeze în faţa ochilor. Cum puteam să gândesc aşa ceva despre draga mea Juliana?

Eram revoltată şi totuşi, cu fiecare clipă, apărea un răspuns la câte o întrebare răscolitoare. Cu fiecare idee deveneam tot mai convinsă că aveam dreptate.

Am tot mers până ce mi s-a făcut cald şi aproape că aveam febră. Dacă era aşa, fusesem dusă de nas! De domnul Farrow şi, mai ales, de Juliana însăşi! Crezusem că îi câştigasem încrederea, crezusem că eram confidenta ei, dar câte lucruri îmi ascunsese!

Iar acum, ameţită şi şocată, însă încercând să gândesc limpede, mi-am dat seama că boala şi convalescenţa Julianei, departe de Fourwinds, atribuite unei tulburări psihice, coincideau cu naşterea lui Tommy.

Atunci care era rolul Elizei Dearly în această situaţie? Acum o consideram şi mai vinovată. Dacă bănuiala mea era adevărată (şi n-avea cum să *nu* fie), atunci ea abuzase în chip cumplit de încrederea ce îi fusese oferită la Fourwinds, lăsând-o pe Juliana să fie coruptă de acel om malefic, Gideon Waring. Într-adevăr, când mi-am dat seama că Juliana trebuie să fi avut numai şaptesprezece ani în momentul conceperii copilului, ea însăşi nefiind mai mult decât un copil, am simţit un asemenea dezgust încât probabil că am protestat cu voce tare, pentru că un trecător s-a întors şi s-a

uitat la mine înainte să-şi continue grăbit drumul, ca şi cum eram vreo nebună. Cât de josnice, cât de blamabile trebuie să fi fost planurile lor! Altfel cum putea o tânără crescută cum trebuie să se lase compromisă aşa de uşor fără a fi fost manipulată de doi oameni mai în vârstă, în care ar fi trebuit să se poată încrede?

— Vai, Juliana! am şoptit. Ce-i de făcut?

Nu mi-a venit în minte niciun răspuns. Însă, am rămas uimită de câte lucruri îmi ascunsese Juliana. Ce gânduri tulburătoare probabil c-o apăsau zilnic şi totuşi reuşise să mă păcălească! Orice reproş pe care îl aveam faţă de biata fată s-a risipit când mi-am dat seama ce povară de vinovăţie şi de dizgraţie îi atârna pe umeri. Era clar, trebuia să mă întorc; trebuia să găsesc urgent o cale de a-i da de ştire că îi intuisem secretul. Cu siguranţă lucrul ăsta ar fi consolat-o. Dar Samuel Godwin? Cum îl afecta? Oare Marianne ghicise adevărul? Oare domnul Farrow îl adusese pe acest tânăr nevinovat la Fourwinds nu pentru talentul său artistic, ci pentru a-i reda onoarea Julianei căsătorindu-se cu ea? Am întors această întrebare pe toate părţile, analizând-o din toate punctele de vedere. Era oare posibil? Fără îndoială că Samuel, dacă ar fi fost de acord, ar fi avut de câştigat în urma unui asemenea aranjament: îl cunoşteam suficient de bine pe Ernest Farrow pentru a şti că, odată ce alesese un mod de a acţiona, plănuia totul. Dacă Samuel Godwin fusese alegerea lui, atunci alesese cum trebuia; Samuel ar fi reuşit să fie pentru Juliana un soţ la fel de potrivit şi de bun, de parcă şi l-ar fi ales ea însăşi.

Ce trebuia să fac eu acum cu această informaţie? Să o păstrez pentru mine, de dragul Julianei? Să-l încurajez pe Samuel, să fac în aşa fel încât să se găsească mereu unul în compania celuilalt, să-i laud lui virtuţile ei şi ei pe ale lui? În acest moment însă mi-a venit în minte o altă întrebare: era Samuel aşa de nevinovat cum presupuneam eu şi complet în

necunoştinţă de cauză în ce priveşte această intrigă? Fără îndoială că da; petrecusem suficient timp în compania lui pentru a-mi forma o părere demnă de încredere despre caracterul său şi nu-l credeam capabil de nesinceritate ori viclenie.

În timp ce mă frământam, am continuat să merg de-a lungul malului, apoi m-am întors, astfel încât făcusem o cărare printre pietricele. Nu era încă posibil să plec din Eastbourne; acum, că eram aici, eram obligată să aştept până ce problema cu bunica mea era rezolvată.

Nu putea să mai dureze mult. Infirmiera mă asigurase în legătură cu asta.

Plecând în cele din urmă de pe plajă, cu mintea încă plină de incertitudini, am luat-o pe jos înapoi spre Sussex Esplanade, oprindu-mă pe drum pentru a cumpăra un buchet mare de garoafe de la o florărie din colţul străzii. Şovăiala îmi încetinea paşii. Nu aveam intenţia să stau prea mult; odată ce-mi voi fi îndeplinit obligaţiile, nu aveam să mă mai întorc până a doua zi dimineaţă. Şi totuşi, nu fără un sentiment de resemnare, am bătut la uşă pentru a doua oară şi am fost din nou condusă în camera bolnavei.

Era înfiorător să vezi pe cineva care era atât de aproape de moarte. Trăsăturile bunicii mele îşi păstraseră ascuţimea. Gura îi era întredeschisă; pleoapele i s-au zbătut, iar ochii i-au rămas o clipă aţintiţi asupra mea. Am citit un reproş în ochii ei, ca şi cum se simţea insultată că fusese adusă într-o stare atât de nedemnă. Însoţitoarea a păşit fără zgomot prin cameră: a umplut un pahar cu apă, a potrivit cearşaful sub saltea, a pus garoafele de la mine într-o vază şi le-a aşezat pe un scrin de lângă peretele opus patului, nu prea aproape, pentru ca parfumul lor să nu o copleşească pe bolnavă. Treburile ei fiind pentru moment terminate, s-a aşezat lângă pat şi şi-a dus mâinile la piept, părând pregătită să stea de veghe câtă vreme era necesar. Eu, din contră, eram deja

nerăbdătoare să plec, deşi simţeam că politeţea îmi cere să mai rămân un pic.

— Nu aţi mai văzut-o de ceva vreme pe mătuşa dumneavoastră? m-a întrebat cu blândeţe infirmiera.

— Nu, de câţiva ani, i-am răspuns, fără a adăuga că de-abia o mai recunoşteam.

— Nu mai există nimeni altcineva care poate fi chemat să vă ţină companie? Sunteţi singura rudă a doamnei Newbold?

— Nu. Are un fiu, deşi nu ştiu unde se află.

De ce nu-i spuseseră angajaţii bunicii mele despre acest lucru? Mă aşteptam ca el să se afle aici.

S-a uitat surprinsă la mine.

— Nu ştiţi? Nu aţi aflat că fiul dumneaei era soldat în Africa şi că a fost ucis anul trecut în Transvaal?

Nu, nu ştiam asta. Ascunzându-mi cum puteam mai bine necunoştinţa, pretextând că din cauza căldurii şi a şocului acestei boli neaşteptate devenisem confuză şi uitasem, m-am scuzat şi am plecat, lăsând-o pe bunica mea în grija infirmierei şi a servitorilor ei.

Ducea o viaţă confortabilă acolo. Picioarele mele călcau pe covoare groase, bine periate; pe pereţi erau tablouri cu rame solide, aurite; vitrinele dulapurilor lăsau să se vadă seturi de argintărie şi de veselă, iar pe hol clipea vesel un candelabru.

Moartea unchiului pe care nu îl cunoscusem niciodată (unchi vitreg, mai exact) era lucrul prin care se explica scrisoarea notarului şi de ce fusesem chemată. Din câte îmi puteam da seama, acum eram singura rudă a bunicii mele din această ţară. Vreun sentiment de căinţă sau poate vreun capriciu probabil că o făcuse să îşi pună notarul să mă găsească şi să mă contacteze după toţi aceşti ani de înstrăinare. Era prea târziu: putuse să mă cheme la căpătâiul său, însă nu-i stătea în putere să mă facă să simt vreo durere ori vreo pierdere.

A doua zi de dimineaţă storurile erau coborâte. Menajera

părea să aibă lacrimi în ochi când mi-a deschis uşa.

— Ah, domnişoară… aţi ajuns prea târziu!

Imediat a venit în întâmpinarea mea şi infirmiera, întinzându-mi compătimitor mâna.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Agnew. Mătuşa dumneavoastră a plecat dintre noi acum mai puţin de o jumătate de oră. Condoleanţe.

18

Domnul Charles Latimer către Samuel Godwin

Slade,
Londra
Vineri, 1

Dragă Godwin,

Ce s-a mai întâmplat cu tine, ticălos ce eşti? Eşti atât de ocupat încât nu ai niciun minut disponibil ca să scrii? Am renunţat la speranţa de a mai primi vreo veste de la tine. Nu pot decât să presupun că noua ta viaţă acolo, ascuns printre dealurile sudului, în cuibul tău rustic, este atât de fascinantă încât i-ai uitat complet pe prietenii tăi de la Slade, aceiaşi care ţi-au urat nu acum mult timp drum bun cu afecţiune şi cu lacrimi în ochi. Johnny spune că probabil eşti absorbit complet de domnişoarele de acolo şi că ăsta e motivul pentru care ne neglijezi – nu putem găsi altă explicaţie. Ce slujbă ţi-ai mai găsit şi tu! Trebuie să fie într-adevăr o muncă tare grea să stai în fiecare zi în compania unor domnişoare, să le îndrumi mânuţele delicate şi să le serveşti laude cu ţârâita. Stăm ca pe ghimpi să auzim descrierea completă a elevelor tale şi a felului cum te înţelegi cu ele. În fiecare dimineaţă gonim spre cutia de scrisori, în eventualitatea fericită în care o să găsim o scrisoare ori măcar o carte poştală de la tine şi de fiecare dată

ne întoarcem abătuţi şi cu coada între picioare.

Ei bine, poate că tu ne-ai uitat pe noi, însă noi nu te-am *uitat pe tine. Pe aici nu prea s-a schimbat nimic, însă în curând ne vom despărţi pe timpul verii şi facem deja planuri. Eu o să mă duc la Marea Egee pentru câteva săptămâni de muncă grea şi continuă, sub razele fierbinţi ale soarelui, timp în care mă voi familiariza cu vinul de prin zonă. Johnny se duce în Scoţia, unde o să îşi pună un kilt şi o să cutreiere dealurile acoperite de iarbă în timp ce aşteaptă sezonul pentru potârniche şi permisiunea de a împuşca nişte biete păsări lipsite de apărare, ca un barbar ce e. Dar mai întâi…*

Nu prea vrem să plecăm în călătoriile noastre fără să ne revedem cu dragul nostru Godwin, a cărui pierdere o deplângem. Johnny, după cum poate îţi aminteşti, are o mătuşă şi un unchi în Brighton, iar noi plănuim să ne petrecem acolo sfârşitul săptămânii viitoare, înainte de a ne despărţi pentru următoarele câteva săptămâni. Brighton nu e departe de tine… angajatorul tău te mai lasă să ieşi din când în când? Poţi să îl convingi că ai nevoie de o pauză de la munca ta epuizantă, de la eforturile ce-ţi îndoaie spinarea, de la apăsarea neîntreruptă a sarcinilor tale! Că ţi-ar face bine aerul proaspăt al mării, o baie în apa sărată şi o seară în companie veselă, într-o berărie?

Haide, Sam, spune da! Pentru că, dacă răspunzi nu, Johnny şi cu mine vom fi forţaţi să tragem concluzia că te-ai *lepădat de compania noastră pentru totdeauna şi că priveşti prietenia noastră devotată ca pe un simplu mărunţiş, pe care-l poţi lăsa în urmă cum îţi vine.*

Amicul tău – neglijat, întristat, însă sper că nu şi refuzat – Chas

13

Înfrăţiţi

Nu ar fi trebuit să mă uit în caietul de desen al lui Marianne când l-am găsit pe banca de stejar din vestibul, însă dintr-un impuls m-am uitat şi am fost şocat de ceea ce am văzut când am dat la o parte coperta.

Cu *asta* se ocupase ea în timpul lecţiei noastre eşuate de natură moartă din acea dimineaţă; *astfel* se explicau poziţia ei, ghemuită în bovindou, şi expresia ei răutăcioasă. Pictase, cu acuarele, un portret dublu, al Julianei şi al meu, nu foarte reuşit, însă destul de uşor de recunoscut. Eram aşezaţi la masă împreună, cu frunţile apropiate, iar penelul lui Marianne – agil, dacă nu şi subtil – surprinsese un moment în care păream să îi explic ceva elevei mele, întors către ea, cu creionul în mână şi cu buzele întredeschise, vorbind, în timp ce ea se uita la rândul ei la mine cu o expresie admirativă despre care nu pot să spun decât că nu o observasem niciodată în realitate. Însă desenul nu m-a stânjenit la fel de mult ca titlul său. Sub desen, Marianne scrisese cu litere cursive *Logodiţi* şi adăugase o bordură de inimioare împletite cu flori.

Nu era decât o glumă de-a lui Marianne, eram sigur de asta; însă simpla sugestie era suficientă pentru a mă tulbura. Perspectiva din care ne privise – observându-ne pe mine şi pe sora ei atât de prinşi în conversaţie, din partea cealaltă a camerei – îi sugerase ideea aceasta aiurită. Ştiam de la sora mea Isobel şi de la prietenele ei că fetele se amuză uneori cu prostii de acest fel. Da, speram că asta era tot, speram sincer că Juliana nu îi împărtăşea ideea că atenţia pe care i-o ofeream era altceva decât atenţia unui profesor de desen faţă eleva sa. Punând caietul de desen exact unde îl găsisem, m-am consolat cu acest gând: dacă Marianne îşi imagina că

eram interesat de sora ei, probabil era complet străină de faptul că ea însăşi apărea atât de des în visele mele cu ochii deschişi.

Întrucât toţi erau ocupaţi cu pregătirile pentru dineul din acea seară, am reuşit să îmi scot aceste gânduri din minte, însă mai târziu au revenit în forţă.

Absenţa lui Charlotte era resimţită puternic de toţi. De domnul Farrow, care avea nevoie de ea pentru a-i întâmpina pe oaspeţi şi pentru a se asigura că totul merge cum trebuie; de Marianne, care avea nevoie de sfaturi pentru îmbrăcăminte şi coafură; de Juliana, care pur şi simplu nu voia niciodată să stea fără ea; şi, în final, de mine, întrucât aş fi apreciat îndrumarea ei calmă în această situaţie socială nefamiliară. Oricum, Charlotte făcuse evident tot ce putuse înainte să plece: împreună cu doamna Reynolds pusese la punct meniul şi aşezarea oaspeţilor la masă şi angajase încă două servitoare, una pentru a da o mână de ajutor la bucătărie şi cealaltă pentru a servi la masă împreună cu Alice.

Oaspeţii, dintre care unii se plimbaseră prin grădină, s-au adunat în salon, unde uşile principale fuseseră deschise pentru a lăsa să între aerul serii. Erau şase la număr: familiile Vernon-Dale şi Greenlaw, pe care le întâlnisem în treacăt la biserică, o doamnă stilată, ce mi-a fost prezentată drept Annette Duchêne, care era în vizită la familia Greenlaw, şi un anume domn Eaton, fratele doamnei Greenlaw, un crescător de cai. Când m-am alăturat oaspeţilor, am simţit că sunt privit cu atenţie. Mi-au fost prezentaţi şi ceilalţi doi, cu care încă nu făcusem cunoştinţă. Mai mult decât atât, păream să fiu subiectul unor speculaţii pline de interes; într-adevăr, bănuiam că scopul principal al acestei seri era acela de a mă afla în compania acestor oameni. Domnul Farrow se lăudase, în mod evident, cu aptitudinile mele şi chiar cu reputaţia mea de pictor ce sigur

avea să-şi lase amprenta în anii ce urmau. Avea toată încrederea în soliditatea investiţiei sale; mândria şi ambiţia m-au făcut să cred cu satisfacţie în discernământul său şi să accept entuziast aprecierea de care mă bucuram.

— Domnule Godwin, suntem atât de bucuroşi de această şansă de a vă cunoaşte mai bine! a spus doamna Vernon-Dale, o femeie admirabilă, de cincizeci de ani, cu trăsături reci, masculine şi îmbrăcată într-o rochie ţeapănă, cusută cu mărgele, care dădea impresia unei armuri. Sunt atât de nerăbdătoare să vă văd lucrările! Aţi avut multe expoziţii?

— Îmi pare bine să vă întâlnesc din nou. Soţul său avea o voce răguşită, era puţin adus de spate şi am intuit că s-ar fi simţit mai în largul lui cu o puşcă de vânătoare ori cu o crosă de golf în mână decât cu un pahar de cristal. Mai târziu, sper să putem conversa pe îndelete.

— Enchantée!

Domnişoara Annette Duchêne era, după cum am spus deja, o femeie remarcabilă, îmbrăcată la modă, cu părul negru împletit într-un aranjament de flori prinse cu agrafă, şi o rochie de mătase roz, care îi lăsa descoperită o mare parte din umeri şi piept. M-a luat de mână şi mi-a aruncat o privire scurtă pe care nu pot decât s-o descriu ca flirtantă.

— Sper că v-aţi acomodat bine aici, domnule Godwin. Gazda ei, doamna Greenlaw, încorsetată în satin roşu, arăta mult mai sobru. Aveţi familie? Mâine veniţi la biserică? Aţi dori să veniţi pe la noi după aceea pentru un sherry?

Domnul Greenlaw mi-a strâns cu putere mâna.

— Bună seara, bună seara. Trebuie să veniţi la noi la cină într-o seară. Sunteţi foarte prins cu munca dumneavoastră aici, bănuiesc. Realizaţi portrete? Mă gândesc de ceva vreme să comand unul – ştiţi genul acela, soţia mea, eu şi câinii, cu casa în fundal?

Şi, în fine, domnul Eaton, crescătorul de cai, un bărbat înalt, cu sprâncene negre, stufoase, care păreau să

compenseze părul rărit:

— Încântat de cunoştinţă. Sunteţi din Londra, aşadar? De la Slade? Bănuiesc că vi se pare prea liniştit aici în Downs, nu-i aşa?

Cercul nostru era completat, bineînţeles, de cei trei membri ai familiei Farrow. Juliana era îmbrăcată în haine alb-gri, o nuanţă deloc potrivită pentru ea, întrucât îi accentua paloarea tenului; avea părul aranjat simplu, de-a dreptul modest, şi purta doar nişte cercei mici cu perle. Peste rochie purta un şal subţire cusut cu mărgele, pe care şi-l tot trăgea mai strâns în jurul gâtului şi pieptului. Spre deosebire de ea, Marianne îşi alesese o rochie care i se potrivea perfect, din mătase de culoare verde-închis. Avea părul prins într-un stil ce imita neglijenţa, cu buclele sale abundente prinse cu agrafe împodobite cu pietre preţioase, în timp ce alte şuviţe – de un castaniu superb pe fondul verde – îi cădeau pe umeri. Arăta de-a dreptul încântător; ochii mei erau irezistibil atraşi de ea. Domnişoară impertinentă ce era, m-a cercetat din priviri cu îndrăzneală când a intrat în cameră, evaluându-mi înfăţişarea, apoi a dat discret din cap şi mi-a zâmbit într-un fel ce voia să spună: „Da, văd că ţi-ai dat osteneala. Felicitări – e foarte bine!” I-am răspuns la această privire, manifestându-mi aprobarea pentru rochia şi coafura ei, într-un fel care era, speram eu, al unui frate ori chiar al unui unchi, deşi mă temeam că oricine îmi putea citi pe faţă fascinaţia pe care o simţeam pentru ea. Juliana, care era lângă ea, nu a surprins acest dialog nerostit. Degetele ei trăgeau de marginea şalului subţire. Nu era în largul ei în această companie; într-adevăr, s-ar fi zis că Marianne era sora mai mare, iar Juliana debutanta.

Şi, nu în ultimul rând, domnul Farrow însuşi. Din capul mesei, era o figură impresionantă – negrul şi albul smochingului şi al cămăşii îi dădeau o alură teatrală, chiar sclipitoare, cu faţa sa roşie, trăsăturile puternice şi părul

bogat. Din nou am remarcat că era un bărbat atrăgător, încă în floarea vârstei şi, în plus, de înaltă condiţie socială şi cu avere. Când mă gândeam la asta, am observat cum ochii lui Annette Duchêne zăbovesc admirativ asupra lui.

S-ar fi putut recăsători; ba chiar era mai mult decât evident. Lucrul ăsta îmi mai trecuse prin minte, gândindu-mă la Charlotte; însă iată aici o perspectivă complet diferită.

Aş fi putut să pun pariu, de asemenea, că această posibilitate nu era complet străină de gândurile acestei mademoiselle Duchêne. „Aha, mi-am zis, dacă Charlotte ar fi aici, ar găsi un adversar de temut în persoana acestei domnişoare stilate, cu privirile ei cochete şi zâmbetele ei aţâţătoare!" M-ar fi distrat foarte tare să le văd aşezate la aceeaşi masă, atât de puternic contrastante prin îmbrăcăminte şi comportament.

Mergând în salon, am remarcat că o aveam ca pereche pe Juliana. S-a uitat timidă la mine când i-am tras scaunul, apoi şi-a coborât privirea, aşa cum făcea de obicei. Nu îi mai revenise veselia de când plecase Charlotte. Deşi aş fi preferat să stau lângă Marianne, poate că era bine pentru liniştea mea să nu o fac şi m-am decis că, dacă Juliana nu avea să se distreze în această seară, nu trebuia să fie din cauză că nu făcusem eu suficiente eforturi. Am încercat să fiu atent şi s-o atrag în conversaţie. Vecinul din dreapta, domnul Eaton, nu prea îmi făcea competiţie, întrucât îi ţinea un monolog doamnei Greenlaw în legătură cu creşterea animalelor de rasă şi cu pedigri. Urmând acest fir, am făcut o remarcă despre mersul confortabil şi comportamentul excelent al calului ei, Queen Bess, şi am întrebat-o pe unde se ducea când ieşea la plimbare cu ea. În timp ce îmi răspundea, privirea mea s-a întors către Marianne, care părea a fi plictisită de domnul Greenlaw; s-a uitat îndrăzneţ la mine, a remarcat atenţia pe care i-o acordam Julianei şi a zâmbit aprobator. Abia atunci mi-am amintit ce văzusem în caietul

ei de schiţe; am simţit că faţa începe să mi se înroşească şi să îmi ardă. Cu ochii ei pătrunzători, a observat şi ea asta, bineînţeles; a interpretat-o în felul său şi a părut foarte satisfăcută.

În stânga mea o aveam pe doamna Vernon-Dale, a cărei conversaţie cu domnul Farrow, în timpul servirii supei şi a felului din peşte, avea ca subiect numai planurile ei de a extinde şi de a înfrumuseţa grădina de la Rampions. Urma să i se anexeze casei o nouă seră şi să fie extinsă grădina de zarzavaturi. Domnul Farrow s-a arătat interesat doar din politeţe de aceste lucruri, până când domnul Vernon-Dale, de pe scaunul opus, a întrerupt conversaţia.

— V-a spus Marguerite despre noul grădinar-şef pe care l-am angajat? Un om deosebit. Dearly îl cheamă. Matthew Dearly. A lucrat pentru familia Radeliffe, la Oak Lodge.

— Nu se poate! a spus răstit patronul meu. Grădinarul lor a plecat la… Hampshire, nu-i aşa? Parcă aşa spunea Francis Radeliffe.

— E adevărat, plecase, dar s-a întors, a spus domnul Vernon-Dale. Pot să vă spun că a început să transforme locul. Deja i-a pus pe treabă pe leneşii de grădinari.

L-am privit atent pe domnul Farrow. A luat carafa, i-a umplut paharul lui Annette Duchêne, apoi i-a cerut lui Alice să mai aducă vin.

— O seră, spuneaţi? a continuat uitându-se la doamna VernonDale. Aţi găsit un arhitect bun?

— Matthew Dearly? Nu el s-a căsătorit cu tânăra aceea care era guvernantă aici? a întrebat doamna Greenlaw pe toată lumea de la masă.

— Ba da… s-au mutat la noi în Cabana Livezii. Ştiaţi că fosta voastră guvernantă s-a căsătorit şi are un copil, un băieţel pe cinste? i-a spus cordial domnul Vernon-Dale lui Marianne.

Juliana a făcut o mişcare bruscă, aproape involuntară, şi-a

scăpat şerveţelul pe jos şi a început să-l caute, iar eu am ajutat-o. Alice s-a întors cu vinul şi a trecut pe la fiecare, adunând farfuriile de peşte.

— Am auzit ceva despre asta, a spus Marianne foarte calmă. Mă bucur foarte tare pentru ea.

Trăsăturile bărbăteşti ale doamnei Vernon-Dale s-au strâns într-o încruntătură.

— Nu a plecat totuşi cam brusc de aici, Ernest? l-a întrebat pe domnul Farrow. Nu cumva erai nemulţumit de ea din vreun motiv anume?,

— Aha! a exclamat Annette Duchêne, aplecându-se în faţă. Presimt un mister! Haideţi, să auzim mai multe!

— A fost doar ceva neînsemnat, a spus domnul Farrow degajat. Nu e ceva cu care aş vrea să vă plictisesc.

— Guvernantele, a exclamat Marianne, ar trebui să aibă în plan să rămână guvernante toată viaţa, nu credeţi? Nu trebuie să dorească să îşi găsească soţi sau să aibă copii, precum alte femei.

Nimeni nu ştia cum să ia această remarcă îndrăzneaţă până ce Annette Duchêne a izbucnit într-un hohot de râs:

— Sunteţi foarte amuzantă, domnişoară Farrow!

Ceilalţi au râs politicos, a fost adusă friptura, iar momentul stânjenitor a trecut. Doamna Vernon-Dale a continuat să vorbească cu domnul Farrow despre construcţia serei sale şi despre plantele pe care plănuia să le cultive; însă imediat ce au fost servite legumele, umplute paharele tuturor şi friptura de muşchi de vacă declarată excelentă, soţul ei a abordat un alt subiect delicat.

— Ce mai ştii de sculptorul acela, Ernest? Am observat că zidul dinspre vest e în continuare gol. Mişelul chiar a plecat cu ultima dintre sculpturile tale? Sper că nu îl plătiseşi.

— Ce e asta? a întrebat agera domnişoară Duchêne. Vreun alt mister? Un sculptor dispărut, o statuie furată?

Domnul Farrow a explicat pe scurt; în timp ce vorbea, m-

am uitat la Juliana, care a băut foarte repede o jumătate de pahar, apoi a părut jenată când servitoarea s-a grăbit să i-l reumple.

— Dar ce o să faceţi? a izbucnit impetuoasa franţuzoaică. Nu puteţi avea doar trei din cele patru Vânturi! Trebuie găsit un alt sculptor!

— Asta, a spus angajatorul meu, nu este uşor. Un alt sculptor, da. Unul care ar putea termina seria fără a da o senzaţie de disonanţă nu ştiu unde poate fi găsit.

Ochii săi s-au îndreptat în direcţia mea în timp ce vorbea – poate se gândea că eu, din timpul petrecut la Slade, aveam printre prietenii mei nenumăraţi sculptori. Întrucât ştiam că Waring însuşi se afla la Chichester, la nici treizeci de kilometri depărtare, am simţit că această informaţie probabil se citea pe faţa mea; însă am dat melancolic din cap şi am sorbit din vin. Bineînţeles, se găseau sculptori printre cunoştinţele mele de la Slade, ca de exemplu prietenul meu John Hickford. M-am gândit la scrisoarea pe care o primisem dimineaţă de la Chas, cu invitaţia la Brighton. Puteam să îl pun pe domnul Farrow în legătură cu mai mult de o duzină de sculptori sau, în orice caz sculptori studenţi, dar nu eram încă pregătit să renunţ la căutarea lui Gideon Waring.

— Mie mi se par destul de bizare cele trei Vânturi ale tale, a spus domnul Vernon-Dale. Aproape din topor, după mine. Aş fi putut să îţi recomand un sculptor cel puţin la fel de priceput. Domnule Godwin, dumneavoastră sunteţi un artist, chiar dacă sculptura nu este domeniul dumneavoastră, ce opinie aveţi despre ele?

— Mi se par extraordinare, am răspuns. În acelaşi timp păgâne şi clasice şi au caracteristici atât de vii încât simt că îl cunosc pe fiecare personal.

Mademoiselle Duchêne – care părea într-adevăr uşor amuzată – a râs la auzul acestei idei fanteziste.

— Aceasta se datorează sensibilităţii dumneavoastră

artistice, domnule Godwin, mi-a spus, iar numele meu nu sunase niciodată mai fermecător ca acum, cu această pronunţie franţuzească. Eu văd doar nişte blocuri de piatră, atrăgător sculptate într-o formă umană.

— Sunt de acord cu Samuel, a spus Juliana, fiind prima dată când se adresa tuturor de la masă. Toţi aşteptau să continue, însă ea a tăcut jenată.

— Să ştiţi, a spus Marianne, că noi suntem foarte ataşate de cele trei Vânturi. Nu-i aşa, Juliana? Le arătăm în fiecare zi respectul nostru, ba chiar le şi vorbim. Poate o să mă consideraţi puerilă, însă uneori i-am cerul Vântului de Nord să înceteze să mai sufle şi să îl lase pe cel de Sud!

— Aşadar, nu îl ai pe Vântul de Vest, cu care să conversezi? Annette Duchêne părea deosebit de distrată de această idee. Sper că nu stai şi vorbeşti în faţa unui perete gol!

— Nu, dar este cea mai mare dorinţă a mea ca Vântul de Vest să fie găsit. Marianne vorbea atât de aprins încât toate privirile s-au întors către ea. Unde este dacă nu aici? Hoinărind, răbufnind şi suflând cum vrea. Casa nu poate avea linişte până ce Vântul de Vest nu se va afla la locul său, până ce golul nu va fi umplut.

— Marianne, citeşti prea multe romane, îţi umpli mintea cu aiureli, a spus tatăl ei, încercând să râdă.

— Nu sunt aiureli, a răspuns Marianne calmă şi cu hotărâre.

— Aşadar, domnişoară Farrow, dumneata ceri ca acest Vânt vagabond să fie prins cum se cuvine de peretele lui, ca aripile să-i fie scurtate şi ca zborul să-i fie curmat? a propus Annette Duchêne, care intrase în spiritul acestei fantezii.

— Da! a răspuns Marianne cu seriozitate. Exact.

— Ei bine, Ernest, a intervenit domnul Greenlaw pe un ton jovial, eram gata să spun că sunt surprins că ai păstrat cele trei lucrări pe care tipul ăsta necinstit le-a terminat totuşi şi

că le-ai dat aşa o importanţă. Eu cred că mai degrabă aş fi abandonat întregul proiect sau aş fi început din nou cu alt sculptor…

— Sunt de acord, a completat severul domn Vernon-Dale; un asemenea om nu trebuie încurajat. A abuzat de bunăvoinţa ta, Ernest. Nu ar trebui să i se dea satisfacţia de a crede că lucrările lui sunt foarte apreciate.

— Însă văd acum, a continuat domnul Greenlaw, că Marianne şi Juliana sunt atât de ataşate de aceste statui ale Vânturilor încât ar fi mare păcat să le dai jos sau să le distrugi.

— Să le distrugă, a exclamat Marianne. Nu!

Mi-a aruncat o privire sălbatică; mi-am reamintit de somnambulismul ei. Speram din tot sufletul ca această discuţie nefericită să nu îi provoace un alt episod de somnambulism diseară, când Charlotte nu era prezentă; însă apoi mi-am imaginat paşii ei în faţa uşii mele şi pe mine grăbindu-mă să-i vin în ajutor, braţul meu în jurul taliei ei, părul căzându-i pe umeri, bogat şi parfumat, subţirimea cămăşii ei de noapte, am simţit că aproape mă ia ameţeala de la aceste gânduri şi imediat am făcut eforturi să mă controlez.

— Să le facă bucăţi? spunea Marianne. Nimeni nu ar putea să le trateze cu o asemenea violenţă, este de neconceput!

— Bineînţeles că este, draga mea, a consolat-o doamna Greenlaw. Dar nu-ţi mai bate căpşorul acela drăguţ. Sunt sigură că nu s-ar gândi nimeni să facă aşa ceva.

— Nu aţi văzut niciodată Vântul de Vest, cel care lipseşte? a întrebat domnişoara Duchêne. Sculptura însăşi ori vreo schiţă?

Asta nu ştiam – am privit de la Marianne, care stătea în faţa mea cu buzele întredeschise, la tatăl ei, a cărui expresie era chiar opusul: închisă şi impenetrabilă.

— Nu, a răspuns acesta. Dacă a existat vreo sculptură sau

vreo schiţă, eu n-am văzut-o.

— Bine, bine. Domnul Vernon-Dale se plictisise evident de acest subiect. Sunt foarte sigur că se poate găsi un sculptor priceput dacă eşti hotărât să continui. Pot să te pun în legătură cu mai mulţi, Ernest.

Farfuriile au fost din nou luate; odată cu desertul, cu brânza şi cu fructele, conversaţia s-a concentrat pe subiecte mai puţin primejdioase. Au fost necesare trei aluzii din partea domnului Farrow până ca Juliana să le conducă pe doamne în salon; fusta lui Annette Duchêne a fâsâit, atingându-se de scaunul meu când aceasta a trecut, şi am simţit adierea parfumului ei de mosc. Când uşa s-a închis în urma lor, s-au împărţit trabucuri şi a trecut pe la fiecare sticla de vin de Porto. Angajatorul meu l-a întrebat pe domnul Eaton despre un nou armăsar pe care îl comandase din Irlanda; acestuia nu-i trebuiau mai multe încurajări, iar conversaţia s-a învârtit în jurul cailor şi al curselor, până când ne-am alăturat din nou doamnelor.

Dacă Charlotte ar fi fost de faţă, nu mă îndoiesc că ar fi turnat şi ar fi servit cafeaua, dar în absenţa ei această sarcină i-a revenit Julianei. Uitându-mă la chipul ei palid şi la expresia de îngrijorare pe care încerca să şi-o ascundă prin zâmbete dese, mi-am dat seama cât de apăsătoare i se păruse această seară. Fiind hotărât să spun ceva care s-o înveselească, i-am zis când mi-a dat ceaşca şi farfuria mea:

— Mă bucur că am scăpat de la discuţia despre cai; nu puteam să zic nici două cuvinte cu sens. Vorbisem cu voce joasă; Juliana mi-a zâmbit recunoscătoare. Mergând către canapea, am auzit-o pe doamna Greenlaw şoptindu-i domnului Farrow mai tare decât probabil intenţionase:

— Uită-te, draga de ea, e până peste cap de îndrăgostită! Ce cuplu frumos formează! Când ne putem aştepta să fim anunţaţi?

Această remarcă mi-a provocat consternare; şi trebuie să

mărturisesc că am plecat imediat de lângă Juliana şi m-am aşezat lângă doamna Vernon-Dale. Atunci când, puţin mai târziu, domnul Farrow a cerut ca Juliana să ne cânte la pian, Marianne a fost cea care i-a dat paginile la partitură. Acum puteam să-mi permit să stau şi să mă uit fără teama de a atrage atenţia cuiva. Împreună alcătuiau o imagine frumoasă: Juliana, dăruindu-şi mintea, ochii şi degetele lui Chopin, era mai sigură pe sine decât fusese toată seara; Marianne stătea în picioare lângă ea, aplecată şi atentă, părul strălucindu-i arămiu în baia de lumină a lămpii; am memorat detaliile imaginii ei, supleţea şi graţia ei inconştientă, pentru a le desena mai târziu. La un moment dat, m-am uitat la domnul Farrow şi l-am văzut privindu-şi fiicele cu o expresie de satisfacţie şi de mândrie justificată. Văzând că îl priveam, mi-a răspuns la privire cu o expresie ciudată – avea bărbia ridicată şi un zâmbet forţat, aproape o grimasă – pe care mi-era greu s-o descifrez. Sfidare? Avertizare? Confirmarea faptului că niciun bărbat în carne şi oase nu putea să fie imun la frumuseţea lui Marianne şi că îmi citise gândurile? Zăpăcindu-mă din nou, am încercat să-mi ascund sentimentele alăturându-mă oaspeţilor, care aplaudau, întrucât în acel moment în cameră răsunase ultimul acord, iar Juliana şi-a ridicat ochii, apoi şi i-a coborât, cu un zâmbet subţire, fugar.

— Încântător! a exclamat doamna Greenlaw. Ce fiice încântător de desăvârşite ai, Ernest! Marianne, nu ai vrea să ne cânţi şi tu? Ştiu că ai o voce minunată.

Marianne a refuzat şi curând oaspeţii au plecat, domnul Greenlaw strivindu-mi iar mâna şi repetându-mi invitaţia de a veni să servesc cina cu el şi cu soţia sa, iar imediat după aceea cele două fete mi-au urat noapte bună. Fără îndoială că doreau să discute în particular despre această seară. Eram gata să mă duc şi eu la culcare, însă m-am văzut obligat să mai rămân o vreme cu domnul Farrow şi să bem coniac.

Ne-am întors în salon. Noaptea era caldă, iar uşile principale erau încă deschise şi dezvăluiau peisajul violet. Am auzit strigătul unei bufniţe; strigătul acesta grav, înfiorător m-a răscolit şi am simţit că mi-ar plăcea mai degrabă să mă plimb singur pe afară, până spre lac, pentru a vedea luna reflectată în el. Însă nu doream să îl părăsesc pe patronul meu dacă voia să vorbească.

La început nu a zis prea multe; a umplut cu coniac paharele rotunde, mi-a oferit un trabuc, apoi s-a lăsat pe spate pe canapea, fumând şi uitându-se la tavan. Mă întrebam de ce avea nevoie să fie în compania mea, întrucât în această stare contemplativă poate i-ar fi fost mai bine singur. Oricum, eram fericit că nu simţea nevoia să purtăm un dialog. Fiecare fuma şi sorbea din coniac în compania tăcută a celuilalt.

— Aş zice că ieşit foarte bine, a spus la un moment dat.

— Într-adevăr, servirea a fost excelentă şi sunt sigur că toată lumea s-a simţit bine.

M-a privit prin norul de fum albăstrui.

— N-a fost prea plicticos pentru dumneata? Doamna Greenlaw e îngrozitor de plictisitoare, bineînţeles, însă soţul ei este un tip pe cinste. Dacă îţi cere să le pictezi portretul, te sfătuiesc să accepţi.

— Pictatul portretelor nu este specialitatea mea, i-am atras atenţia.

— Nu e un cunoscător; e uşor de mulţumit. Dar este decizia ta. Mare păcat că Charlotte nu a putut să fie aici în această seară. Ea ştie să se poarte cu oamenii, în felul ei discret. A fost un efort pentru Juliana, ştiu. Totuşi, s-a comportat bine. Ai ajutat-o mult, lucru pentru care îţi sunt recunoscător. Şi sunt sigur că şi ea îţi este.

Începusem să devin foarte atent la orice menţionare a Julianei.

— Vă este teamă de o revenire a bolii ei?

Privirea lui a zăbovit asupra mea.

— A, nu. Asta e de domeniul trecutului, şi-a revenit complet. A fost o boală de adolescenţă, asta e tot.

— O tulburare nervoasă? i-am sugerat, amintindu-mi ce îmi spusese Charlotte.

— Ceva foarte neînsemnat. Ştii cum sunt fetele. Ai o soră, nu?

Am dat din cap, deşi Isobel avea o constituţie robustă.

— Aşa, în legătură cu ziua de mâine, a continuat angajatorul meu. Trebuie să am grijă de nişte treburi şi de aceea va trebui să rămân acasă. Ai fi de acord să le însoţeşti pe fete la biserică? Julianei i-ar părea rău să nu meargă. Întrucât Charlotte lipseşte, nu veţi fi decât voi trei. Ţi-aş fi recunoscător.

Am ezitat, dându-mi seama cum avea să fie interpretată apariţia mea cu Juliana de braţ de către ceilalţi, în afară de doamna Greenlaw. Dar urma să fiu, de asemenea, însoţitorul de drept al lui Marianne… Şi, în plus, dacă eram de acord cu asta, ar fi constituit un avantaj când urma să cer voie să plec de la Fourwinds o zi sau două.

— Da, bineînţeles, am zis. Cu toată plăcerea.

— Mulţumesc, îţi sunt recunoscător. Domnul Farrow a învârtit lichidul galben din pahar. Acum cunoşti câţiva oameni, bineînţeles. Prietena aceasta a familiei Greenlaw, mademoiselle Duchêne, e o femeie atrăgătoare. Elegantă, dar îmbrăcată un pic prea extravagant pentru gustul meu. Petrece mult timp la Paris, din câte am auzit. Bineînţeles, e greu pentru Juliana să stea în aceeaşi cameră cu o femeie în pas cu moda cum e ea.

Am dat din cap, întrebându-mă unde bătea; însă a tăcut şi a continuat să fumeze câteva minute, lăsând să-i scape câte un oftat; dacă era de mulţumire sau de oboseală, nu puteam să îmi dau seama. Eu îmi beam coniacul, iar el pe al lui; ceasul ticăia, iar o molie s-a izbit de cămin.

— Există un lucru pe care îl voi regreta mereu, ştii, a spus după un timp. Mi-am dorit întotdeauna un fiu. Fetele sunt minunate în felul lor, însă – a fluturat prin aer trabucul ca şi cum asta era o explicaţie – nu e acelaşi lucru. Se vor căsători, bineînţeles. Un fiu însă ar moşteni casa asta, ar avea propriii fii. Ce rost mai au toate astea fără un fiu căruia să i le laşi?

ÎI priveam, gândindu-mă: „Da, înţeleg unde ţi se îndreaptă gândurile. Dacă te căsătoreşti cu Annette Duchêne – sau cu orice altă femeie disponibilă şi atrăgătoare, suficient de tânără ca să facă copii încă mai ai şansa de a avea moştenitorul pe care ţi-l doreşti cu atâta ardoare." Am scos un murmur de asentiment, ceea ce îi era suficient ca să continue.

— Vezi, Constance, a continuat el, a pierdut un băiat. Fiul meu. Născut mort. La patru ani după Marianne. După aceea, a tot pierdut sarcină după sarcină. Ceva îngrozitor. Un efort teribil pentru ea. În cele din urmă, doctorii au spus că nu mai trebuie încercat. Ah, am plătit tot felul de doctori, pentru a doua, a treia şi a patra opinie. Cei mai buni medici, pentru că îmi permiteam. Dar toţi au fost de acord. Sănătatea lui Connie nu mai permitea aşa ceva.

— Îmi pare sincer rău, am spus cu o voce coborâtă, pentru pierderea dumneavoastră şi că doamna Farrow a suferit atât de mult.

Şi-a închis ochii, lăsându-şi capul pe spate.

— Sunt un om norocos în multe privinţe, Samuel. Asta se poate vedea în toate lucrurile care mă înconjoară. Însă asta… A suflat încet fumul, apoi şi-a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Este tragedia vieţii mele.

Neştiind ce ar fi trebuit să răspund, am încercat să îngaim ceva, dar el a continuat:

— Eşti un om tânăr, în formă, în floarea vârstei, ai talent şi un scop în viaţă – la vârsta ta, toată lumea pare să îţi fie la picioare. Dar lucrurile se pot schimba mai rapid decât îţi

imaginezi. Încep toate să meargă prost, apar obstacole la care nici nu te-ai gândit, îţi pierzi direcţia şi te rătăceşti şi nu îţi mai poţi găsi calea. Nu lăsa să ţi se întâmple asta, Samuel! Căsătoreşte-te, ăsta e sfatul meu pentru tine, căsătoreşte-te şi fă un fiu care să-ţi ducă mai departe numele, un fiu cu care să te poţi mândri.

În timp ce vorbea, şi-a îndepărtat privirea de mine şi şi-a lăsat capul pe spate, cu ochii întredeschişi. Îl priveam printr-un văl de fum, cu o senzaţie plăcută de căldură şi de plutire, pentru că băusem mai mult alcool decât eram obişnuit să beau – vin, iar acum coniac. Voiam să spun ceva profund, să-i fiu părtaş la durerea pe care mi-o împărtăşea.

— Dacă pot să vă fiu de vreun ajutor, vă rog să nu ezitaţi, m-am oferit. Abia reuşeam să articulez cuvintele – şi oare ce voiseam să spun prin asta? însă în acelaşi timp mă simţeam liber într-un fel straniu, îmbătător.

— Nu e necesar să faci decât un singur lucru. Vocea lui părea să plutească înspre mine. Rămâi cu noi. Rămâi aici cu noi. Îţi promit, nu vei regreta niciodată.

De ce aş fi vrut să plec? M-a cuprins zăpăceala, neştiind dacă doar gândisem asta sau dacă o spusesem cu voce tare; însă brusc domnul Farrow a părut jenat de ceea ce spusese.

— Gata, nu te mai reţin, mi-a spus, ridicându-se în picioare. A fost o zi lungă. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut în această seară. A pus sticla de coniac la loc, şi-a stins trabucul şi apoi a închis cutia de trabucuri.

— Noapte bună, Samuel.

I-am urat noapte bună, însă, în loc să urc pe scări înspre camera mea, am mers pe peluză, bucurându-mă de starea mea de spirit entuziastă, de aerul nopţii ce îmi mângâia faţa. Uitându-mă în sus către întinderea ameţitoare a stelelor, am simţit că m-aş fi putut elibera din prinsoarea gravitaţiei şi că aş fi putut cădea în adâncurile ei. Întinderea cerului ar fi trebuit să mă facă să mă simt minuscul, nesemnificativ, însă

dimpotrivă, m-am simţit pătruns de sentimentul propriei importanţe. Iarba părea să se mlădieze sub paşii mei; capul mi se legăna ca şi cum pluteam printre valuri crescânde; mă simţeam foarte bucuros, ca şi cum bunăstarea mea era asigurată de acum încolo, iar eu nu mai trebuia să fac nimic altceva decât să las soarta să mă ducă, precum un dop de plută purtat de curent, de la o izbândă la alta. Tatăl meu poate nu trebuia să mă desconsidere într-o asemenea măsură; pentru că iată aici, la polul opus, un om care îmi aprecia calităţile şi care nu mai contenea cu laudele şi cu încurajările, ceea ce propriul tată nu făcuse niciodată.

ÎI judecasem greşit pe Ernest Farrow. Chiar în această seară, bănuisem că medita la avantajele unei căsătorii cu Annette Duchêne. De fapt, el căuta în mine fiul pe care nu-l avea; aproape că mă implorase să accept ce îmi oferea. Nu îmi era clar dacă voia să mă aibă ca fiu ori ca ginere. Însă, stând pe pajişte, ameţit de stele, totul părea posibil; orice aş fi ales eu.

20

Roşu aprins

Nu aveam ce să fac decât să-mi prelungesc şederea. Am plătit pentru încă o noapte la pensiune şi l-am informat pe domnul Farrow printr-o telegramă că trebuia să rămân în Eastbourne până luni; trebuiau făcute pregătirile de înmormântare şi nu mai era nimeni în afară de mine care să se ocupe de ele. În plus, trebuia să am o întrevedere cu domnul Deakins, notarul.

Eram nerăbdătoare să termin cu toate astea, tânjeam să mă întorc la Fourwinds, la peisajul tihnit al dealurilor şi la dragele mele fete, în special la Juliana. Din momentul în care uşa s-a închis în urma mea şi infirmiera a fost lăsată să se

ocupe de bunica mea, m-a cuprins brusc curajul. Rătăcind, paşii mi s-au îndreptat către un şir de magazine dintre cele mai elegante. Intrând într-un magazin de articole de îmbrăcăminte pentru doamne, am fost uimită de mulţimea de rochii, pălării, lenjerie, pantofi, ornamente şi zorzoane de toate felurile. Bineînţeles, trebuia să mă îmbrac în doliu până să plec din Eastbourne; era un raion special cu haine de doliu foarte luxoase, din catifea şi din mătase, însă nu vedeam niciun motiv să irosesc banii pe ele. Întrucât în garderoba mea aveam mai multe haine gri şi negre, nu îmi era greu să mă îmbrac corespunzător. În timp ce alegeam o pereche de mănuşi pentru Juliana şi un pieptene pentru Marianne, privirea mi-a fost atrasă de unele articole mai colorate.

O jumătate de oră mai târziu, părăseam magazinul, cu pachetele ambalate. Într-unul aveam o bluză de un roşu aprins, pe gât, plisată. Nu ştiu când aveam s-o port; fusese o extravaganţă stupidă. Şi totuşi, pe drum spre sediul domnilor Deakins şi Murdoch, notari, simţeam o mândrie ascunsă, de a avea o îmbrăcăminte atât de îndrăzneaţă.

Domnul Arthur Deakins m-a primit în biroul său sumbru, cu pereţii acoperiţi de rafturi pline cu cărţi grele şi cu dosare şi mi-a prezentat condoleanţele sale. Era un bărbat de circa cincizeci de ani, cu fruntea lucioasă şi mustaţa zbârlită, îngălbenită de la fumat.

— Permite-ţi-mi să fiu onestă, i-am spus, întrucât nu eram nici înlăcrimată şi nici tristă, şi să vă spun că nu am văzut-o pe doamna Newbold de mai mult de opt ani; iar când ne întâlneam, mă trata cu răceală. Aşadar, nu pot să pretind că sunt foarte întristată de moartea ei. Sunt foarte surprinsă, de fapt, că s-a gândit să mă cheme. Mi-e teamă că va trebui să las toate pregătirile pentru înmormântarea ei în seama unui antreprenor de pompe funebre, întrucât trebuie să mă întorc urgent la munca mea şi nu pot să rămân aici mai târziu de

luni.

— Înţeleg. Auzind aceste lucruri, a ridicat din sprâncene. Ei bine, domnişoară Agnew, bunica dumneavoastră a făcut tot ce i-a stat în putinţă să vă uşureze povara. În testamentul ei se găsesc instrucţiuni clare în legătură cu înmormântarea.

— Doamna Newbold trebuie să fi avut anumite motive ca să vă spună că este bunica mea, i-am zis, însă întotdeauna a ascuns această relaţie de rudenie, spunând că îmi este mătuşă de gradul doi. Aşa cred şi angajaţii ei şi nu văd vreun motiv de a le dezvălui adevărul. Nu a vrut să se ştie că eram nepoata ei, aşa că a fost inventată povestea cum că era mătuşa mea de gradul doi, iar eu odrasla nepotului ei, care era văduv şi nu putea să aibă grijă de mine.

Domnul Deakins a dat aprobator din cap.

— Vă mulţumesc, domnişoară Agnew. Sunt la curent cu unele detalii, însă aţi putea să-mi spuneţi mai multe. Mama dumneavoastră, doamna Violet Morris, este de asemenea înstrăinată? Nu aţi mai luat legătura cu ea de când a plecat în Kenya?

— Nu. Deşi nu aş putea să vă spun cu certitudine, mă îndoiesc că mama şi bunica mea au păstrat legătura. Bunicul meu a murit când încă eram copil, iar bunica mea s-a căsătorit la scurt timp după aceea. Odată cu această a doua căsătorie, a urcat pe scara socială şi părea să simtă nevoia de a îndepărta orice lucru care îi amintea de prima căsnicie. Era un lucru jenant pentru ea.

Simţind amărăciunea din vocea mea, mi-am dat seama că spusesem prea multe şi am tăcut.

— Şi a trebuit să vă croiţi singură drumul în viaţă, domnişoară Agnew? a întrebat domnul Deakins pe un ton blând.

Nu aveam nevoie de mila lui. Uitându-mă la mâinile mele, am văzut că îmi julisem pielea din jurul unei unghii până ce începuse să sângereze. Aş fi putut să-i spun multe: despre

cât de cenuşie fusese pensiunea din sudul Londrei unde învăţasem, despre educaţia precară, despre mâncarea fără gust şi dormitoarele sărăcăcioase, despre săptămânile pe care le petreceam singură pe când celelalte fete se duceau acasă în vacanţe. Şi totuşi, învăţasem o lecţie acolo, întrucât propria inteligenţă era singurul lucru pe care mă puteam bizui, a trebuit să mi-o ascut.

— Da, am răspuns. Am rămas în şcoală ca suplinitoare, înainte de a-mi găsi postul actual de guvernantă. Dar, domnule Deakins, nu am venit aici să vorbesc despre mine. Vă rog, continuaţi.

Şi-a rearanjat documentele.

— Probabil ştiţi că în doua căsătorie, cea cu Geoffrey Newbold, bunica dumneavoastră a avut un fiu, Edward? Bineînţeles, el ar fi fost moştenitorul ei, însă a fost ucis în Transvaal, chiar anul trecut.

— Da, am aflat.

— Edward Newbold avea doar douăzeci de ani – a fost o pierdere tragică pentru mama lui şi, nu e cazul să mai amintesc, nu era căsătorit şi nu a avut urmaşi. Curând după moartea lui, doamna Newbold m-a chemat pentru a-şi modifica testamentul. Bineînţeles, normal ar fi ca rudele să afle conţinutul testamentului mai târziu, dar, pentru că sunteţi aici doar pentru scurt timp, iar mama dumneavoastră, singura persoană care mai este interesată, nu se află în ţară, nu văd de ce nu v-aş vorbi despre asta acum. Până de curând, bunica dumneavoastră îi lăsase fiului ei totul – casa, investiţiile ei şi acţiunile considerabile ale răposatului său soţ la Căile Ferate din Londra, Brighton şi Coasta de Sud. După tragicul deces al lui Edward Newbold, mi-a cerut să modific testamentul, lăsându-i toate bunurile, în afară de casă, mamei dumneavoastră.

— Înţeleg. Bunuri care sunt considerabile, bănuiesc.

Ce mult îmi doream să termin cu problema asta

plicticoasă şi să plec din biroul acela prăfuit şi slab luminat! Simţindu-mă apăsată de părelnica murdărie a mobilei şi a rafturilor, voiam să ies pe plajă şi să privesc marea. Ce importanţă putea să aibă asta pentru mine? Din momentul în care bunica mea era depusă în sicriul ei, puteam să mi-o scot din minte; la fel cum făcusem în aceşti ultimi opt ani sau mai mult.

— Da, într-adevăr, a răspuns domnul Deakins. Domnul Newbold era un om de afaceri iscusit; în momentul morţii sale era un om destul de avut. Însă, dragă domnişoară, mă surprinde că nu manifestaţi nicio curiozitate apropo de casa bunicii dumneavoastră! A schiţat un zâmbet pe sub mustaţă. Domnişoară Agnew, Sussex Esplanade numărul 3 v-a rămas dumneavoastră.

În ziua următoare nu puteam să fac nimic, pentru că era duminică. De dimineaţă m-am dus la biserică, unde m-am rugat cât se poate de formal pentru bunica mea, deşi simţeam că era lipsit de sinceritate să fac chiar şi atât. Vizitele mele la biserică erau, oricum, mai mult de formă decât din vreo mustrare de conştiinţă; mergeam mai ales pentru că Juliana insista, cu multă fervoare, să se ducă în fiecare duminică. Dacă ar fi fost aici, ca o făptură plină de afecţiune ce era, fără îndoială că ar fi vărsat mai multe lacrimi pentru bunica mea, o străină, decât mi-ar fi curs mie din ochii mei uscaţi.

Juliana! Bănuiala pe care o avusesem pe malul apei părea la fel de revoltătoare de fiecare dată când mă gândeam la ea. Juliana cea aşezată, mama unui copil nelegitim! Imposibil şi totuşi eram convinsă că aşa trebuia să fie; nu putea să fie altfel. La St. Nicholas, biserica parohiei noastre, ea nu urma pur şi simplu ritualul, cum făceam eu şi Marianne, de a îngenunchea, de a cânta şi de a face mişcările necesare. Ea chiar părea a fi atinsă de acele cântece, de rugăciuni şi de predică şi de obicei era tăcută şi retrasă în caleaşcă în

drumul spre casă, în timp ce eu şi Marianne vorbeam. Biata fată! Ce chinuri sufleteşti trebuie să fi tăinuit în sinea ei! Mânia mea împotriva lui

Hardacre şi a lui Waring creştea de fiecare dată când mă gândeam la ei. Cum mai profitaseră de ascultarea ei, de bunătatea şi încrederea ei!

Aşa cum îmi spusese domnul Deakins, indicaţiile bunicii mele privitoare la înmormântare erau foarte clare; ba chiar aranjase ca plata să se facă din averea ei. Astfel, nu prea aveam altceva de făcut decât să angajez un antreprenor de pompe funebre şi să trimit invitaţiile cu anunţul decesului, care specificau momentul şi locul înmormântării. Avea să fie o poveste costisitoare; ceruse suficientă fală şi ceremonie cât să satisfacă o întreagă armată de bocitoare. Era vorba de un dric şi de două trăsuri de doliu, fiecare trasă de patru cai, pene de struţ, mânere de alamă la sicriu şi un linţoliu de catifea; aveau să fie paji şi vizitii. Cunoştinţele ei, bănuiam, aveau să fie suficiente pentru a umple aceste trăsuri, deşi nu aveam de unde să ştiu. Domnul Deakins avea să participe, fiind reprezentantul ei.

Luni, am făcut aranjamentele necesare cu antreprenorul de pompe funebre, apoi m-am întors la Sussex Esplanade pentru a-i informa pe angajaţii bunicii mele că înmormântarea urma să aibă loc vineri. Am chemat bucătăreasa, servitoarea şi feciorul şi le-am dat instrucţiunile: urmau să-i primească pe participanţii la înmormântare şi să le servească masa; după aceea trebuiau să acopere mobilele cu cearşafuri şi să închidă casa, întrucât nu mai aveam nevoie de ei din acel moment. Domnul Deakins avea să le plătească şi să le dea câte o recomandare scrisă, care să-i ajute să găsească alte slujbe. Menajerei, o fată de treabă, serioasă, i s-au umplut ochii de lacrimi, în timp ce bucătăreasa a părut doar iritată, iar feciorul uimit. Le-am mulţumit pentru tot ce făcuseră în slujba bunicii mele,

bănuind că le fusese mai uşor aici decât avea să le fie în altă parte. După ce vor fi plecat din casă, la sfârşitul săptămânii, cheile aveau să rămână la notari până când aveam eu nevoie să intru.

Şi asta când avea să se întâmple? Ce trebuia să fac?

— Bineînţeles, îmi spusese domnul Deakins în biroul său, înconjurat de dosare, documente şi tratate de drept, o să doriţi să renunţaţi la postul dumneavoastră de guvernantă? În locul dumneavoastră eu aş vinde casa, aş cumpăra una mai mică şi aş investi câştigul pentru a-mi oferi un venit. Aţi putea câştiga şi mai mult din vânzarea mobilei şi a tablourilor dacă doriţi. Pot să vă recomand un evaluator de încredere,

I-am spus că nu aveam de gând să fac nimic înainte de a mă gândi pe îndelete la această problemă. Apoi însă m-am uitat prin casă, trecând din cameră în cameră. Casa *mea,* după cum avea să devină în curând, când vor fi fost încheiate toate formalităţile. Părea atât de neverosimil încât am râs tare, şocându-mă pe mine însămi prin această reacţie, şi asta într-o casă aflată în doliu! Deşi surprinsă de comportamentul meu, eram într-o dispoziţie atât de frivolă încât nu puteam să mă forţez să-mi pese. Poate că sufeream de pe urma şocului, întrucât mă simţeam într-adevăr ameţită, ca şi cum aş fi consumat nişte vin sau băuturi tari.

Toate lucrurile aflate în casă erau de asemenea ale mele; puteam să le păstrez sau să fac cu ele ce doream; domnul Deakins îmi explicase asta. Uitându-mă în jur, mi-am luat un aer semeţ, fiind gata să găsesc cusururi peste tot. Fiind obişnuită cu spaţiosul Fourwinds, cu liniile sale simple, cu materialele rezistente şi cu manopera de calitate alese de domnul Farrow, casa bunicii mele mi se părea îngrozitor de îngrămădită: pe pereţi erau agăţate portrete şi peisaje mohorâte, camerele de recepţie erau înghesuite cu tot felul de măsuţe, suporturi pentru plante, dulapuri, scaune

tapiţate, paravane şi taburete, iar fiecare măsuţă era acoperită cu o faţă de masă cu franjuri sau brodată şi încărcată cu ornamente. Ce trebuia făcut cu toate aceste lucruri? Această dilemă îmi era suficientă ca să mă cuprindă spaima.

Oricum, nu trebuia să mă gândesc la asta acum. Am ieşit din casă şi m-am dus din nou pe faleză, unde se simţea adierea brizei. Fiind încă într-o dispoziţie neaşteptat de frivolă pe care aproape că nu mi-o recunoşteam, mi-am dat seama că acum aveam mai multă libertate decât avusesem vreodată. În curând, odată cu banii şi bunurile, aveam să fiu o femeie înstărită. Dacă aş fi vrut, puteam să trimit o telegramă la Fourwinds să spun că nu mă mai întorc; puteam să le cer să-mi trimită lucrurile. Aveam suficienţi bani la mine pentru un bilet de tren şi un hotel; puteam să mă duc oriunde doream. Ce m-ar fi împiedicat? Acum, astăzi, aş fi putut să mă duc la gară şi să-mi cumpăr un bilet pentru Londra sau pentru Edinburgh; puteam să merg până la Deauville, Calais ori chiar până la Paris şi să trăiesc acolo fără griji; iar când aş fi rămas fără bani puteam să îi cer domnului Deakins să mai vândă câteva dintre lucrurile bunicii mele.

Însă aceste gânduri s-au risipit repede şi, când m-am urcat în trenul spre Staverton, aveam mustrări de conştiinţă şi eram într-o stare de spirit mai cumpătată. Ce fusese în capul meu? Cum putusem să mă gândesc să îi abandonez pe Marianne, pe Juliana şi pe domnul Farrow, unica mea familie? Am fost întâmpinată de Reynolds cu caleaşca şi, zgâlţâită şi zdruncinată pe tot drumul accidentat, lung de câţiva kilometri, până la Fourwinds am avut suficient timp ca să-mi recapăt calmul şi pentru ca Charlotte Agnew, guvernantă şi însoţitoare, să redevină ea însăşi.

La ce îmi foloseau banii, investiţiile şi o casă în Eastbourne? Aveam tot ce doream la Fourwinds; iar ce îmi

lipsea nu putea fi cumpărat cu bani.

21

Marianne

Luni seară după cină, mi-am aşezat scăunelul şi şevaletul în partea de nord a casei, cu vopsele şi pensule întinse în iarbă la picioarele mele. Domnul Farrow era în biroul său, iar fetele erau în salon; uşa de la intrare era deschisă şi, din când în când, Marianne ieşea să se uite la mine. Nu spunea nimic, ci păşea înapoi pe vârfuri, parcă spunând: „Artistul lucrează – nu deranjaţi". Charlotte urma să vină cu trenul de seară, iar Reynolds plecase cu caleaşca în întâmpinarea ei.

Mi-am amestecat culorile şi am privit diversele texturi formate de lumină şi de umbră, de cărămidă, de ţiglă şi de piatră. În acest tablou – care nu era unul dintre cele sugerate de domnul Farrow – doream să surprind răcoarea serii, umbrele ce se întindeau pe iarbă, arcada gotică simplă a verandei şi treptele ce urcau spre ea, iar prin uşa deschisă lămpile aprinse, vazele de flori şi lambriul de lemn de dinăuntru şi spirala scărilor. Sculptura Vântului de Nord avea să fie în umbră – doar sugerată în culori reci, albastru-gri. Imagini mai detaliate ale celor trei Vânturi urmau să fie pictate separat. Mai degrabă, vreau să spun, ale celor patru, întrucât nu m-aş fi putut abţine să nu pictez pentru prima dată Vântul de Vest. Domnul Farrow putea să renunţe la ea dacă dorea.

Am trasat câteva linii pe pânză, m-am aşezat şi am meditat, m-am uitat şi m-am tot uitat. Undeva, în apropiere, porumbeii gângureau din vârful unui copac; am simţit mirosul ierbii strivite şi al frunzelor mucegăite, aromele fertile ale pământului; rândunicile treceau pe deasupra în stoluri în formă de săgeată, strigându-şi cântecul de libertate

şi veselie. În dreapta mea, soarele apunea în superbe nuanţe de auriu şi purpuriu, astfel încât faţada din vest, pe care nu o vedeam, trebuie să fi fost invadată de lumină. Simţeam că nu aş fi dat ceea ce aveam aici nici pentru toate bogăţiile din lume. Mă îndrăgostisem cu adevărat; căzusem pradă magiei Fourwinds-ului. Aş fi vrut să cred că locul îmi aparţinea; aşa de tare mă cucerise.

Ascuţindu-mi auzul, am încercat să aud dacă Juliana era la pian în casă; sunetul său prin aer ar fi desăvârşit această seară. Cântase în acea după-amiază. Nu recunoscusem piesa, însă probabil era Chopin, favoritul ei – ceva în gamă minoră, pe jumătate jucăuş, pe jumătate plin de regret. Sunetul acela de dor mă atrăsese până la uşa salonului, unde am rămas complet nemişcat, uitându-mă la ea. Era singură; chipul ei era liniştit şi serios, purtând o grimasă drăgălaşă de concentrare, cu capul înclinat; faptul că nu observase că era privită adăuga farmec acestui tablou. Aş putea-o picta în felul ăsta, mi-am zis; deoarece astăzi simţeam că degetele mele tânjeau să picteze mai multe imagini decât puteam să păstrez eu în cap, mintea fiindu-mi plină de lumini, de culori şi de atmosferă. Dacă aş face asta, aş vrea să pictez şi muzica, să umplu aerul din cameră cu tonurile ei, astfel încât privitorul să poată auzi la fel de bine cum vedea, aşa încât să fie întristat, îmbucurat şi mângâiat de ea. Deşi nu voiam să rup vraja lăsând-o pe Juliana să mă vadă, am zăbovit acolo, ştiind că, dacă aş fi intrat în cameră, m-ar fi răsplătit cu o privire radiantă şi prietenoasă.

Iar acum, trezindu-mă că zâmbeam din nou, mi-am permis să cred că acesta ar fi putut să fie, dacă aş fi vrut, viitorul meu. M-am imaginat fiind soţul Julianei; m-am imaginat apropiindu-mă de frumoasa mea soţie şezând la pian, aplecându-mă s-o sărut, respirând parfumul său; i-aş cere apoi să cânte piesa mea favorită, iar ea s-ar bucura să-mi facă pe plac.

„De ce nu?”

Ideea nu fusese a mea, însă odată însămânţată în mintea mea, se dovedea dificil de îndepărtat. Odată cu ea venise şi gândul că, după acest scenariu, Fourwinds ar fi fost al meu sau ar fi fost destinat să devină al meu, întrucât Juliana l-ar fi moştenit, iar eu împreună cu ea. Dacă am fi avut un fiu, ar fi fost moştenitorul Fourwinds, iar ţelul domnului Farrow ar fi fost atins, cu o singură diferenţă, faptul că acest fiu virtual ar fi fost un Godwin, nu un Farrow.

„De ce nu? Ce te-ar putea opri?” mă împungea insistentă vocea interioară.

„Nu o iubesc", am răspuns imediat.

„Nu, nu o iubeşti, însă lucrul ăsta poate fi depăşit uşor.”

„Dar cum rămâne cu Marianne?”

— „Trebuie s-o uiţi pe Marianne. Nu este pentru tine.”

„Dar… dar… nu îmi place felul ăsta intrigant de a gândi. Nu se potriveşte cu gândurile de căsătorie.”

„Nu trebuie să faci nimic. Fii ascultător. Acceptă ce ţi se oferă.” Acest raţionament era tulburător, pentru că mă temeam de trădătorul mieros din mine.

„Lasă-mă în pace! Nu mă tenta în felul ăsta.”

Scurt, foarte practic, mi-am trecut în revistă toate argumentele. Nu aveam decât douăzeci şi unu de ani, eram încă prea tânăr pentru a mă gândi la căsătorie, nu puteam să întreţin o soţie; şi, când m-aş fi gândit totuşi la aşa ceva, ar fi trebuit să mă căsătoresc din dragoste. Juliana era o fată plăcută, prietenoasă; avea să-i fie o soţie iubitoare şi devotată oricui urma să aibă norocul de a o cuceri…

Găsind că nu îmi plăcea nici această idee, am încercat să mă concentrez şi mi-am impus să amestec exact nuanţa de gri-purpuriu de care aveam nevoie pentru umbrele reci de pe piatră. Am reuşit să mă concentrez o vreme în timp ce pictam umbra ce înconjura silueta Vântului de Nord.

Când am auzit ropotul copitelor şi uruitul roţilor, mi-am

dat seama că lumina slăbise prea mult pentru a mai continua. Am început să-mi strâng tuburile de vopsea, lăsând pensulele la înmuiat în diluant. Caleaşca a alunecat până la uşă şi din ea a coborât Charlotte, mulţumindu-i lui Reynolds că venise înaintea ei la o oră aşa de târzie. Hector, calul, mă văzuse printre umbre; urechile i s-au ciulit sprinten în direcţia mea, ca acelea ale unui câine de vânătoare.

— Bună seara, Charlotte! Permite-mi să îţi duc geanta.

Când am apărut, Reynolds şi-a dus mâna la pălărie şi a plecat spre grajduri. Sunetul copitelor s-a accelerat până la un trap constant, dispărând apoi dincolo de copaci; rămăsese în urmă mirosul cald de piele de cal şi de transpiraţie. Eu şi Charlotte ne-am zâmbit unul altuia.

— Îmi pare bine că te-ai întors, i-am spus. Sper că nu eşti foarte obosită după călătorie.

— Sunt foarte bucuroasă că m-am întors. Nu, nu sunt deloc obosită.

Mi-ar fi plăcut foarte mult să vorbesc între patru ochi cu Charlotte – să îi spun tot ce se întâmplase în absenţa ei, dar, desigur, ambele fete ardeau de nerăbdare să stea cu ea. Întrebările mele despre natura vizitei ei la Eastbourne au întâmpinat aceeaşi reticenţă ca şi înainte; mi-a spus doar că era o chestiune de afaceri privitoare la o rudă îndepărtată, ceva plicticos şi care încă nu era complet terminat.

— S-ar putea să fie nevoie să mă întorc acolo la un moment dat, a adăugat, dar nu e aşa important şi nu trebuie să ne batem capul cu asta acum.

Intraserăm în vestibul. Am văzut ochii lui Charlotte ridicându-se către uşa biroului; şi, ca şi cum ascultând de o comandă dată de privirea ei, uşa s-a deschis şi domnul Farrow a pornit pe scări către noi.

— Aşadar, te-ai întors. Sper că ai avut o călătorie cât de cât plăcută.

S-a întors zâmbind către el.

— Bună seara, domnule Farrow. Da, am…

— Ei bine, ne-am descurcat de minune şi singuri. Stătea între Juliana şi Marianne, cu mâinile aşezate uşor pe umerii lor. Abia dacă am observat că nu erai. Dineul s-a desfăşurat splendid şi fără tine.

Eram cu ochii pe chipul lui Charlotte; am văzut cum expresia de bucurie i s-a transformat într-una de respingere şi jignire, pe care imediat şi-a ascuns-o.

— Mă bucur să aud asta, a răspuns.

— Mie mi-a *fost* dor de tine! a spus Marianne, scăpând de sub braţul tatălui ei şi luând-o pe Charlotte de mână. Şi lui Juley la fel!

Hai să-ţi spun despre oaspeţi, şi despre rochiile doamnelor, şi… Era gata să treacă în camera de zi, însă tatăl ei a spus:

— Nu o plictisi pe domnişoara Agnew cu vorbăria asta, Marianne!

— Nu sunt plictisită, a răspuns Charlotte.

Domnul Farrow a dat din cap.

— Oricum, îmi pare bine că ai venit, a spus.

— Charlotte, probabil eşti obosită şi îţi este foame, a intervenit Juliana. Am rugat-o pe doamna Reynolds să pregătească ceva.

Mi-ar fi plăcut să mă fi gândit eu la asta, pentru că Charlotte avusese mai multă grijă de mine când fusesem eu călătorul ostenit. Un sfert de oră mai târziu, era aşezată pe un scaun în salon, în faţa unei cine uşoare, supă, pâine şi fructe.

Puţin mai târziu, la sugestia mea, fetele s-a dus la culcare, mulţumite că ea se afla din nou sub acelaşi acoperiş cu ele. Eu am mai rămas, sperând să pornesc acea conversaţie privată pe care o doream; bineînţeles, cele două subiecte care mă preocupau cel mai tare nu puteau fi abordate cu

uşurinţă cu Charlotte. Şi anume coincidenţele care păreau decise să mă unească cu Juliana şi hotărârea pe care o luasem, aceea de a merge până la Chichester cu prima ocazie pentru a-l căuta pe Gideon Waring. În schimb, am încercat să compensez lipsa de politeţe domnului Farrow.

— Nu pune la suflet ce a zis, pentru că am văzut că te-ai simţit jignită. Cu toţii ţi-am simţit lipsa, mai ales la dineu. Iar el ţi-a dus lipsa la fel de mult ca noi toţi, sunt sigur. Doar că ăsta e felul lui de a fi.

Charlotte a părut deprimată pentru o clipă. Am priceput cât de mult conta pentru ea aprobarea domnului Farrow şi cât de intens simţea orice jignire. A schimbat imediat subiectul, întrebându-mă ce impresie îmi făcuseră oaspeţii de la dineu, cum progresam cu lecţiile de desen şi dacă Marianne mai avusese vreun episod de somnambulism.

— Nu, nu cred, i-am răspuns. Juliana, din proprie iniţiativă, a dormit în camera lui Marianne şi niciuna din ele n-a pomenit nimic de vreo asemenea problemă. Sunt sigur însă, am adăugat, că o să dormim cu toţii mai liniştiţi acum, că te-ai întors printre noi.

— Îţi mulţumesc, Samuel, pentru tot ce ai făcut în absenţa mea. Faptul că te ştiam aici m-a făcut să mă simt mult mai liniştită.

Am rămas surprins. Era prima dată când renunţase la felul ei rezervat şi îmi spusese Samuel. Simţindu-mă măgulit în sinea mea, am negat că făcusem ceva special; şi, pe acelaşi ton cordial de preţuire reciprocă, ne-am urat unul altuia noapte bună.

Sus, în camera mea, mi-am lăsat ca de obicei ferestrele deschise ca să între aerul, pentru că iubeam să aud sunetele nocturne: bufniţa care sălăşluia prin zonă, behăitul oilor de pe dealuri, diversele chiţăieli şi strigăte ale micilor animale şi păsări în joaca lor nocturnă. După o vreme, cu riscul de a atrage molii şi alte insecte zburătoare, am aprins lampa şi

mi-am luat caietul de schiţe.

Aveam obiceiul, timp de o jumătate de oră, înainte de a mă culca, să lucrez la o serie de desene pe care nu intenţionam să le arăt nimănui. Unele erau cu Juliana, pentru că începusem să fiu intrigat de tristeţea ce dezminţea aerul ei obişnuit de mulţumire calmă. Majoritatea însă erau cu Marianne, din memorie, pentru că nu voiam să risc să fiu descoperit cu creionul şi hârtia în prezenţa ei.

Când eram în Londra şi vizitam des galeriile şi expoziţiile, începusem să fiu foarte interesat de lucrările lui Dante Gabriel Rossetti. Profesorul meu de la Slade fusese sarcastic, singura dată când menţionasem asta condamnându-l pe Rossetti pentru lipsă de tehnică şi senzaţionalism. Mi-a sugerat să-mi îndrept mai bine atenţia către Ingres, Stubbs, Reynolds şi Gainsborough, însă picturile lui Rossetti mă atrăgeau în continuare. Mai degrabă ar trebui să spun că femeile lui mă fascinau, prin privirile lor îndrăzneţe, buzele lor arcuite senzual şi părul lor bogat ce curgea în valuri. De când venisem la Fourwinds, Maria Nazarineana, Beata Beatrix şi Domnişoara Sfântului Graal fuseseră înlocuite în gândurile mele de Marianne. Marianne aşa cum îmi apărea ea în vis, Marianne aşa cum mi-o imaginam, în mod chinuitor: nuanţele pielii ei, părul ei minunat, intensitatea stranie cu care personalitatea ei părea să o marcheze pe a mea. Poate că Marianne se ridica la înălţimea idealului pe care aceste picturi îl construiseră în mintea mea şi de aceea fusesem atras instantaneu de ea; sau poate că frumuseţea şi personalitatea ei supliniseră toate celelalte imagini, aproape făcându-mă să cred că Rossetti se gândise la ea în timp ce îşi privea modelele.

Lucram la acest desen, concentrându-mă asupra strălucirii albului ochilor, asupra buzelor întredeschise uşor, asupra texturii părului. Măcar în acest mod putea să fie a mea dacă nu altfel.

Paşii ce se auziră afară pe coridor de-abia îmi tulburară concentrarea; am presupus că era Charlotte în drum spre camera ei. Când paşii s-au oprit în faţa uşii mele, am ascultat mai atent. După o clipă, s-au auzit bătăi uşoare la uşa mea – da, nu putea fi decât Charlotte, venită pentru a mă întreba ceva ori pentru a-mi reaminti un lucru important.

Aşa că zâmbetul meu era pentru Charlotte când am deschis uşa.

Însă era Marianne într-o cămaşă de noapte albă şi lungă, cu un şal cu franjuri, cu nuanţe de albastru şi verde, precum cele ale unui păun, cu părul lăsat liber peste umeri şi cu ochii, ochii aceia pe care tocmai încercam să-i surprind prin linii şi umbre, privind luminoşi către ai mei. Dacă ochii aceia nu ar fi fost atât de concentraţi, aş fi crezut că iar mergea prin somn. Gândul mi-a fugit la Ophelia, cea din pictura lui Millais, Ophelia cea frumoasă, înecată, strângând în mâini buchetul acela de flori sălbatice, cu părul plutindu-i pe apă.

— Samuel, lasă-mă să intru.

Aproape trecuse de mine, când am întins repede braţul către tocul uşii, oprind-o.

— Nu se poate!

Inima îmi bătea atât de puternic încât eram sigur că Marianne o putea auzi.

— Vreau să-ţi arăt ceva. Nu ţinea în braţe un bucheţel, ci caietul ei de desen. Te rog, Samuel, nu fi scorţos. E important.

Holul era cufundat în întuneric; toţi dormeau; singura lumină venea de la lampa de pe biroul meu.

— Ce anume?

— Lasă-mă să intru, o să-ţi arăt. Am ezitat; nu trebuia să ştie nimeni.

— Foarte bine, dar numai un moment. Nu se cuvine, Marianne, să mă vizitezi aici şi la ora asta, ştii şi tu asta. Mi-am dat mâna la o parte, iar în timp ce ea intra, eu am

traversat rapid camera pentru a-mi închide caietul de desen, care stătea deschis pe birou.

A zâmbit zeflemitor la auzul cuvintelor mele.

— Am văzut că era lumină la tine, ştiam că nu te-ai culcat. Ce faci aşa de târziu?

— Citesc, am minţit. Am văzut că ochii i se plimbau prin camera mea cu interes, studiind pe rând fiecare obiect. Aşadar, ce nu poate să aştepte până mâine?

Şi-a deschis caietul şi mi l-a întins.

— Am vrut să-ţi arăt asta. Vântul de Vest. Ştiu că eşti la fel de intrigat de el ca şi mine. Vorbeam serios la cină, Samuel, Vântul de Vest trebuie găsit! Totul va merge prost câtă vreme nu se va afla la locul lui.

S-a uitat la mine serioasă, aproape cu patimă. M-am întrebat dacă era în toate minţile, nefiind prima dată când o făceam; chestia asta părea să o obsedeze.

— El? am întrebat-o. Eşti sigură de asta?

— O, da!

Luând desenul, l-am dus la lumina lămpii pentru a-l studia. Ea aştepta tăcută. Am privit-o, apoi m-am uitat din nou pe schiţă.

— Ştii, mi-a spus, când m-am uitat atunci la schiţa ta, am văzut că ai încercat să ghiceşti, dar îl făcuseşi femeie şi foarte diferit ca aspect.

— Te-ai uitat la schiţa mea?

Pentru o clipă ameţitoare am crezut că fusesem descoperit; apoi mi-am reamintit cu uşurare că desenele cu ea erau într-un caiet separat, pe care nu-l scoteam niciodată din camera mea.

— Da. S-a înroşit uşor. L-ai lăsat pe bancă atunci când te-ai dus să iei ceva. M-am gândit că nu te-ar deranja.

Ba mă deranja; dar nu puteam să îi reproşez asta ştiind că şi eu fusesem la fel de tentat de schiţele *ei.*

— Spui că încercarea mea era complet greşită. De unde

ştii asta?

— Pentru că…

S-a apropiat de mine şi a făcut un semn spre caietul din mâna mea.

Am dat pagina şi m-am uitat.

— Când ai desenat asta?

— Acum ceva vreme, când domnul Waring încă era la noi.

— Şi ai copiat asta? După o schiţă de-a lui? Sau chiar după sculptură?

Mi-a aruncat o privire în care se amestecau teama şi îndrăzneala.

— Da. Am văzut-o.

— Aşadar, sculptura există? Şi tu ai văzut-o aici? Marianne, nu mi-ai spus niciodată asta, deşi ştiu sigur că te-am întrebat. Unde era?

— Ba am văzut! De ce nu mă crezi? Nimeni n-a mai văzut-o. Gideon era… secretos în legătură cu sculpturile lui. Nu îl lăsa niciodată pe papa să vadă lucrările până ce nu erau terminate. Însă pe mine m-a lăsat să-l privesc în atelier la el. Nu îl deranja.

— De ce? am întrebat tăios.

— Pentru că mă interesa. Îmi plăcea la nebunie să îl privesc lucrând. Cât de îndemânatice erau mâinile lui, cât de capabile! La fel cum îmi place să mă uit la tine când pictezi, a spus simplu, când n-ai nimic împotrivă.

Stătea un pic prea aproape. Simţurile mele erau atât de captivate de ea încât abia mai puteam respira. Dacă mi-aş fi întins mâna spre ea, mi-aş fi putut trece palmele prin părul ei, aş fi putut urmări cu degetul linia fină a cefei ei. Am înghiţit în sec, scoţând involuntar un sunet. Era posibil să nu fi auzit? Cu o singură mişcare aş fi putut să o trag spre mine, să-mi las braţele să-i împresoare corpul puternic şi suplu; puteam să respir parfumul pielii ei, al părului ei, puteam…

— Marianne, am zis, reuşind cu greu să mă controlez,

făcând un pas înapoi şi lovindu-mă stângaci de scrin, trebuie să pleci acum. Noapte bună. Am păşit pe lângă ea, îndreptându-mă către uşă. Somn uşor. Mulţumesc că mi-ai arătat asta, am adăugat, dându-mi seama că încă ţineam în mână caietul ei. Poate mi-l împrumuţi într-o altă zi dacă eşti de acord. Mi-ar plăcea să îi fac o copie.

— Păstrează-l! Urmându-mă, s-a oprit în prag. Vreau să te uiţi şi la celelalte desene de acolo. Da, Samuel? Te rog!

— Bineînţeles, dacă asta doreşti.

A ieşit fără să-mi mai ureze noapte bună, ca şi cum era dintr-odată nerăbdătoare să plece. Am aşteptat până ce a coborât uşor pe scări către camera ei; apoi am închis uşa, m-am dus la fereastră şi am tras adânc aer în piept. Marianne! Expirând, i-am pronunţat în şoaptă numele. Sângele îmi pulsa rapid prin vene; aveam palpitaţii şi mă luase căldura; adevărul adevărat era că ardeam de dorinţă. Aceasta, după cum am spus, poate fi o stare aproape hilară când este observată la alţii. Cât de nemilos îl tachinaserăm eu şi cu Chas pe Johnny pentru că tânjea după fata de la atelierul de mobilă! Însă, aşa cum o simţeam eu, arzător şi stăruitor, trezea în mine un instinct adânc, puternic, un instinct ce parcă mă făcea să devin una cu noaptea de afară, cu stelele, cu acele creaturi nevăzute ce trăiau, se înmulţeau şi se luptau şi mureau. Ceea ce le făcea să acţioneze astfel era aceeaşi forţă irezistibilă care răscolea fiecare părticică din mine în acele clipe. Era aproape o tortură să stau aici, încercând să mă calmez doar prin puterea voinţei, când sângele meu, inima şi toate simţurile mele tânjeau după împlinire.

M-am dus la lavoar şi mi-am dat cu apă rece pe faţă, pe gât şi pe mâini, udându-mi şi cămaşa. Am făcut turul camerei în timp ce mă uscam cu prosopul; apoi mi-am amintit că Marianne stătea exact în camera de sub mine şi că ar fi putut să mă audă. Poate că era deja în pat: mi-am imaginat părul ei

bogat întins pe pernă, ochii ei închişi, corpul ei încălzit de la somn, apoi am scos un geamăt, încercând cu disperare să-mi şterg aceste gânduri din minte.

Desenele ei. Trebuia să mă uit la desenele ei şi să mă concentrez foarte atent asupra compoziţiei şi a execuţiei. Stând la fereastră, am deschis caietul pe care mi-l dăduse şi m-am uitat la prima pagină.

Avusese dreptate când îmi spusese că versiunea imaginată de mine a Vântului de Vest semăna prea puţin cu a ei. Lăsând la o parte tehnica ei stângace, reuşise să surprindă ceva din stilul lui Waring – linia clară, simplitatea, vivacitatea. Vântul meu de Vest era un zefir feminin binevoitor, mai degrabă cuminte, căruia îi lipsea personalitatea fraţilor lui. Silueta desenată de Marianne cu siguranţă nu ducea lipsă de personalitate. Era un bărbat – eu presupusesem că echilibrul şi simetria impuneau să fie o femeie, dar era cât se poate de masculin – mai puţin diafan decât fratele său Estul, mai musculos şi solid, mai uman. Faţa era aceea care îţi atrăgea atenţia. Ceea ce vedeam eu se poate să fi fost mai mult din cauza mâinii greoaie a lui Marianne decât din intenţia sculptorului: o faţă ce ar fi putut să-i aparţină unui gargui medieval, o faţă schimonosită de răutate şi uneltiri. Chiar şi postura sugera furişare, iscodire şi un caracter ascuns. M-am tot uitat şi am văzut că prin perechile sale opuse de Vânturi – dacă redarea lui Marianne fusese cât de cât fidelă – Waring scosese în evidenţă multe contraste: nu doar pe acela evident dintre căldură şi răceală, ci şi pe acela dintre tinereţe şi bătrâneţe, teamă şi agresiune, inocenţă şi cinism. Mai mult ca oricând, doream să văd originalul acesteia, piatra vie – pentru că nu mă puteam împiedica a mă gândi la ea ca fiind vie. Oare domnul Farrow, mi-am pus întrebarea, o văzuse şi nu fusese de acord? Poate chiar o respinsese şi îi ceruse lui Waring să o refacă? Oare asta să fi fost pricina rupturii, mai degrabă decât, după cum presupusese Charlotte, legătura lui

Waring cu Eliza Hardacre?

Am dat pagină după pagină. Marianne trebuie să fi desenat schiţele care urmau febril, obsesiv, poate chiar halucinând. Desenase silueta de piatră nu doar o dată, ci de multe ori; paginile păreau să spună o poveste. Desenat în felul ei stângaci, garguiul se ridicase din cadrul său de piatră şi devenise un om în carne şi oase; se furişase lângă statuia blajină a Vântului de Sud, o cuprinsese cu mâinile şi o învinsese, îi rotise capul înspre al lui şi îşi pusese mâna pe gura ei – mi s-a tăiat răsuflarea, nu-mi venea să cred ce vedeam în ultimul desen! Am văzut corpul masculin şi cel feminin unite; am văzut mâini ce apucau, picioare desfăcute, o spinare arcuită; am văzut actul împerecherii, desenat grosolan… Mi-am îndepărtat ochii, din repulsie; apoi m-am uitat din nou, încercând să analizez ceea ce desenase Marianne. Cum putuse să-şi imagineze aşa ceva?

Răspunsul a venit singur, instantaneu: *nu îşi imaginase.* Mi-au revenit în minte cuvintele lui Charlotte: „Marianne a văzut lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le vadă”.

Şi am înţeles că îi priveam de fapt pe Gideon Waring şi pe Eliza Hardacre, aşa cum probabil că îi văzuse Marianne când probabil, de fapt cu siguranţă, dăduse peste ei şi îi surprinsese într-un moment de desfrânare şi nepăsare.

Dacă *eu* eram şocat de ceea ce vedeam aici, ce impresie trebuie să fi lăsat asta în mintea ei tânără şi delicată?

Am trântit coperta caietului, închizându-l, simţind că mă aflam în posesia unui lucru incriminator, murdar. Din ce motiv mi-l adusese Marianne? De ce voia ca eu să ştiu că văzuse aşa ceva? Era asta, oare, un fel de bravură, o dorinţă de a-mi arăta că nu era un copil? Mi-am amintit de teama ei că Vântul de Vest bătea nestingherit; de faptul că trebuia prins din nou şi fixat în locul său pe perete. Oare se simţea ea însăşi ameninţată, câtă vreme era liber?

Mi-a scăpat o exclamaţie de oroare; m-am ridicat în

picioare, apoi m-am aşezat pe pat; m-am ridicat din nou; eram înnebunit de ceea ce aflasem.

De Waring se temea ea; asta era. În agonia ei, îl confundase cu Vântul pe care acesta îl crease. Oare… oare îndrăznise să îi facă *ei* avansuri, profitând de curiozitatea ei inocentă? Doamne Dumnezeule, gândul ăsta era insuportabil! Şi oare *acesta* era atunci motivul pentru care fusese concediat?

Am început să păşesc în cerc prin cameră; transpiram; eram cuprins de dezgust şi mă simţeam neputincios în mânia mea; îmi ţineam pumnii strânşi, plin de o agresivitate inutilă.

Şi, în parte, furia îmi era îndreptată şi împotriva mea. Nu mă lăsasem şi eu – acum câteva clipe – purtat de propria dorinţă arzătoare, ba chiar mă bucurasem de ea? Pentru o clipă, am simţit pentru mine însumi aceeaşi repulsie pe care o simţeam faţă de Gideon Waring; m-am simţit mânjit de lascivitatea lui. Şi totuşi, nu o puteam numi chiar indecenţă; dorinţa pe care o simţeam era atât de naturală, atât de pură, de instinctivă, încât nu puteam să cred că era dăunătoare pentru mine sau pentru Marianne, care nu ştia nimic de ea.

Însă *asta…*

În cele din urmă, încet, m-am dezbrăcat ca să mă culc. Eram convins că nu voi putea să adorm, însă am fost trezit de trilurile matinale ale păsărilor, cu capul plin de imagini cu chipuri şi trupuri împletindu-se, luptându-se, zvârcolindu-se. Faţa toată numai un rânjet a garguiului aceluia se hlizea la mine, plină de batjocură şi triumfătoare.

22

Propunerea

Revenită la Fourwinds, sentimentele mele erau confuze.

Întrucât mă aşteptasem ca toate să fie exact aşa cum le lăsasem, eram bineînţeles dezamăgită. Juliana, deşi era evident mult mai veselă decât atunci când plecasem, se schimbase aşa de mult în ochii mei, încât aproape că nu ştiam cum să o mai privesc. Pe Samuel plănuiam să-l manipulez conform scopurilor mele sau, mai bine zis, ale Julianei. Iar domnul Farrow părea decis să-mi arate că nu-mi simţise deloc lipsa; acesta era, am presupus, modul lui de a se arăta dezaprobator. Iar în ce mă priveşte, nu mai eram chiar persoana care plecase cu câteva zile în urmă, deşi eram hotărâtă să nu dezvălui nimic din ceea ce mi se întâmplase. Doar Marianne, care era vorbăreaţă şi fericită că revenisem, era exact aşa cum mă aşteptasem.

Bineînţeles, erau curioşi toţi (Marianne făţiş, ceilalţi mai discret) cum îmi petrecusem timpul în Eastbourne şi cu cine mă întâlnisem acolo. Le-am dat doar răspunsuri vagi şi am îndreptat conversaţia către ce se întâmplase acasă în lipsa mea şi am fost bucuroasă să aflu că dineul fusese o plăcere pentru toată lumea. Juliana părea că avea mai multe să-mi spună când aveam să rămânem singure. Totuşi, după ce le dădusem cadourile, cele două fete s-au dus la culcare, lăsându-mă cu Samuel.

După ce petrecusem atâta timp singură în Eastbourne, eram foarte bucuroasă să-l văd din nou. Uitându-mă în ochii lui albaştri şi blânzi, la nasul lui un pic înroşit de soare şi la dâra de vopsea verde de pe un obraz (pentru că tocmai picta, în partea de nord a casei, când am ajuns eu cu caleaşca), m-a cuprins un val de afecţiune care aproape m-a făcut să uit de propria perfidie. Dragul de el, era aşa de inocent, de deschis, cu o inimă atât de bună! Deşi eram doar cu un an mai mare decât el, mă simţeam cu câteva decenii mai în vârstă prin înţelepciunea mea în ale lumii şi prin scepticism.

Mi-a mai spus câte ceva despre oaspeţii de la dineu şi că fusese la biserică cu fetele.

— Dar ce aiureli spun! a conchis. Te obosesc, îmi cer scuze.

— Ba nu, chiar deloc, l-am asigurat şi, aproape involuntar, mi-am întins mâna pentru a-i şterge urma de vopsea de pe obraz. A părut să facă un efort pentru a nu tresări, apoi m-a privit surprins, şi cum era de aşteptat.

— Iartă-mă, am spus stingherită, nu m-am putut abţine, ai nişte vopsea pe obraz pe care am tot vrut să ţi-o şterg. Dar mi-e teamă că urma e încă acolo.

— E vopsea de la pictat, a spus râzând. Îţi mulţumesc, Charlotte. Văd că mă tratezi ca pe unul dintre elevii tăi, ca pe un băieţel care a rămas cu urme de mâncare pe faţă. Am nişte terebentină în cameră; cu asta o să se şteargă.

— Ei, s-a făcut târziu. M-am ridicat în picioare. Marianne a dormit cum trebuie? Nu mi-ai spus să fi fost vreo problemă.

M-a asigurat că Marianne dormise fără probleme şi că Juliana se culcase în camera ei, iar eu puteam să dorm în a mea; aşa că ne-am luat rămas-bun pentru acea seară. Când am terminat de despachetat puţinele mele lucruri, am rămas pe gânduri privind bluza mea roşie, pe care am aşezat-o pe un umeraş, chiar în fundul dulapului. Mă simţeam frântă de oboseală, aproape prea epuizată pentru a mă pregăti de culcare.

Deşi am dormit adânc, m-am trezit ca, de obicei, devreme şi foarte preocupată. M-am spălat şi m-am îmbrăcat plină de avânt. Nu trebuia să pierd timp odată ce luasem această hotărâre.

De când cu revelaţia pe care o avusesem pe plaja de la Eastbourne, după toate orele în care stătusem gândindu-mă la asta şi făcându-mi probleme, ajunsesem la concluzia că Samuel trebuia totuşi să se căsătorească cu Juliana. Era clar acum că domnul Farrow îl adusese la Fourwinds în acest scop. Fără îndoială că aveau să-i fie oferite nişte avantaje considerabile: domnul Farrow urma să-i dăruiască Julianei o

zestre generoasă şi să-i clădească reputaţia lui Samuel ca pictor. Obiecţiile Julianei faţă de această căsătorie puteau fi depăşite, credeam eu, dacă era convinsă că Samuel era cu adevărat ataşat de ea. În ceea ce-l priveşte pe Samuel, nu s-ar fi căsătorit cu Juliana decât dacă ar fi ajuns s-o iubească; însă asta putea să se întâmple, mi-am zis, cu puţină îndrumare discretă din partea mea.

Dacă nu abordam subiectul cu prima ocazie, aveam să fiu cuprinsă de îndoieli. După micul dejun, am stabilit cu Marianne să reîncepem lecţiile la zece dimineaţa în salon, apoi m-am dus s-o caut pe Juliana şi să vorbesc între patru ochi cu ea. Dormise în patul care fusese adus pentru ea lângă acela al lui Marianne şi se întorsese în camera ei ca să-şi aranjeze părul.

— Bună, draga mea, ce mai faci? am început eu. M-am bucurat tare mult aseară să văd că erai mai veselă decât când am plecat.

Se aşezase la măsuţa de toaletă, cu peria de păr în mână.

— Poate un pic, mi-a răspuns, de-abia schiţând un zâmbet.

— Te rog, lasă-mă pe mine.

S-a întors cu faţa spre oglindă; eu m-am aşezat în spatele ei şi cu mişcări uşoare am început să o periez. Ce păr drept şi mătăsos avea, de culoarea grâului copt; fiind atât de subţire şi delicat, firele s-ar fi rupt foarte uşor. Trebuia să am mare grijă.

— Mama mă pieptăna când eram copil, a spus Juliana somnoroasă, legănată de mângâierea periei.

— Tu îţi aminteşti de mama ta, Charlotte?

— Aproape deloc.

— Ne-ai spus atât de puţin despre tine! Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei în oglindă. Ce îţi aminteşti totuşi? Sigur trebuie să ai vreo amintire plăcută cu ea.

— Nu mă pot gândi la niciuna. Eram foarte mică atunci când a murit.

— Biata de tine, Charlotte! În oglindă, privirea ei era plină de compasiune. Să nu cunoşti iubirea unei mame! Şi totuşi eşti atât de blândă, tu însuţi eşti aproape ca o mamă. Ar trebui să te căsătoreşti şi să ai propriii copii.

— Nu văd cum s-ar putea întâmpla asta, am spus repezită; nu asta voiam eu să discut.

— Chiar nu, Charlotte? Privirea ei reflectată în oglindă s-a îndreptat spre mine, aproape şireată. Nu te gândeşti cu gingăşie la cineva foarte apropiat? Nu te laşi niciodată în voia visării?

Se referea la tatăl ei, bineînţeles; ideea ei mă deranja şi se înşela profund.

— Chiar nu ştiu ce vrei să spui, m-am eschivat, dar, te asigur, sunt prea cu picioarele pe pământ pentru aşa ceva. Am luat o agrafă şi am ţinut-o între dinţi în timp ce îi răsuceam şi îi împleteam o şuviţă de păr. Înainte să plec la Eastbourne, îţi aminteşti că am vorbit despre Samuel.

— Da? s-a uitat speriată la mine.

— Mi-ai vorbit de îngrijorarea ta, i-am reamintit, că s-ar putea să vrea să se căsătorească cu tine.

— Să se căsătorească cu mine? Ca şi cum subiectul nu mai fusese niciodată discutat de noi, mi-a aruncat o privire scurtă, apoi şi-a coborât iarăşi ochii. Da. Bineînţeles că îmi amintesc, a răspuns; am văzut roşeaţa care îi apăruse pe obraji şi mi-am dat seama că trebuia să profit de situaţie. Ea a continuat: Samuel e un om bun, Charlotte, prea bun pentru mine. La dineu a fost extraordinar de blând şi de atent. A văzut că nu mă simţeam în largul meu şi a făcut tot ce i-a stat în putere să îmi uşureze situaţia. Nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscătoare m-am simţit.

— Sper măcar că i-ai spus asta, nu? I-am legat şuviţa de păr şi am început să o periez pe următoarea.

— Da, i-am mulţumit, mi-a spus, încă roşie la faţă; insuficient, sunt convinsă.

— Este, după cum spui, atât de bun la suflet, atât de atent şi plin de afecţiune, încât aş zice că orice domnişoară s-ar considera norocoasă să fie curtată de el, i-am zis.

Juliana era suficient de isteaţă încât să înţeleagă unde băteam.

— Charlotte! Ce am spus adineaori… nu am vrut decât să îi laud calităţile, nimic mai mult. Doar nu ai trecut de partea lui papa şi acum conspiri împotriva mea? Nu se poate! Şi-a întors capul dinspre mine, iar în oglindă nu-i mai vedeam decât profilul. Mai ales că mi-ai promis să mă ajuţi!

M-am lăsat pe genunchi şi m-am uitat în ochii ei.

— Juliana, te rog să mă crezi când îţi spun că îţi vreau binele mai mult decât orice. Mă gândesc la fericirea ta când îţi spun asta – dacă ai putea doar să îl încurajezi puţin pe Samuel, atunci…

Şi-a închis ochii şi a dat hotărâtă din cap.

— Nu! Nu mă ruga să fac asta, Charlotte, te rog, nu mai vorbi niciodată despre asta! Dacă ţii cu adevărat la mine, nu o să mai vorbeşti.

Era imposibil să mă mai prefac; trebuia să vorbesc deschis.

— Draga mea, i-am spus uşor, aflându-mă încă în genunchi, cred că ţi-am ghicit secretul, cred că acum ştiu de ce ai spus că Samuel este prea bun pentru tine, deşi te înşeli, te înşeli amarnic! Dacă îmi spui adevărul, ceea ce cred eu că *e* adevărul, cred că o să-ţi iei o piatră de pe inimă. Poţi să vorbeşti cu mine, poţi să scapi de povară. Secretul ăsta pe care îl păstrezi de atâta vreme te-a vlăguit, regret doar că mi-a luat atât de mult timp până să înţeleg care era adevărul.

A rămas împietrită, încât pentru o clipă am crezut că încetase să mai respire.

— Nu mă înşel, nu-i aşa, am spus blând, când spun că micuţul Thomas Dearly este de fapt copilul tău?

Totuşi, părea că se află într-o stare şoc şi începeam să mă

îndoiesc că mă auzise. Deşi aş fi vrut să nu fac asta, eram gata să repet ceea ce spusesem, însă tocmai atunci s-a întors brusc spre mine şi şi-a acoperit faţa cu ambele mâini. Am luat-o în braţe, în timp ce corpul îi era zguduit de un sughiţ de plâns.

— Juliana, draga mea! Nu este vina ta ce s-a întâmplat, sigur nu este vina ta! am şoptit. Gideon Waring – acest nemernic – ar trebui găsit şi împuşcat pentru felul în care a abuzat de tine! Iar Eliza Dearly… Ştiu că ea pretinde că este prietena ta şi că are grijă de băiat, însă şi ea a abuzat înfiorător de încrederea ta. Biată copilă, prin ce chinuri îngrozitoare cred că ai trecut!

Clipe lungi a fost incapabilă să scoată măcar un cuvânt. Era zguduită de sughiţuri adânci, mute; părea că se chinuie să respire. Mă temeam că ar putea leşina şi m-am simţit aproape uşurată când a început să plângă deschis, nemaiputându-se opri. După ce mai întâi i-am adus o batistă şi un pahar cu apă, am mângâiat-o în timp ce plângea. Într-un târziu, când era complet epuizată, am rugat-o să se aşeze pe pat şi am sunat să ni se aducă ceai, pe care l-am luat eu de la uşă, astfel încât Alice să nu o vadă în starea în care se afla şi să se întrebe din ce cauză era aşa.

— Charlotte, a spus în cele din urmă Juliana cu glasul sugrumat, chircindu-se ca un copil mic, eşti foarte cumsecade şi într-un fel îmi pare bine că ai aflat. Însă e cu neputinţă să mă ajuţi tu sau oricine altcineva, aşa că te rog nu încerca.

— Nu cred aşa ceva! am exclamat. Nu trebuie să te învinovăţeşti pe tine însăţi! Tu erai doar un copil. Învinovăţeşte-l pe el, învinovăţeşte-i pe *ei,* dar în niciun caz pe tine. Faptul că ai revăzut-o pe femeia aia săptămâna trecută, faptul că ai văzut copilul au făcut să-ţi revină aceste gânduri. Ah, Juliana, numai de-aş fi fost eu însoţitoarea ta atunci în locul ei, cât de diferit ar fi stat lucrurile! Însă acum

trebuie să te gândeşti la propria fericire, la propriul viitor…

— Nu am niciun viitor, a spus Juliana cu o voce gravă, monotonă. Doar acela de a-mi petrece restul vieţii meditând la ceva ce nu poate fi schimbat sau îndreptat. Doar acela de a continua aşa cum sunt. Da, ai dreptate, am suferit, sufăr în fiecare zi şi noapte gândindu-mă la ce s-a întâmplat şi nu pot să văd vreun sfârşit, pentru că trecutul nu poate fi luat înapoi.

— Dar, draga mea, iată aici o şansă de a fi fericită, trebuie să te agăţi de ea cu ambele mâini! am exclamat. Iată-l pe Samuel, care cu siguranţă că va ajunge să te iubească, dacă nu cumva te iubeşte deja…

— Nu! Plină de nerăbdare, Juliana îşi întorsese capul şi îşi dusese o mână la ochi, ca şi cum lumina zilei era prea mult ca s-o poată îndura. Nu vezi că prezenţa lui aici nu face decât să-mi sporească acest chin? Da, dacă lucrurile ar fi fost diferite, aş fi putut să-l iubesc, poate chiar *îl iubesc.* Dar nu sunt demnă de el, nu, niciodată, niciodată! Nu înţelegi, Charlotte, ce îmi sugerezi? Că ar trebui să amăgesc un om bun, să-l fac să se căsătorească cu mine, ascunzându-i faptul că am adus pe lume un copil? Tu chiar propui ca el să nu afle asta? Ca minciunile şi înşelăciunea să fie baza căsătoriei mele?

— Nu, nu la asta mă gândisem, am sugerat, deşi această parte a planului era încă neclară în mintea mea.

— Înseamnă că nu te-ai gândit deloc. Cum ai fi putut, Charlotte? mi-a reproşat Juliana. Dacă tu crezi că eu pot să trec cu uşurinţă peste o… o asemenea oprelişte, înseamnă că nu îmi înţelegi deloc chinurile, deşi pretinzi că mă înţelegi. Cum ai putea să ştii? Mi-am ascuns sentimentele atât de dibace, nu-i aşa? Destul de bine încât să nu îţi dai seama tu, care credeai că mă cunoşti? Altminteri cum aş putea să trăiesc fără a-mi ascunde sentimentele? Când trebuie să-mi petrec fiecare zi ştiind că am un băieţel scump pe care nu am

voie să-l văd decât din când în când şi pe care îl urăsc la fel de bine cum îl şi iubesc şi când ştiu, ştiu fără vreo urmă de îndoială, că mi-am ucis propria mamă…

— Ucis? am repetat. Cum adică ucis? Juliana, ce spui acolo?

Se ridicase în capul oaselor când spusese asta; ochii ei înroşiţi aproape că străluceau când s-a uitat la mine. Am tresărit, înfricoşată aproape, iar ea a râs amar.

— A, nu vreau să spun că am împins-o eu cu mâna mea. Nu sunt o criminală. Dar totuşi am ucis-o, a murit din cauza mea. N-a mai putut să suporte ruşinea şi dizgraţia. I-am spus! I-am spus, iar ea şi-a luat viaţa, fiind şocată de ce aflase. Deseori mă gândesc că singura cale care îmi mai este deschisă – numai de aş fi suficient de curajoasă – este să o urmez, luându-mi propria viaţă. Faţa i se schimonosise ca şi cum urma un nou episod de lacrimi.

— Juliana, draga mea! am implorat. Nu trebuie să gândeşti în felul ăsta nici pentru o clipă, este o… o rătăcire înspăimântătoare!

M-am apropiat de ea; însă rapid şi-a recăpătat autocontrolul, s-a ridicat din pat şi şi-a inspectat chipul în oglindă. A început să-şi aranjeze coafura terminată pe jumătate, trăgând de perie şi strâmbându-se.

Am privit-o înspăimântată. Ochii ei înroşiţi m-au privit din oglindă; mai întâi şi-a îndepărtat privirea, dar apoi m-a privit drept în ochi, fără teamă.

— Lasă-mă acum, Charlotte, mi-a ordonat. Trebuie să mă laşi singură.

Afară, am rămas în faţa uşii, nesigură şi înspăimântată. Deşi intenţionasem să o alin şi să-i dau o speranţă, planul meu nu putea să iasă mai prost. Ce greşisem, fără nici cea mai mică intenţie?

23

Domnul Ernest Farrow
către doamna Matthew Dearly

Fourwinds,
3 iunie 1898

Stimată doamnă Dearly,

Spre consternarea mea, am aflat recent că soţul dumitale a fost angajat de către domnul Vernon-Dale şi că de aceea v-aţi întors de la Petersfield, unde am crezut că eraţi stabiliţi permanent. Sunt surprins că nu aţi avut consideraţia de a mă informa şi pe mine de această schimbare.

Îmi fac mari griji ca nu cumva fiica mea să între în contact, fie întâmplător, fie intenţionat, cu dumneavoastră sau cu copilul. Dispoziţia ei, după cum ştiţi, este una nervoasă, iar o asemenea întâlnire i-ar provoca suferinţe inutile. Trebuie de aceea să vă cer să nu veniţi vreodată în apropiere de Fourwinds sau să intraţi pe proprietate şi, dacă se întâmplă să vă întâlniţi cu fiica mea în Staverton ori prin împrejurimi, să faceţi tot posibilul pentru a evita contactul.

Plăţile vor continua, conform înţelegerii noastre, cu presupunerea că aceste condiţii vor fi respectate. După cum probabil ştiţi, sunt o cunoştinţă apropiată de-a domnului Vernon-Dale şi aş putea, dacă este necesar, să iau măsuri care ar face slujba soţului dumitale nesigură. Sunt sigur că veţi lua aminte la rugămintea mea şi veţi evita o asemenea eventualitate neplăcută.

Sper că dumneata, soţul şi băiatul sunteţi bine sănătoşi.

Cu stimă,
Ernest Farrow

24

Mâna sculptorului

După fiecare ieşire în societate, descopeream că artiştii nu pot fi luaţi în serios decât dacă dau semne că ar avea un temperament exploziv. Mulţi dintre colegii mei de la Slade făceau tot posibilul pentru a se ridica la înălţimea acestui ideal; în ceea ce mă priveşte, eu nu îmi puteam schimba firea, aşa că nu vedeam niciun motiv pentru a-mi schimba comportamentul. Dacă felul meu liniştit de a fi era perceput drept plictisitor, nu era problema mea – gândurile mele erau ale mele, iar eu pentru mine nu eram o companie plicticoasă.

Acum însă eram stăpânit de o dorinţă suficient de puternică încât să mulţumească aşteptările de instabilitate artistică ale oricui. Nu mai aveam linişte – aproape că simţeam că nu pot să vorbesc cu nimeni din casă – până ce nu aveam să mă duc la Chichester şi să-l găsesc pe nenorocitul acela, pe Waring.

I-am spus domnului Farrow că doream să plec pentru o noapte de la Fourwinds. Deşi a părut nedumerit, nu mi-a pus nicio întrebare; iar când i-am explicat lui Charlotte, am evitat să o mint de-a dreptul, spunându-i:,

— Am primit o scrisoare de la amicul meu Chas, de la Slade. M-a rugat să mă întâlnesc cu el şi cu un alt prieten de-al nostru în Brighton.

— Înţeleg, a zis. Bănuiesc că te-ai plictisit de compania noastră.

— Nu, chiar deloc, i-am spus.

Venisem s-o caut în grădină, unde tăia trandafiri pentru a-i pune în sufragerie, purtând o pălărie de paie care-i venea de minune. În timp ce vorbeam, simţeam aroma trandafirilor încălziţi de soare, iar un porumbel gângurea din direcţia

cedrului. Nu m-am putut abţine să adaug:

— Tu însăţi abia te-ai întors de la mare! Nu se poate să mă invidiezi pentru aceeaşi distracţie.

A devenit foarte serioasă.

— Călătoria mea nu a fost una de *plăcere,* domnule Godwin, mi-a replicat. Am remarcat întoarcerea la registrul formal. Îţi imaginezi că m-am bălăcit în valuri sau că m-am jucat cu găletuşa şi cu lopata?

— Ei bine, întrucât nu ne-ai spus aproape nimic, trebuie să îmi ierţi greşeala, i-am zis.

— Aş fi putut să îţi mărturisesc câte ceva. A dat la o parte o urechelniţă din cuibul ei, dintre petalele trandafirului. Însă graba acesta neaşteptată a dumitale de a pleca face imposibilă o conversaţie personală.

— Îţi stau la dispoziţie, am zis, schiţând că ascultam cu palma pâlnie la ureche.

— Nu, nu. S-a aplecă din nou pentru a alege un boboc închis. Nu aş vrea să te împiedic să te întâlneşti cu prietenii dumitale.

— Charlotte, am spus, urmând un impuls brusc, trebuie să fiu onest cu tine. Nu ţi-am spus adevărul adineaori. Îmi pare rău. Este adevărat că prietenii mei m-au invitat la Brighton. Însă nu mă duc acolo.

— Nu? Ai vreo însărcinare secretă? Tonul ei încă era dezaprobator.

— Nu e o însărcinare, ci o căutare. M-am uitat în jurul meu să văd dacă era cineva care să audă. Mă duc să-l caut pe Gideon Waring.

— Gideon Waring? Pentru Charlotte numele acesta părea să vină ca o lovitură; ochii ei, rotunzi şi speriaţi, au zăbovit asupra mea de sub borurile pălăriei. Nu se poate să vorbeşti serios!

— Ba se poate şi chiar vorbesc serios. Am făcut nişte cercetări şi cred că ştiu unde să-l găsesc. Se pare că este la

Chichester şi trebuie să fi venit de acolo în ziua aceea când l-am văzut lângă lac.

— La Chichester! Atât de aproape! a spus Charlotte, deşi Chichester era la o distanţă de jumătate de zi. Trebuie să te rog să îţi abandonezi planul – du-te la Brighton, dacă vrei, întâlneşte-te cu prietenii tăi, dar nu-ţi irosi gândurile sau timpul cu Gideon Waring! Omul acela este o brută, crede-mă, pentru că ştiu mai multe decât tine. Oare ce speri să câştigi prin întâlnirea cu el?

Aici am ezitat, pentru că nu puteam să-i spun adevăratul meu scop nici chiar dacă aş fi ştiut care era acesta. Adevărul era că sculptorul acesta, pe de o parte, mă intriga, iar pe de alta, îmi provoca dezgust; însă delicateţea îmi interzicea să zic ceva despre desenele lui Marianne sau despre ceea ce bănuiam. Cel puţin, voiam să îl fac să promită că nu avea să mai calce niciodată prin apropiere de Fourwinds sau de Marianne; însă ştiam de asemenea că atunci când aveam să-l întâlnesc pe Waring, cu greu aveam să mă abţin să nu ridic mâna asupra lui.

— Am motivele mele, i-am spus. Oricât de regretabilă i-a fost purtarea, lucrările sale sunt fascinante. Vreau să îl cunosc pe omul care a sculptat cele trei Vânturi, să vorbesc cu el. Vreau să descopăr ce s-a întâmplat cu cel de-al patrulea. Ştii cât de mult ar linişti-o pe Marianne dacă ar putea fi găsit Vântul de Vest şi pus la locul lui.

— Da, a spus Charlotte, însă te încarci cu prea multe lucruri – intervii în problemele domnului Farrow şi asta fără permisiunea dumnealui. Domnul Waring a plecat de aici în urma unei dispute şi ceea ce l-a adus înapoi în acea dimineaţă nu poate să fi fost lucru curat. Ca să fiu sinceră, nu este treaba dumitale. Domnul Farrow va găsi un alt sculptor în curând.

— Poate că da, am răspuns cu încăpăţânare, însă sunt hotărât să mă duc şi nimic din ce ai putea să spui nu mă va

face să mă răzgândesc.

— Te rog, nu te duce! a repetat Charlotte. Nu te apropia de acest om! S-a arătat nedemn de încredere, o să te mintă, o să te întoarcă împotriva domnului Farrow, împotriva noastră, a tuturor!

— Îţi repet – poţi să protestezi cât vrei, dar sunt cât se poate de decis să mă duc. Şi, după cum mi-ai spus, tu nu l-ai întâlnit niciodată pe domnul Waring, aşadar, cum poţi să fii aşa de sigură?

— Am motivele mele, a spus Charlotte cu voce slabă.

— Iar eu le am pe ale mele. Şi trebuie să-mi dai voie, cred, să fac ce vreau cu timpul meu liber, nu? Eşti guvernanta lui Marianne, nu şi a mea, totuşi.

Mersesem prea departe. Charlotte a scos un „pfiu!" perceptibil, iar ochii îi scânteiau. Încercând să găsească cei mai frumoşi trandafiri, ieşise de pe peluză şi intrase printre straturile de flori, călcând atentă pe pământul uscat şi fărâmiţat; acum încerca să se relaxeze, ridicându-şi fusta şi, am bănuit, ar fi plecat pur şi simplu şi m-ar fi lăsat acolo. Însă rochia i se prinsese într-un spin de trandafir, iar întorcându-se pentru a vedea care era impedimentul nu reuşise decât să se prindă şi mai puternic. Dacă s-ar fi forţat să iasă, şi-ar fi rupt rău hainele.

— Lasă-mă să te ajut, am spus oarecum amuzat, pentru că ştiam ce tare o înfuria că trebuia să-mi accepte ajutorul. M-am aplecat şi i-am eliberat rochia şi jupa de dedesubtul ei din spinul în care se agăţaseră. În încercarea de a se îndepărta de mine, aproape şi-a pierdut echilibrul; o mână i-a fluturat în aer, în timp ce cu cealaltă ţinea strâns buchetul de trandafiri. I-am luat buchetul din braţe – înţepându-mă în degetul mare într-una dintre tulpinile ţepoase –, am apucat-o de mâna liberă şi am sprijinit-o în timp ce revenea pe peluză. Cu o căutătură urâtă, aproape că mi-a smuls trandafirii din mână şi şi-a netezit faldurile rochiei.

— Dacă insişti, am să-i spun domnului Farrow, a spus – fără niciun cuvânt de mulţumire.

— Cum doreşti, i-am răspuns. Trebuie să faci cum ţi se pare mai bine.

Pe peluză, mergând spre casă, m-am uitat la degetul meu mare şi am văzut o picătură întunecată de sânge.

Fără a mai vorbi cu nimeni altcineva, i-am cerut lui Reynolds să mă conducă la gară. Voiam să evit să mai dau vreo explicaţie ori să mai spun minciuni. De la întoarcerea lui Charlotte de la Eastbourne, nu putusem să nu observ că Juliana era din nou tristă, deşi nu aveam nicio idee de ce. Iar în ce o priveşte pe Marianne, de când îmi dăduse schiţele ei, părea jenată, abia dacă se mai uita în ochii mei.

Neştiind ce să zic sau dacă puteam să spun ceva, îi lăsasem caietul în cameră când ea era afară.

Singur în compartimentul de tren prăfuit, uitându-mă cum peisajul se schimba de la dealuri şi păşuni la meandrele largi ale râurilor prin luncile din apropierea coastei, eram cuprins de îndoieli. De ce insistasem să plec în această călătorie? Ce mă aşteptam să găsesc? Curând m-am convins că misiunea era inutilă. Waring nu avea să fie acolo; îşi va fi terminat lucrul şi va fi plecat mai departe; aveam să găsesc catedrala plină doar cu preoţi şi cu credincioşi şi nici urmă de vreun pietrar. Apoi ar fi trebuit să îmi petrec după-amiaza plimbându-mă prin oraş, făcând poate câteva schiţe, apoi să-mi caut o cameră pentru o noapte şi să iau trenul înapoi a doua zi. Acum îmi doream de fapt să fi acceptat invitaţia lui Chas în loc să pornesc în această căutare lipsită de sens.

Totuşi, trenul m-a lăsat rapid în Chichester, unde după o scurtă plimbare am ajuns pe o stradă mare cu case şi cu magazine foarte luxoase pe margine. Turnul catedralei se înălţa deasupra acoperişurilor de ţiglă şi de tablă, arătându-mi în ce direcţie să merg. O cruce complicată stătea într-un loc care părea să fie centrul, cu tarabe dispuse sub ea şi în

jurul ei, unde se vindeau pâine, flori, brânză şi plăcinte. Flămând după călătorie, am mâncat o plăcintă cu un fel de carne şi m-am oprit ca să mă orientez.

Am coborât pe West Street şi curând mă aflam în faţa magnificei catedrale, lângă o clopotniţă, care era un pic înclinată. Am privit pentru câteva clipe, simţindu-mă infim pe lângă imensitatea catedralei, gândindu-mă la constructorii medievali a căror viziune şi îndemânare le permiseseră să creeze un edificiu atât de splendid. La sute de ani după ce fusese proiectată şi construită, dominaţia ei asupra oraşului rămăsese neştirbită.

Însă nu toate acestea erau scopul venirii mele aici. M-am apropiat de uşile masive, care erau deschise pentru vizitatori, şi am păşit înăuntru.

Am simţit răcoarea pietrei şi a aerului, lumina şi spaţiul, am văzut culorile ca de nestemate ale vitraliilor. Arcade rotunjite, rânduri, rânduri, se împleteau, ajungând în cele din urmă la parabola ameţitoare de bolţi canelate de deasupra. Fiecare nervură de piatră curgea spre centru, unde se întâlnea cu alte trei la fel într-un nod de piatră sculptată, ce părea ca o îmbrăţişare, o confirmare, păstrarea unei promisiuni. Tusetul meu timid s-a auzit până la bolţi; paşii mei au răsunat prea puternic, stângaci, ca ai unui intrus. Cum ar fi putut Waring să fie aici? Un om de o senzualitate debordantă în acest sanctuar al păcii şi al rugăciunii?

Am continuat să merg, apoi m-am oprit, atenţia fiindu-mi atrasă de două efigii de piatră: un senior şi doamna sa, lungiţi unul lângă celălalt ca pe un pat, el îmbrăcat complet în armură, amândoi cu picioarele aşezate în mod absurd pe nişte căţeluşi; şi, cel mai surprinzător detaliu, una din mâinile lui era scoasă din mănuşa sa de metal, strângând-o pe a ei. M-am oprit pentru a mă uita din nou, simţindu-mă în chip straniu impresionat; apoi mi-am scos caietul de schiţe şi

i-am desenat, cu o mână grăbită. Dintr-un motiv sau altul, m-am simţit copleşit de singurătate – nu de dor, deşi nu mi-aş fi putut explica după ce anume tânjeam sau după cine.

Ştiam doar că mi-ar fi plăcut să am un suflet drag lângă mine, pe cineva a cărui mână aş fi putut s-o strâng la fel de tandru precum acest cavaler de piatră strângea mâna doamnei sale, pe cineva în faţa căruia puteam să îmi arăt uimirea provocată de imaginile şi de sunetele catedralei şi de cele ale oraşului din afara ei.

În mintea mea pândea o neliniște necunoscută, complet diferită de motivul pentru care eram aici. M-am gândit intens şi mi-am dat seama că avea de-a face cu Charlotte şi cu animozitatea dintre noi ultima dată când vorbiserăm. M-am gândit cu regret la cuvintele mele aspre şi la plecarea mea de la Fourwinds fără ca măcar să îmi iau rămas-bun de la ea. Mi-am amintit cât de încântat fusesem când mi se adresase prin Samuel şi cum cearta noastră o făcuse să revină la distantul apelativ *domnule Godwin* şi cât de mult mi-ar fi plăcut să îmi spună din nou Samuel.

Dar nu puteam să mă gândesc la Charlotte acum. Trebuia să termin ceea ce aveam de făcut aici.

Erau două sau trei persoane care se rugau – le-am văzut capetele aplecate în bănci, mâinile împreunate, i-am auzit murmurând cuvintele neinteligibile –, dar niciun lucrător. Am luat-o înapoi către uşa vestică, am ieşit afară, clipind în lumina soarelui, iar el era acolo, la nici zece paşi distanţă, omul pe care îl văzusem pe malul lacului, împingând o roabă încărcată cu unelte şi bucăţi de zid! Nimeni altcineva decât nemernicul de Waring însuşi. Ha! Căutarea fusese mai uşoară decât îmi închipuisem.

Am stat locului o clipă, adunându-mi puterile. Am fost din nou surprins de cât de tânăr era – încă nu ajunsese la treizeci de ani, am bănuit, deşi mi-l imaginasem mereu ca pe un om mai matur – şi, de la această apropiere, deosebit de

arătos. Ei bine, aparenţele puteau înşela. Se uită în direcţia mea, aparent fără să observe agresivitatea evidentă a căutăturii mele; a dat din cap şi a trecut mai departe cu roaba, în direcţia a ceea ce păreau să fie chiliile, pe latura sudică a terenului catedralei.

De obicei nu sunt câtuşi de puţin agresiv, dar echilibrul meu interior era zdruncinat de faptul că eram atât de tensionat, atât de mânios şi de pus pe ceartă. Vocea mi s-a oprit în gât. Am tuşit şi am încercat din nou:

— Domnule Waring!

S-a oprit şi s-a întors pentru a se uita la mine. Era, aşa cum mi se păruse când îl văzusem pe malul lacului, mai înalt decât mine, un pic mai în vârstă, poate, subţire şi cu o constituţie atletică. Purta cizme şi pantaloni de muncitor, o cămaşă în dungi cu mânecile suflecate şi aceeaşi vestă maronie ca atunci; avea faţa rumenită de soare. M-a privit curios; dacă mă recunoscuse, nu dădea niciun semn în acest sens. Întrucât nu mi-a răspuns, am strigat din nou:

— Domnule Waring, trebuie să vorbesc cu dumneata!

De-abia reuşeam să-mi controlez vocea, însă a răspuns fără grabă şi cu un accent vestic.

— M-am gândit eu că aţi zis Waring. Dacă vreţi să vorbiţi cu el, e sus pe schela asta.

Şi-a lăsat jos roaba şi a făcut semn către nişte scânduri şi scări montate pe zidul sudic al catedralei.

— Gideon! a strigat, făcându-şi palmele pâlnie în jurul gurii. E un domn care vrea să vorbească cu tine!

Complet şocat, am văzut o geantă de unelte la baza scării. Ochii mei au urmat direcţia treptelor în sus până ce au întâlnit silueta unui bărbat. Am zărit un om zvelt, înalt; am văzut scânteierea părului alb, un chip întors în jos, spre noi, care ne privea.

— Ce e? a strigat. Am ezitat, neputând să îi strig ce voiam cu el, neştiind nici măcar ce să zic. Ce e? a repetat celălalt un

pic nerăbdător.

— Trebuie să vorbesc cu el, am zis.

— Domnul vrea să vorbească cu tine, a strigat acesta cu putere.

Gideon Waring a făcut o pauză suficientă pentru a îmi da de înţeles că era un mare deranj să fie oprit din muncă; apoi şi-a aşezat uneltele pe scândurile de la picioarele lui şi s-a lăsat în jos pe scară. Coborârea lui înceată şi atentă mi-a lăsat timp pentru a-mi calma gândurile amestecate şi pentru a-mi reevalua aşteptările. Acesta era deci Gideon Waring, şi nu bărbatul mai tânăr care stătea lângă mine. Acesta era creatorul Vânturilor, pe care ajunsesem să le iubesc, al micilor detalii diabolice răspândite prin casă, al Omului Verde, al micilor chipuri de gargui; acesta, iarăşi, era cel care o sedusese pe Eliza Hardacre, desfrânatul fără remuşcare, tatăl micului Thomas Dearly, cel care urma s-o corupă pe Marianne. Cu mare dificultate puteam să cuprind toate acestea în mintea mea când el a ajuns jos, apropiindu-se de mine şi întinzându-mi mâna şi aruncându-mi o privire întrebătoare.

— Gideon Waring, a zis. Da, ce doriţi?

Am dat mâna cu el; prinsoarea mâinii sale era puternică şi fermă, iar mâna sa era uscată de la pulberea de piatră. Părul alb era înşelător, contrastând puternic cu sprâncenele de un negru pur. Avea, după judecata mea, în jur de patruzeci de ani; chipul îi era slab şi bronzat; avea o barbă negru cu gri, tunsă scurt. Fruntea largă, cu părul dat pe spate, îi dădea un aer demn, mai degrabă auster; ochii săi, de sub sprâncenele negre arcuite, erau albaştri-gri şi pătrunzători. Am fost din nou şocat. Un tip senzual, îl judecasem după lucrările sale şi după reputaţia lui. Însă omul pe care îl aveam în faţă avea ceva dintr-un călugăr; o impresie accentuată de salopeta de pânză aspră pe care o purta.

— Da? Ce doriţi cu mine? m-a întrebat, întrucât nu-mi

găseam deloc cuvintele.

— Mă scuzaţi, m-am bâlbâit, că vă întrerup din munca dumneavoastră. Furia mea se risipise complet datorită şocului; acuzaţiile pe care intenţionasem să i le arunc în faţă mi s-au oprit în gât. Fiind prins pe picior greşit, trebuia să am grijă. Mă numesc Samuel Godwin, am continuat. Sunt angajat ca pictor şi profesor de către domnul Ernest Farrow de la Fourwinds.

Menţionarea acestor nume a provocat o schimbare instantanee a expresiei feţei lui, de la una întrebătoare la una prudentă. L-am văzut schimbând o privire scurtă cu bărbatul mai tânăr.

— Domnul Farrow? a repetat. Iar dânsul, presupun, v-a trimis să mă găsiţi, dintr-un motiv sau altul?

— Nu, ham asigurat. Am venit din proprie iniţiativă. Sunt un mare admirator al lucrărilor dumneavoastră, domnule Waring, ba chiar sunt fascinat de ele.

A dat din cap, părând să accepte aceasta ca pe un lucru care i se cuvenea.

— Am fost curios să vă cunosc, am continuat, din primul moment în care am văzut sculpturile Vânturilor făcute de dumneavoastră.

— Chiar aşa? S-a uitat atent la mine. Şi deci locuieşti la Fourwinds, zici? Trebuie fii atent. Şi cum ţi se pare domnul Farrow?

Avea un fel liniştit, dar sigur de a vorbi; un om foarte hotărât.

— Sunt la Fourwinds doar de puţin timp, am răspuns, alegându-mi cuvintele cu grijă, şi mi-am format o părere bună despre dumnealui, deşi nu pot să spun că îl cunosc prea bine. A fost generos faţă de mine, mi-a comandat o serie de tablouri. Dar îmi fac destul de multe griji în privinţa rezultatului. Îmi imaginez că nu este un om uşor de mulţumit.

A răspuns la aceasta doar dând scurt din cap.

— Profesor, ai zis? Deci fiicele lui sunt încă acasă?

— Da, bineînţeles. Aceasta mi s-a părut o întrebare stranie. Juliana, după cum poate ştiţi, a fost bolnavă, este încă plăpândă, însă o îngrijeşte cum trebuie domnişoara Agnew, adică, domnişoara Charlotte Agnew, care a înlocuit-o… ăă… pe fosta guvernantă.

— Domnişoara Hardacre, domnişoara Eliza Hardacre, mi-a răspuns fără nicio urmă de jenă. Da, da. Am cunoscut-o, evident.

M-am uitat la el, nesigur de ce voia să spună că o *cunoscuse.* Doar nu se lăuda cu această cucerire?

— Juliana este bolnavă, spui, şi încă plăpândă? a continuat. Îmi pare sincer rău să aud asta, chiar îmi pare rău. Dar, domnule Godwin, doar nu te aştepţi să cred că ai bătut drumul până aici doar cu scopul de a-mi spune că îmi admiri munca? Te rog să nu crezi că sunt lipsit de minte. Sigur te-a trimis domnul Farrow.

— Nu! Atitudinea lui defensivă mi-a trezit din nou neîncrederea. După cum am spus, stilul dumneavoastră mă intrigă – orice aţi sculptat, de la cele trei Vânturi până la Omul Verde din arcada uşii şi garguii micuţi de la streaşină.

Auzind acestea, a permis unui zâmbet să alunece pe chipul său şi mi-am dat seama că îl mulţumea că observasem aceste detalii. Am fost curios, am continuat, să văd mâna care le-a creat.

— Ei bine, uite aceasta este, a spus, luând ceea ce spusesem la propriu. Şi-a ridicat mâneca de la cămaşă şi şi-a întins mâna dreaptă – bătătorită de muncă şi prăfuită, cu pielea uscată şi unghiile crăpate – ca eu să o pot examina. O mână ca oricare alta.

— Şi să cunosc mintea care le-a format.

Privirea mea a trecut de la mâna sa către ochii săi; o clipă ne-am privit nemişcaţi, apoi el a râs şi a privit în altă parte.

— Asta nu îţi pot arăta şi nu ţi-aş arăta, chiar dacă aş putea. Mintea umană este un mister, nu-i aşa, domnule Godwin? Cine ştie ce este capabilă să-şi imagineze şi ce nu? Cine ştie ce poate produce şi ce poate ascunde? Eu nu cunosc decât latura cea mai superficială a minţit mele. Dumneata eşti un artist, un pictor, aşa că pot să accept omagiile dumitale, ca de la un artist la un meşteşugar. Dar, dacă eşti un artist adevărat, ştii că sinea ta reală este cea care se vede în lucrările tale, mai degrabă decât în personajul pe care îl prezinţi lumii.

— Eu nu prea ştiu unde se poate vedea firea mea reală, i-am răspuns. Sau dacă aş putea-o recunoaşte. Conversaţia tindea să devină o mărturisire; însă nu venisem pentru aşa ceva.

— Ei, eşti tânăr. Lucrările tale vor învăţa să vorbească pentru ele însele, aşa cum sper că fac ale mele. Dar, am de lucru aici şi nu pot să stau degeaba. Trebuie să mă scuzi.

A dat să se întoarcă la sculele sale.

— Domnule Waring! am strigat. Vă rog, aş vrea să mai vorbesc cu dumneavoastră. Aş putea să mă întorc la sfârşitul zilei?

S-a încruntat.

— Dacă e necesar. Vino la locuinţa mea la ora şapte. Noi locuim la North Walls, la câţiva paşi de aici.

Mi-a spus cum să ajung şi ne-am despărţit. Bărbatul mai tânăr, al cărui nume încă nu îl ştiam, mi-a zâmbit vag şi a început să descarce piatră din roabă; Waring s-a urcat la locul său de sus, iar eu am mers înapoi către crucea din piaţă, cu multe lucruri la care să mă gândesc.

Gideon Waring! Acest bărbat aparent ascetic era seducătorul, tatăl unui copil nelegitim, omul care îşi expusese într-atât relaţia cu Eliza Hardacre, încât Marianne putuse să îi prindă în *flagrant?* Nu, nu puteam crede aşa ceva. Acest rol i s-ar îi potrivit mai bine amicului său, tânărul

viguros pe care îl întâlnisem întâi la Fourwinds, aproape de căsuţa unde locuise şi lucrase Waring. Confuzia îmi înceţoşase privirea şi am rămas în faţa vitrinei unui tutungiu, refuzând avansurile unei vânzătoare de flori care îmi oferea un bucheţel de albăstrele. Puteau oare să fie doi Gideon Waring, din care unul îşi nega numele?

Eram enervat pe mine însumi, simţind că misiunea mea era una stupidă. Eram stângaci şi greoi, condus într-un dans dezlănţuit care cu fiecare pas mă ducea în direcţii noi şi contradictorii, până când de-abia mai ştiam încotro mergeam. Trecând pe lângă crucea din piaţă şi intrând pe East Street, primul lucru care îmi venea în minte era fraza pe care o folosise Gideon, atât de asemănătoare cu aceea folosită de Ned Simmons, celălalt pietrar: „Trebuie să fii atent".

25

Vântul se înteţeşte

Nu mi se întâmpla des să am dispute cu cineva de-al casei, dincolo de cele mai neînsemnate diferenţe de opinie. După cearta cu Samuel, mă simţeam jignită, deranjată şi supărată; supărată pe mine însămi pentru că îl lăsasem să plece aşa de pornit împotriva mea şi pentru că nu reuşisem să îi explic ce aveam de zis; supărată pe el pentru insensibilitatea şi încăpăţânarea sa. Singura mea speranţă era aceea că avea să eşueze în scopul lui de a-l găsi pe Gideon Waring. Samuel păruse încrezător (din ce motive nu ştiam) că nemernicul se afla la Chichester; dar speram că din vreo toană, găsind vreo oportunitate sau în urma altei dispute, Waring se dusese în altă parte. Dezgustul meu pentru acel om era atât de mare încât de-abia puteam suporta gândul că locuia în acelaşi comitat; într-adevăr, aş fi fost fericită să aflu că navigase

către Antipozi sau către-o idilă pe vreo insulă îndepărtată; oriunde, atâta vreme cât avea să nu ne mai deranjeze niciodată.

Principala mea grijă era însă aceea că Samuel *avea* să-l găsească totuşi pe Waring şi că putea să afle că Juliana era mama copilului presupus a fi al Elizei Dearly.

Nu aş fi exclus ca Waring să fie în stare să aducă vorba despre asta. Nu era de aşteptat ca un asemenea om să fie discret sau reţinut. Dacă aşa avea să fie, atunci planul meu – planul domnului Farrow – privitor la fericirea viitoare a Julianei avea să fie năruit, întrucât subiectul era cât se poate de delicat şi trebuia să i se spună lui Samuel cu extraordinar de mult tact şi delicateţe.

Probabil că pentru domnul Farrow era la fel de clar ca şi pentru mine că se întâmpla ceva foarte rău cu Juliana. Era bineînţeles conştient, măcar în parte, de asta; iar eu mă gândeam dacă trebuia să îi spun că îi ştiam secretul, pentru că apoi am fi putut discuta ce trebuia făcut pentru a-i alina Julianei necazul. Părea decisă să se pedepsească pe ea însăşi, ca şi cum în situaţia în care se afla nu era pedepsită destul. Oare trebuia să fie trimisă într-o vacanţă? Oare o perioadă de linişte la aerul mării putea să-i redea sănătatea, dacă nu şi veselia? M-am gândit chiar să folosesc casa bunicii mele din Eastbourne; deşi nu cred că ar fi înveselit-o pe Juliana să stea în acel mausoleu cenuşiu, îmbibat cu aerul de boală şi moarte recentă.

Am vorbit însă cu Marianne; pentru că, dacă tot era părtaşă la secretul surorii ei, era corect să afle că şi eu eram. Abordarea mea a fost discretă, făcută într-o manieră confidenţială; însă Marianne mi-a răspuns nonşalantă:

— Ah, deci ai ghicit până la urmă? Da, este secretul nostru, iar papa m-a pus să promit să nu spun niciodată, pentru binele lui Juley, dar sunt surprinsă că ţi-a luat atât de mult, Charlotte, la cât eşti tu de deşteaptă.

Era într-adevăr tulburător că Marianne nu părea să vadă nimic neobişnuit în această situaţie. Iar la întrebarea mea despre cum putea fi consolată sora ei mi-a răspuns şocant de detaşată:

— Papa are grijă de tot. Trebuie să se căsătorească cu Samuel. Este evident. Se potrivesc perfect.

De fapt, nu renunţasem la această idee, deşi îi reproşam lui Marianne frivolitatea cu care privea lucrurile. Din câte ştiam, Samuel încă nu era conştient de vreun plan ascuns al domnului Farrow (sau al meu). Dar Juliana avea dreptate că nu o putea lua de nevastă decât cunoscându-i întregul necaz. Simpatia evidentă a lui Samuel pentru copii, pe care o arătase jucându-se cu o asemenea plăcere cu micuţul Thomas, era în favoarea noastră. Samuel era un tânăr generos, cu o inimă bună, eram cu toţii de acord cu asta; însă era el suficient de iertător pentru a accepta rezultatul unei legături atât de necurate? Mai mult, ce avea să se întâmple cu micul Thomas când avea să crească? Fără îndoială, domnul Farrow îşi făcuse un plan pentru el şi presupuneam că adopţia lui de către Eliza şi Matthew Dearly avea o bază financiară, până ce băiatul avea să fie destul de mare pentru a fi trimis la şcoală. Cel mai probabil nu avea să afle cine îi erau părinţii; dar cum rămânea cu Juliana? întoarcerea soţilor Dearly prin preajmă făcea situaţia şi mai stânjenitoare, întrucât ea aproape că nu putea părăsi proprietatea fără să rişte să se întâlnească din întâmplare cu fiul ei. Nu i se putea cere să uite pur şi simplu de existenţa lui.

De aceea, nu am fost surprinsă când comportamentul vesel al domnului Farrow, când acesta a intrat în camera de zi cu veşti pentru noi, părea să aducă a disperare.

— Am aici o invitaţie pentru voi trei pentru diseară! ne-a dat de ştire; apoi, uitându-se prin cameră şi văzându-ne doar pe mine şi pe Marianne a întrebat: Ah, unde e Juliana?

— A ieşit cu Queen Bess la o plimbare pe dealuri, i-a spus Marianne.

— Bine, atunci spune-i imediat ce se întoarce. Doamna Greenlaw vă invită pe toate la cină la Glebe, pentru a o cunoaşte pe o invitată specială de-a ei. Eu nu sunt invitat, e vorba de o seară doar pentru doamne, îmi zice! Am să chem şareta să vă ia la şase.

Când Juliana s-a întors de la plimbare, puţin după patru, am întâmpinat-o cu aceste noutăţi. După conversaţia noastră penibilă din camera ei, la care părea hotărâtă să nu facă nicio aluzie, şi-a reluat purtarea liniştită, pasivă, aproape somnolentă. Măcar a primit vestea invitaţiei cu resemnare, dacă nu cu interes, iar la ora şase toate trei aşteptam pregătite în vestibul.

Până atunci, mai cinasem o singură dată la familia Greenlaw împreună cu domnul Farrow şi cu fiicele sale. Glebe, aflat în Staverton, era un conac mohorât, în stil georgian, împrejmuit de un desiş întunecos şi, întrucât ambii soţi Greenlaw iubeau antichităţile, părea că ne întorsesem cu o sută de ani sau mai mult în trecut. Detaliile casei păreau determinate mai mult de eleganţă decât de confort; în salon erau o mulţime de măsuţe, scaune de pe vremea reginei Anna, un pian cu coadă şi un şezlong. Ocupanta acestuia era o doamnă care ne-a fost prezentată ca doamna Sophocleous. Era o persoană izbitor de bizară: deşi avea în jur de cincizeci de ani, îşi purta părul lung despletit, de un negru ca tăciunele, care cu siguranţă nu era culoarea lui naturală; ochii ei întredeschişi erau daţi cu negru; corpul ei plinuţ era acoperit de o robă voluminoasă de un purpuriu-închis, având la margini o dungă neagră; în jurul gâtului avea prinse numeroase coliere şi amulete, iar mâna grăsuţă pe care o întinse purta un inel gros pe fiecare deget.

— Încântată, nu mă îndoiesc, ne-a salutat pe fiecare cu o voce gravă, care venea de undeva din adâncurile pieptului ei

larg. Ne-a luat mâinile; ale ei, am observat, erau reci. Lui Marianne i-a dat cel mai greu drumul, uitându-se fascinată la ea.

— Draga mea, ce chip frumos! a remarcat. Trebuie să fii atentă.

Mi-am dat seama că Marianne era fascinată.

— Doamna Sophocleous are să ne distreze după cină, ne-a informat doamna Greenlaw, învârtindu-se fericită în jurul nostru, şi, vă asigur, va fi ceva foarte special! Domnul Greenlaw şi fratele meu, domnul Eaton, s-au dus la Londra să-şi petreacă seara la clubul lor, aşa că nu ne va deranja nimeni, va fi doar o seară a doamnelor. Vai, ce plăcut! Şi uite-o şi pe Annette. Nu aţi cunoscut-o pe prietena mea, mademoiselle Duchêne, nu-i aşa, domnişoară Agnew? Annette, permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Charlotte Agnew.

— Enchantée, a zis nou-venita. I-am recunoscut imediat numele; atât Samuel, cât şi Marianne vorbiseră despre ea după dineul de la Fourwinds. Samuel mi-o descrisese ca fiind foarte chipeşă. Cu o înţepătură de invidie, am văzut că avea dreptate; era cu siguranţă o doamnă care ştia cum sa îşi folosească din plin calităţile. Am simţit un miros de parfum scump; rochia ei, bine croită şi probabil franţuzească, îi scotea în evidenţă silueta, făcându-le pe Juliana şi chiar pe Marianne să arate simple şi provinciale. Prezenţa ei mă făcea să nu mă simt confortabil, întrucât Samuel îmi dăduse de înţeles că aspira să ajungă a doua doamnă Farrow. Nicio clipă nu am crezut că domnul Farrow căuta în mod intenţionat pe cineva cu care să se căsătorească; dar oare ar fi putut să cadă pradă sau chiar să fie victima voluntară a unei femei ca aceasta? Nu, era imposibil! Ideea că o altă femeie s-ar fi putut insinua în vieţile noastre la Fourwinds îmi repugna.

Aceste gânduri m-au preocupat toată seara în timpul cinei

din salonul acela ce dădea spre nord. Marianne trăncănea dezinvoltă; mademoiselle Duchêne a pus unele întrebări şi a făcut unele remarci flatante despre Fourwinds; doamna Greenlaw, în felul ei impulsiv, dirija conversaţia; Juliana spunea foarte puţine, iar doamna Sophocleous chiar mai puţine.

— E medium, să ştiţi! mi-a spus doamna Greenlaw, şoptindu-mi tare şi apăsat, întrucât eram aşezate una lângă alta. E nemaipomenită. Suntem foarte norocoase să fim onorate cu prezenţa ei în această seară, întrucât este foarte căutată. Aşteaptă până după cină, draga mea, îţi promit, o să fii cât se poate de uimită!

— Ce fel de medium? am întrebat-o la rândul meu cu o voce slabă. Deşi doamna Sophocleous putea să audă, nu a răspuns şi a continuat să se joace cu mâncarea din farfurie. Cheamă spiritele? am întrebat. Comunică cu morţii? De-abia îmi puteam ascunde scepticismul; nu aveam timp pentru astfel de trucuri.

— Ah, e foarte nestatornică! mi-a răspuns gazda noastră. Am văzut-o intrând în transă şi vorbind cu altă voce – foarte îngrijorător! Am întâlnit-o prima dată la prietena mea lady Brocklehurst, la Godalming, ştii, şi acolo a chemat spiritele cu o tablă de Ouija. Ştii, este foarte la modă în anumite cercuri. Sunt foarte fascinante Viaţa de Apoi şi toate lucrurile de care nu putem fi conştienţi. Uneori foloseşte un glob de cristal, alteori pur şi simplu îşi pune mâinile pe capul unei persoane şi e capabilă să îi citească viitorul. Pari neîncrezătoare, domnişoară Agnew, dar permite-mi să te asigur că până se va termina această seară vei fi cât se poate de convinsă! Vezi cât este de tăcută – se pregăteşte pe sine, mental, pentru efortul ce-o aşteaptă.

Asta îmi dădea motive de îngrijorare: nu pentru mine, pentru că nici materializarea răposatei mele bunici nu mă putea convinge că morţii se puteau ridica din mormintele

lor, ci pentru Juliana şi Marianne, întrucât amândouă erau sensibile, fiecare în felul ei. Pentru a le proteja, m-am hotărât să consider ceea ce ne aştepta ca pe un joc de salon.

În timp ce noi ne beam cafeaua, un colţ al camerei a fost pregătit conform instrucţiunilor foarte precise ale doamnei Sophocleous. Au fost trase toate storurile şi s-a aprins o singură lumânare. S-au adus paravane învelite cu catifea purpurie, o masă rotundă acoperită cu o faţă de masă brodată, neagră. În final s-a adus un fotoliu mare căptuşit, ca un tron, şi plasat convenabil, pe care doamna Sophocleous s-a aşezat după multe eforturi de aranjare a rochiei sale largi. Noi, restul, am fost aşezate într-un semicerc, cu faţa spre ea.

— Ei bine, am zis veselă, cine va fi prima victimă?

Doamna Sophocleous m-a fixat cu o privire dură, iar doamna Greenlaw mi-a şoptit:

— Nu trebuie să vorbeşti, draga mea, până ce nu e gata; îi tulburi concentrarea. Are nevoie de linişte absolută. Va alege ea când va considera de cuviinţă.

Intimând mâna spre o geantă încăpătoare de pe podea, de lângă scaunul său, doamna Sophocleous a scos un văl negru, pe care l-a aranjat pe cap astfel încât îi acoperea toată faţa în afară de gură şi de bărbie; apoi un glob de sticlă, pe care l-a pus în centrul mesei. Marianne privea cu atenţie, fermecată, iar Juliana doar cu un vag interes; Annette Duchêne, mi-am dat seama după felul rapid, amuzat în care îi fugeau ochii, îmi împărtăşea cinismul, dar era dispusă să îi facă pe plac doamnei Greenlaw.

Au trecut câteva momente; doamna Sophocleous şi-a închis ochii şi a început să respire adânc; mi-am reprimat un impuls cât se poate de nepotrivit de a râde pe care l-am mascat printr-o tuse. Apoi ochii i s-au deschis larg, fără a clipi. Cu un gest teatral, şi-a întins braţul acoperit de brăţări în direcţia Julianei şi i-a făcut un semn cu arătătorul să se apropie. Neliniştită, Juliana a făcut un pas înainte.

— Îngenunchează, i-a poruncit clarvăzătoarea; Juliana a ascultat-o, apoi mâinile grăsuţe, pline de inele s-au aşezat fiecare pe câte o parte a capului ei. Din nou ochii i s-au închis, răsuflarea extatică a continuat pentru câteva momente, apoi s-a auzit o voce subţire, stridentă, de undeva din interiorul siluetei matroanei.

— Da, văd, a spus vocea; da, mi se arată. Citesc cele mai adânci dorinţe ale inimii tale, frumuşica mea. Lasă-mă să mă uit în globul meu…

Şi-a ridicat mâinile, s-a răsucit în fotoliu şi le-a aşezat pe ambele părţi ale sferei de sticlă, ca şi cum transfera gândurile din adâncimile Julianei în adâncimile ei.

— Da, da, se formează imaginile. Tocmai ieşi din biserică, mergi pe aleea dintre bănci la braţul unui tânăr arătos – văd oaspeţii, văd flori albe, mirosul lor umple aerul – şi se va întâmpla curând, foarte curând!

— Puteţi să vedeţi bărbatul? Cine este? Puteţi să-l descrieţi? a izbucnit Marianne, gata să sară de pe scaun să întrebe ea însăşi globul.

— Sst! a dojenit-o doamna Greenlaw.

— Asta e tot, a spus vocea de copil, iar Juliana, vizibil zguduită, s-a întors la locul ei. Marianne mi-a aruncat o privire triumfătoare; am clătinat din cap. Femeia era o escroacă. Abia o cunoscuse în această seară pe Juliana; majoritatea fetelor de nouăsprezece ani se gândeau foarte probabil la măritiş; ce era aşa de remarcabil în faptul că ghicise asta?

— Cine urmează? a şoptit doamna Greenlaw. Nu o să avem toţi norocul ăsta. Nu o să aibă energia psihică de a privi în mintea fiecăreia.

După ce doamna Sophocleous se mai înviorase respirând adânc şi scoţând câteva gemete, s-a holbat şi i-a făcut semn lui Annette Duchêne.

— Alors! E rândul meu! Agera mademoiselle a luat loc cu

multe foşnituri ale rochiei. Oare o să fie şi la mine vorba de măritiş, mă întreb?

Doamna Sophocleous s-a încruntat cu asprime, în timp ce-şi apăsa mâinile pe ambele părţi ale coafurii elegantei mademoiselle Duchêne; apoi a vorbit, iar vocea era diferită de această dată, vocea aspră a unei bătrâne:

— Te am, da, te am, deşi tu crezi că nu pot – îţi place să fii admirată oriunde te duci. Toată lumea pe care o cunoşti are o părere foarte bună despre tine, iar această părere foarte bună este împărtăşită de tine…

La aceasta, Annette Duchêne a scos un chicot; a încercat să se întoarcă pentru a surprinde reacţia (şi, din fericire, nu a văzut-o pe a mea, pentru că mi-era teamă că expresia mea îmi trăda satisfacţia), însă degetele cele pline de inele au ţinut-o cu fermitate.

— Eşti ambiţioasă, da, văd asta, doreşti să ajungi cineva. Lasă-mă să mă uit în globul meu… Da, da. Se va întâmpla, dar nu aşa cum crezi. Şi trebuie să aştepţi, să fii răbdătoare – răbdarea nu este în firea ta, dar trebuie să fii pregătită să aştepţi.

— Ah! Trebuie? Annette s-a ridicat în picioare, fără a fi câtuşi de puţin fâstâcită de ceea ce auzise. Alors, m-a citit la fel de limpede ca pe paginile unei cărţi; nu pot ascunde nimic. Al cui e rândul acum?

— Al meu! a exclamat Marianne; însă doamna Sophocleous, după ce se odihnise, ca şi înainte, câteva minute, şi-a întors imperios privirea şi degetul către mine.

Rămânând la locul meu, am clătinat din cap.

— Nu, eu nu.

— Haide, copilă, nu te teme, m-a chemat pe un ton mieros.

— Nu mă tem de ceea ce aţi putea să-mi spuneţi. Nu doresc să particip.

— Te rog, Charlotte! Vreau eu să ştiu ce vede pentru tine, chiar dacă *tu* nu vrei! m-a linguşit Marianne; dar eram

hotărâtă şi am rămas nemişcată în scaunul meu.

De ce nu m-am pus pe mine însămi la bătaie? Instinctele mele de protecţie erau foarte alerte; ar fi trebuit să prevăd că ascultând prostiile pe care femeia aceasta ridicolă pretindea că le vede în capul meu aş fi împiedicat-o să o aleagă pe Marianne. Singura mea scuză este aceea că deja mă convinsesem că era o impostoare inofensivă şi nu avea de dezvăluit decât banalităţi.

Am aşteptat toate. Ochii întredeschişi ai doamnei Sophocleous s-au închis din nou; pieptul i se ridica şi cobora datorită respiraţiei adânci; pentru o clipă, am crezut că adormise. Apoi ochii i se deschiseră şi i s-au fixat asupra lui Marianne, care, fremătând de agitaţie, s-a grăbit, ascultătoare ca un spaniei, să îngenuncheze la picioarele ei.

— Vai, eşti într-adevăr foarte frumoasă! De această dată vocea era tulburătoare: sonoră, şuierătoare şi cu un accent italian inexplicabil. Ai grijă, draga mea, o asemenea frumuseţe poartă cu ea pericole. Vei atrage mereu ochi şi gânduri. Există acum cineva care te doreşte, care visează la tine, care tânjeşte să te strângă în braţe. Şi vor fi şi alţii, ale căror intenţii vor fi mai puţin onorabile. Dar ai încă ceva, pe lângă asta – ştii, nu-i aşa? —, ai darul, darul clarviziunii. Te tulbură, încerci să i te împotriveşti, dar nu trebuie. Mă voi uita în globul de sticlă, să văd ce pot să citesc în el.

A mângâiat o şuviţă din părului lui Marianne, răsucind-o între degete; s-a întors şi a privit lung, strângând sfera în mâini; a părut să tresară, apoi s-a aplecat mai aproape, studiind-o din nou.

— Ai grijă, frumoasa mea, a continuat ea, vocea devenindu-i ascuţită şi agitată, iar accentul mai pronunţat; fiindcă văd că spiritul tău curios te va pune în pericol şi chiar foarte curând – un vânt se înteţeşte, tu eşti una cu el, te vei duce acolo unde te poartă… cauţi ceva pierdut, ceva ascuns, da, şi îl vei găsi… Dar vai! Ai grijă…

Brusc Marianne s-a ridicat în picioare.

— Nu! Gata! S-a luptat să scape de la masă, lovindu-se de un scaun, răsturnându-l, şi s-a rezemat de un dulap în partea cealaltă a şemineului. Imediat lângă ea a venit Juliana:

— Taci. Linişteşte-te Marianne, nu este decât o închipuire, nu trebuie s-o pui la suflet…

Annette Duchêne ridica la loc scaunul răsturnat, iar doamna Greenlaw o liniştea pe clarvăzătoare, care stătea cu ochii daţi pe spate, cu gura deschisă şi gâfâind, cu o mână adusă la piept.

— Repede! Sună clopoţelul, mi-a spus doamna Greenlaw. Cheam-o pe Emily… zi-i să aducă săruri mirositoare şi ceai de muşeţel! Este periculos să întrerupi firul… e într-o stare de şoc.

Am făcut cum îmi ceruse, deşi eram mai mult îngrijorată pentru Marianne decât pentru palpitaţiile doamnei Sophocleous, care făceau, nu mă îndoiam, parte din rolul ei. Marianne era foarte tulburată: se holba în continuare la femeia mai în vârstă, ca şi cum era incapabilă să se desfacă dintr-o strânsoare psihică.

— Marianne! i-am spus tăios. Vino şi ia loc. Haide, o să bem ceai.

— Nu pot! Avea mâinile duse la gură; vorbea printre degetele răsfirate. Ah, Charlotte, ştie! Ştie mai multe decât a spus – a văzut că voi găsi Vântul de Vest! Dar pericolul… are dreptate, ştiu că are dreptate şi îmi este teamă! Nu pot să spun ce este ascuns în propria minte şi mă îngrozeşte uneori – ea a văzut asta atât de clar…

— Ei, hai! Cu ajutorul Julianei, am dus-o către şezlong, unde s-a aşezat epuizată. Nu trebuie să dai vreo atenţie, draga mea, i-am spus, pentru că nu sunt decât nişte prostii. Ceva pierdut, ceva ce vei găsi? Un milion de oameni şi-ar putea găsi propriul adevăr în asta. E pur şi simplu o întâmplare…

— Dar Vântul! A vorbit despre un Vânt! a spus Marianne în şoaptă.

— A vorbit metaforic, sunt sigură, i-am zis. Nu te mai necăji, draga mea. Este doar un joc.

S-a uitat la mine cu ochii larg deschişi.

— Dar tu ai ales să nu îl joci. Ai fost înţeleaptă, Charlotte. Ce o să fac eu acum?

Doamna Sophocleous îşi revenise suficient pentru a se ridica maiestuos în picioare şi tocmai era escortată afară din cameră de către gazdă. S-a oprit lângă şezlong şi mi-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Trebuie să vă avertizez, doamnă, că scepticismul dumneavoastră riscă să îi facă un mare rău acestei fete sensibile de care aveţi grijă. Are nevoie de îndrumare, are nevoie de înţelegere, are nevoie de o confidentă potrivită cu temperamentul ei. Iar *acesta,* mă tem, e un lucru pe care nu-l va găsi în dumneavoastră. Credeţi că sunt o escroacă, nu-i aşa, un simplu amuzament, o mică distracţie după cină? Şi totuşi, v-a fost teamă să vă supuneţi puterii mele. Iar acum o încurajaţi pe această fată să nege ceea ce simte, ceea ce ştie! Este periculos; nu sunteţi conştientă cât este de periculos; dar este periculos. Dacă îşi reprimă aceste simţăminte, aceste impulsuri, nu îşi va face decât rău. A dat scurt din cap şi şi-a pus o mână pe creştetul lui Marianne. Am vorbit. Acum trebuie să-mi iau rămas-bun pentru că m-a epuizat, aşa cum a epuizat-o şi pe ea. Noapte bună.

Cu aceasta, păşi afară, doamna Greenlaw mişunând în urma ei. Annette Duchêne s-a uitat la mine şi a ridicat dintr-o sprânceană; am găsit în ea un aliat neaşteptat.

— Ei bine! a exclamat cu voce coborâtă. Aş vrea foarte mult să o văd pe scena din Paris. Haideţi, domnişoară Farrow, a fost foarte măgulitoare faţă de dumneata, nu e aşa? Foarte impresionată de drăgălăşenia dumitale! Dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş aminti această parte a verdictului

ei şi aş uita restul.

Marianne nu i-a dat atenţie, ci se uita răvăşită în jur.

— Trebuie să mergem. Du-mă acasă, Charlotte, te rog!,

— Da, este într-adevăr destul de târziu, am spus, ridicându-mă în picioare. O să îl chem pe Reynolds.

Când i-am urat doamnei Greenlaw o seară bună a trebuit să îmi măsor cuvintele, deşi mulţumirile mele pentru această distracţie au fost destul de tăioase. Ajunsesem la Glebe cu o fată mâhnită lângă mine; la plecare aveam două.

26

North Walls

Puţin mai devreme faţă de ora stabilită, am luat-o către North Walls numărul 4. Era o clădire aşezată pe o terasă, cu faţa spre o străduţă îngustă, la o aruncătură de băţ de catedrală. Starea mea, pe măsură ce mă apropiam, era foarte diferită de indignarea furioasă care mă adusese la Chichester. Acum, intrigat şi curios, aproape că nu ştiam la ce să mă aştept să aflu.

Am ciocănit la uşă, pe care mi-a deschis-o nu Waring, ci amicul acestuia, al cărui nume, am aflat apoi, era Richard Hobday; acesta era partenerul de lucru al lui Waring. Nu era niciun semn de prezenţă feminină; nici urmă de soţie ori de servitoare. Sperasem să îl găsesc pe Gideon Waring singur; însă Hobday era discret, în cea mai mare parte a timpului tăcut şi, am aflat curând, îi împărtăşea toate secretele lui Waring.

În interior, locul era mobilat simplu: o singură cameră cu o bucătărie în spate; un şemineu cu două scaune din lemn în faţa lui; o măsuţă şi o banchetă; un preş. Pe masă se găseau pâine, brânză şi cârnaţi, o cană de bere şi cuţite şi şerveţele pentru trei oameni. În mod foarte surprinzător, având în

vedere precauţia de mai devreme a lui Waring, am fost invitat stăruitor să iau masa cu ei:

— Te rog să ni te alături. Este doar o cină simplă, nu aşa cum eşti obişnuit la Fourwinds, însă eşti bine-venit. Te rog, ia loc!

Felul lui de a se comporta părea schimbat; mă întrebam de ce. Poate că se gândea că nu eram totuşi un spion trimis de domnul Farrow. În acest moment, eram într-adevăr atât de zăpăcit încât nu mi-aş fi putut explica motivele, decât că doream să aud ce avea de spus şi să aflu, dacă puteam, ce-l adusese pe Richard Hobday la Fourwinds. Şi mi-a trecut prin cap gândul că motivul lui Waring de a mă invita Ia masă nu putea fi altul decât să afle el tot ce putea de la *mine.* Trebuia să fiu foarte atent. Şi totuşi, orice secrete ar fi avut, el era creatorul Vânturilor, pe care-l admiram atât – puteam să admir sculptorul, dar să îl dispreţuiesc pe om? Nu vedeam cum ar fi fost posibil.

Când am început să mâncăm, Gideon Waring m-a întrebat dacă găsisem unde să stau în acea noapte şi i-am răspuns că da, în Eastgate Square; apoi am menţionat ceva care mă izbise mai devreme.

— Domnule Waring, când am vorbit acolo la catedrală, aţi spus despre dumneavoastră că sunteţi un meşteşugar. Eu v-aş numi mai degrabă un artist. Nu vă vedeţi în această ipostază?

El şi Hobday şi-au aruncat o privire – lucrul acesta se întâmpla des, am observat ulterior, această comunicare instantanee, fără cuvinte – înainte să îmi răspundă:

— Eu nu fac nicio distincţie, domnule Godwin. Un meşteşugar e un artist, un artist e un meşteşugar. Lumea poate să facă o distincţie; eu nu fac. Eu sunt de meserie cioplitor de litere şi de ornamente, iar sculptor prin înclinaţie. Pentru prima sunt plătit, pentru a doua deseori nu, asta este singura diferenţă. Poate, când eram mai tânăr,

aveam aspiraţia de a fi recunoscut ca sculptor. Dar făcând munca asta, urmând lunga tradiţie a lucrului în piatră, muncind în aceleaşi locuri, lucrând cu exact aceeaşi piatră care a fost lucrată de generaţii de pietrari, până în timpuri medievale, găsesc că asta mă face umil. Să mă denumesc artist ar însemna să mă afirm, să atrag atenţie asupra mea. Nu îmi trebuie asta. Lucrarea este suficientă. Nu îmi pun numele pe ea, pentru că nu necesită un nume. Prelungesc rezultatul muncii altora, păstrez spiritul locului. Numele lor nu sunt cunoscute – decât acelea ale sculptorilor cunoscuţi, iar ei erau oameni aproape geniali –, de ce aş dori să fie cunoscut al meu? Nu are nicio importanţă.

— Dar sculpturile dumneavoastră – Vânturile, am obiectat. Ce admir mult este amprenta personală pe care aţi lăsat-o asupra lor, stilul dumneavoastră propriu, clar şi distinct. Acolo nu urmaţi pur şi simplu ceva unde au lucrat şi alţii înainte.

— Dar bineînţeles că urmăm. Ce altceva? Cum altfel învăţăm? Fiecare sculptură pe care am admirat-o, fiecare siluetă cioplită, fie ea din lemn, din piatră ori din marmură, îmi ghidează mâna. Cum ai învăţat să pictezi, domnule Godwin? Aş spune, cum continui să înveţi? Pentru că, bineînţeles, nimeni nu se opreşte. Cu siguranţă, făcând distincţia între ceea ce admiri şi ceea ce nu admiri; experimentând şi combinând, alegând şi eliminând; aşa îţi dezvolţi ceea ce numeşti propriul stil. Dar totul este împrumutat.

Am putut să văd asta la mine însumi; deoarece am bănuit că nu aş putea să fiu decât un imitator priceput, niciodată un creator.

— Dar lucrările dumneavoastră! am insistat. Eu găsesc inspiraţie în ele, chiar dacă dumneavoastră nu găsiţi.

— Nu asta am spus, a răspuns el, cu un calm ce ascundea nerăbdare. Inspiraţia mea se află în continuitate. Eu continui

pentru o scurtă perioadă; când eu nu voi mai fi, alţii vor continua. Este singura mea pretenţie de nemurire. Eu nu am copii, însă literele pe care le-am sculptat ieri vor dura secole.

Eu nu am copii.

Spusese asta cât se poate de inocent; în afară de cazul în care era la fel de talentat ca actor pe cât era ca pietrar, nu exista nicio intenţie de a înşela. Era oare posibil să nu ştie?

Ar fi trebuit să întreb?

Hobday s-a ridicat pentru a-mi reumple cana cu bere şi pe a sa. Gideon Waring nu bea mult. Terminase de mâncat nişte brânză, apoi s-a dus în bucătăria minusculă şi s-a întors cu un castron cu cireşe, pe care l-a aşezat fix în centrul mesei. După cum vedeam, era minuţios în tot ceea ce făcea.

— Aşa, domnule Godwin. Cum stau lucrurile cu dumneata? m-a întrebat. Ce te face să pictezi? Ce anume îţi pui în gând să faci atunci când pictezi?

Nimeni nu mă mai întrebase aşa ceva înainte, cu aceste cuvinte. Cu puţin timp înainte, aş fi răspuns că doream să las ceva în urmă, să reuşesc să fac ceva unic, să câştig veneraţie şi recunoaştere. După ce m-am gândit câteva clipe, am spus:

— Vreau să pictez ceea ce văd. Vreau să arăt că obiectele sunt obiecte şi că lumina este lumină. Asta pare să fie suficient.

Părea nepotrivit şi mă aşteptam să mă contrazică; însă a dat aprobator din cap, gândindu-se, apoi a întins mâna după nişte cireşe.

— Da. Da, spuse. Asta e bine.

Mă gândeam că mi-ar plăcea să pictez această masă întinsă pentru cină. Farfuriile maronii, o coajă de pâine, cănile, lumina coborând de la o fereastră de sus; roşul-închis al cireşelor, lucioase ca lacul. Materialitatea lucrurilor, esenţa lor, texturile lor, felul în care ocupă spaţiul: asta e ceea ce doresc să pictez şi până acum nu am reuşit; tehnicile pe care le-am învăţat cu atâta meticulozitate îmi întunecă

viziunea. Nu am spus asta, dar m-a văzut uitându-mă şi a părut că îmi citise gândurile; a dat aprobator din cap şi, pentru prima dată, a zâmbit. M-am simţit ca şi cum trecusem un fel de test.

În ciuda tuturor ideilor mele preconcepute, începeam să simt o puternică simpatie pentru acest om. Îmi plăceau mişcările sale precise, felul în care îşi exprima ideile. Ştiam că, şi fără să pictez imaginea acestei mese, aveam să o păstrez în mintea mea pentru totdeauna; şi amintirea a ceea ce mâneam, şi a lucrurilor despre care vorbeam. Fiind foarte diferit de individul charismatic pe care mi-l imaginasem, era un om modest, liniştit în înţelepciunea sa, care se mulţumea cu puţin, meditativ, contemplativ; un om care să inspire devotament. M-am uitat la Richard Hobday, care părea să joace rolul de discipol al acestui maestru şi să-l privească pe Gideon cu respect tacit. ÎI invidiam aproape: simţeam că aş fi putut să dau de-a dura roabe şi să cioplesc piatră sub îndrumarea lui Waring, învăţând uşor, uşor să îmi pun propria amprentă, discretă, însă veşnică, pe edificiul vast al catedralei.

M-am gândit la tatăl meu; m-am gândit la dezamăgirea pe care i-o produsesem; ştiam că a fi fost fiul pe care şi-l dorea ar fi însemnat să neg o parte esenţială din mine însumi. Pentru prima dată am început să mă simt eliberat de îngrădirile pe care mi le impusese tatăl meu; să simt că întâlnirile accidentale pot avea la fel de multă putere de a ne modela dorinţele şi de a ne ghida vieţile ca şi acele trăsături semănate în noi ca moştenire.

— Mă iertaţi, i-am spus brusc lui Hobday, care stătea pe scaun cu o gleznă aşezată pe celălalt genunchi, mâncând cireşe şi aranjând sâmburii într-un cerc, pe farfuria sa; dar cred că v-am văzut la Fourwinds într-o dimineaţă, devreme. Nu este aşa?

— E adevărat, mi-a răspuns calm şi zâmbindu-mi amabil;

înotaţi în lac.

— Pot să vă întreb ce v-a adus acolo? Şi de ce aţi plecat grăbit când m-aţi văzut în loc să vă arătaţi?

S-a uitat la Gideon Waring pe sub sprâncene ca şi cum îi cerea permisiunea să răspundă; Waring s-a aplecat, şi-a pus ambele mâini pe masă şi a zis:

— Cred că a venit vremea să fiu cinstit cu dumneata, domnule Godwin. Pot să-ţi zic Samuel? Avem încredere unul în altul, nu-i aşa?

27

Relatarea lui Gideon Waring spusă de Samuel Godwin

Ţi-am spus că îmi pasă prea puţin de faima lumească. Dar nu am gândit aşa mereu. Pentru un timp, recunoaşterea a fost ceea ce căutam; consideram că munca mea nu era nimic dacă nu era căutată, expusă şi admirată. Eram plin de antipatie faţă de rivali şi invidios pentru orice laude aduse oricui altcuiva decât mie. Aceasta, Samuel, este o stare ce trebuie evitată, pentru că niciun mic succes nu poate fi suficient, orice reuşită a altora este percepută ca o insultă personală, iar ceea ce contează cu adevărat, integritatea operei, capătă o importanţă secundară. Admiraţia lumii este nestatornică şi amăgitoare. Sare de la un subiect la altul, aproape fără să zăbovească, înainte de a zbura într-o nouă direcţie.

Mi s-a dat şansa să lucrez ca ucenic la un sculptor apreciat, iar ambiţia mea a fost la început să îl urmez, apoi să îl depăşesc. După câţiva ani de aşa ceva, de lucrat la statui elaborate pentru patroni înstăriţi, mulţi dintre ei cu mai mulţi bani decât apreciere, am făcut ceea ce mulţi ar putea percepe ca un pas îndărăt şi am devenit un pietrar care cioplește litere pe pietre de mormânt, uneori pe plăci

memoriale, lucrări de heraldică şi alte asemenea. A mânui piatra înseamnă a mânui substanţa vieţii şi a morţii, a timpului şi a schimbării şi misterele Pământului însuşi; există în asta ceva care te face umil şi care te mişcă, ceva extraordinar. Şi am preferat să îmi câştig existenţa astfel. Domnul Farrow m-a abordat pe când lucram la o placă memorială, comandată de un domn din Guildford al cărui fiu fusese ucis în India. M-a lăudat şi mi-a admirat lucrarea; era un om foarte hotărât în gusturile sale. A fost suficient de interesat încât să revină să vadă placa atunci când a fost terminată şi fixată la locul ei pe peretele bisericii. După slujbă, a discutat cu mine între patru ochi şi mi-a oferit avantaje considerabile pentru a-i produce panourile în relief pe care le cunoşti, cele patru Vânturi. Casa lui era aproape terminată, iar sculpturile mele – împreună cu alte câteva mici piese – aveau să fie ultimele ei modificări. Din conversaţie a aflat situaţia mea: că sunt necăsătorit, că necesităţile mele materiale sunt mici şi că mai mult decât orice am nevoie de singurătate şi izolare. Mi-a oferit Cabana Cetinii, de pe proprietatea lui, pentru atâta vreme cât aveam nevoie de ea şi o altă clădire drept atelier pentru mine.

Am acceptat provocarea foarte bucuros. De atunci au apărut motive să regret cât se poate de amarnic ziua în care m-am vândut lui; dar în acel moment nu vedeam decât partea bună. Totul părea să mi se potrivească perfect. M-am instalat şi am petrecut multe ore uitându-mă la proprietate, simţind spiritul locului, examinând casa din fiecare unghi, gândindu-mă cum trebuiau să arate Vânturile mele. Aveau să fie unite prin stil, însă fiecare avea să aibă propria personalitate – ei bine, le-ai văzut pe trei dintre ele şi ai fost atât de drăguţ să-mi spui că găseşti că am reuşit, lucru pentru care îţi mulţumesc. Le-am schiţat pe toate patru înainte de a începe şi am obţinut consimţământul domnului Farrow. După discuţia cu el, am comandat piatră de Portland

din Dorset. Este cel mai bun calcar cu care poţi să lucrezi: pur şi autentic. Doar cele mai bune materiale sunt suficient de bune pentru domnul Ernest Farrow; era pregătit să plătească.

M-am pus pe treabă. Muncesc încet şi meticulos, cu pauze dese; este important să stai pur şi simplu şi să te uiţi. Am petrecut multe ore singur în atelierul meu şi în cabană; când nu munceam, cutreieram pe proprietate sau stăteam şi citeam lângă lac. Dar nu eram mereu singur. Domnului Farrow, după cum poate ai descoperit, îi place să vorbească – mai ales seara târziu şi în special la un pahar. În două sau în trei rânduri, am fost invitat la cină, iar când doamna Farrow şi fiicele sale se retrăseseră în salon, el şi cu mine beam coniac şi vorbeam.

— Da, şi cu dumneata a făcut la fel? Da, bineînţeles, îi lipseşte compania masculină în casa sa plină de femei. Trebuie să admit, Samuel, că îmi plăcea de el, poate ca şi ţie. Da? Ar trebui mai degrabă să spun că îmi plăcea ce vedeam, pentru că erau multe lucruri pe care nu le vedeam, pe care nu îmi era permis să le văd. Foarte rar venea la mine la atelier şi vorbea acolo cu mine. Îi plăcea să vadă în lucru piesa pentru care plătea, să o vadă luând formă sub îndrumarea lui.

Domnul Farrow, aşa am crezut iniţial, fusese binecuvântat cu toate lucrurile posibile. Avea o soţie devotată, două fiice fermecătoare, o casă construită după propriile indicaţii şi bogăţia necesară pentru a o umple şi întreţine. Era sănătos, avea prieteni, influenţă şi o situaţie bună.

Dar era un lucru pe care nu îl avea.

Un fiu.

Lipsa unui fiu şi a unui moştenitor era o dezamăgire amarnică pentru el. Ah, ţi-a vorbit despre asta? înţeleg, da. Da, chiar aşa. Pe când majoritatea oamenilor – ca să folosesc o vorbă răsuflată – îşi numără binecuvântările, el nu putea

accepta dezamăgirea că nu putea avea acel lucru pe care-l dorea cel mai mult şi că nu putea fi cumpărat cu bani. Aş merge până într-acolo încât să spun că era o obsesie de-a lui.

Mai rău, a lăsat-o pe doamna Farrow să creadă că era vina ei, pentru că nu reuşea să îi dea fiul pe care îl dorea cu atâta disperare. Nu o cunoşteam bine pe doamnă, pentru că era tăcută. Lucrurile astea mi-au fost sugerate de unele remarci neînfrânate ale soţului ei, când am rămas singuri într-o seară. Apoi le observam de fiecare dată când îi vedeam împreună. Formalităţile erau respectate, însă în spatele lor era foarte puţină afecţiune. Sănătatea doamnei Farrow era şubredă, iar soţul ei, îmi pare rău s-o zic, nu era tocmai plin de înţelegere.

Pentru cele două fete era o noutate ca un străin să locuiască pe proprietatea lor. A devenit un obicei pentru ele să vină la cabana mea, împreună cu guvernanta lor, domnişoara Hardacre, şi să mă privească lucrând, atunci când le permiteam. Ceea ce nu se întâmpla tot timpul. Pentru Marianne era plăcerea simplă de a vedea cum în piatră se iveşte o siluetă şi de a-şi imagina cum avea să arate odată terminată. Era foarte intrigată de personalităţile ce aveau să apară şi uneori îi plăcea să deseneze în timp ce lucram – pentru că are un talent remarcabil, Samuel, după cum, fără îndoială, ai observat singur. Juliana venea adesea cu ea. Însă tot mai des venea singură. M-am întrebat dacă se cuvenea şi dacă nu ar fi trebuit cumva să o descurajez; însă nu am făcut nimic, iar ea a continuat să îmi caute compania. Adesea, nu dorea decât să stea lângă mine, fără să spună prea multe. Alteori voia să vorbească. După o vreme am simţit că ceva o deranja profund, un lucru pe care nu-l mărturisise nici mamei, nici surorii şi nici guvernantei ei. Într-o zi, când părea să fie deosebit de tulburată – arăta într-adevăr rău fizic –, mi-am permis s-o întreb ce era în neregulă şi dacă puteam s-o ajut în vreun fel. La început nu voia să vorbească,

numai dând din cap, cu o durere mută. Am insistat şi în cele din urmă mi-a zis – cu ezitări, tremurând, de-abia fiind capabilă să-şi găsească cuvintele – şi, odată ce mi-a spus, a podidit-o plânsul, nemaifiind capabilă să vorbească.

Ceea ce mi-a dat de înţeles, Samuel, era că tatăl ei venea regulat în camera ei pe timpul nopţii. Că, pe scurt, o folosise ca soţie de schimb.

— Iartă-mă. Te-am şocat. Ştiu. Cu greu am putut să cred ceea ce auzisem, atât de ocolit mi-a dat de înţeles aceste lucruri, mai delicat decât le-am zis eu acum. Iartă-mă, te-ai îngălbenit tot. Lasă-mă să îţi aduc nişte apă… Îţi mulţumesc, Richard. Aşa. Să continui? Eşti pregătit?

Ei bine. Primul meu gând a fost acela că îşi închipuia asta, că se înşela, că pur şi simplu se dusese în camera ei ca să-i ureze noapte bună plin de afecţiune. Însă Juliana, după cum probabil ştii, nu are nici cea mai mică înclinaţie să exagereze ori să dramatizeze. Atunci când mi-a zis, felul ei de a se purta era de o simplitate rugătoare, denota nevoia de a fi ascultată şi înţeleasă, de a fi crezută. După aceea a stat şi a plâns cuminte într-un colţ al atelierului meu. Totul în comportamentul ei m-a convins că spusese adevărul.

Eram absolut şocat. Ce trebuia să fac? încă nu sunt sigur că tot ceea ce am făcut a fost câtuşi de puţin potrivit. M-am întrebat în repetate rânduri dacă nu ar fi trebuit să acţionez altfel.

Am liniştit-o, am asigurat-o că nu era vina ei şi că nu era o pedeapsă, dar că era o greşeală, o mare greşeală din partea tatălui ei şi că această situaţie nu trebuia să fie lăsată să continue. Trebuia să-i spună mamei ei, i-am spus s-o facă fără întârziere. Am insistat şi am tot insistat asupra acestui lucru, până când m-a asigurat că o va face.

Doamna Farrow avea să găsească, poate, că mai bine era să plece ea şi fiicele ei din casa familiei – are părinţi, dacă nu mă înşel, în Irlanda. Cu siguranţă, după ce avea să audă ceea

ce urma Juliana să-i spună, asta avea să facă – speram asta din toată inima –, însă, din ce îmi spui, cele două fete sunt încă acasă…

Da. Voi încheia.

Când reuşisem să o liniştesc pe Juliana şi scosesem de la ea o nouă promisiune că avea să-i spună mamei ei fără întârziere, am însoţit-o înapoi în casă. Atunci – iar aici, din nefericire, e posibil să fi acţionat prea grăbit – m-am dus la tatăl ei şi i-am spus că nu mai puteam continua să lucrez şi să locuiesc pe proprietatea lui.

A vrut să ştie de ce. I-am spus.

Imediat s-a mâniat şi, dacă nu l-ai văzut niciodată pe domnul Farrow pierzându-şi cumpătul, crede-mă că nu ţi-ai dori. M-a acuzat că inventasem cele mai obscene bârfe posibile despre el; m-a acuzat că m-aş fi comportat eu însumi scandalos faţă Juliana; m-a acuzat – iar aici am aflat o altă informaţie şocantă – că aş fi lăsat-o însărcinată şi că inventam poveşti răuvoitoare pentru a-mi ascunde nemernicia. Mi-a spus că înţelegerea noastră picase din acel moment; că trebuia să părăsesc imediat cabana şi că, dacă m-ar mai fi găsit oriunde pe proprietatea lui de a doua zi dimineaţă, nu era responsabil pentru siguranţa mea. A făcut un gest către puşca pe care o ţinea într-o vitrină pe un perete al biroului său, unsă şi gata de a fi folosită.

— Îmi pare rău. Da. Observi efectul pe care încă îl are asupra mea. Nu mă mâniez uşor, Samuel, nu sunt deloc un om violent, dar cred cu adevărat că aş fi putut să-l ucid. Poate că nu ar fi trebuit să mă stăpânesc, pentru că el de ce stăpânire dăduse dovadă?

Biata Juliana, biata fată nevinovată! Inima mea se frângea pentru ea – dacă era adevărat că era însărcinată, situaţia ei era şi mai disperată decât crezusem. Când ieşeam din casă, am ezitat, încă întrebându-mă dacă nu ar fi trebuit să vorbesc eu însumi cu doamna Farrow; dar m-am uitat prin

fereastra camerei de zi şi am văzut-o pe Juliana stând cu mama ei pe o canapea. Chipurile lor erau grăitoare – doamna Farrow era aplecată, cu faţa îngropată în ambele mâini; Juliana, rezemată de ea, plângea nestăpânită –, era o imagine care îţi sfâşia inima. Nu aş fi putut să le deranjez în necazul lor; în plus, eram conştient că orice intervenţie din partea mea ar fi putut fi răstălmăcită de Farrow ca o dovadă de vinovăţie. Animat de o furie neputincioasă, m-am dus înapoi la căsuţa mea şi m-am întrebat ce aveam să fac în continuare.

Pe scurt: până a doua zi dimineaţă îmi împachetasem lucrurile şi tocmisem să fiu adus aici de un cărăuş local. Am lăsat cele trei sculpturi terminate în atelier, dar pe a patra – Vântul de Vest, pe care nu-l făcusem decât pe jumătate – am luat-o cu mine. Întrucât piatra o plătise domnul Farrow, intenţionam să o returnez când sculptura era terminată. Am crezut că avea să le arunce sau să le distrugă pe celelalte trei – de aici uimirea mea când am aflat de la Richard că sunt puse pe pereţii casei, după cum intenţionase.

Ştiam că puteam să găsesc de muncă la Chichester şi am găsit rapid, dar am o căsuţă aici unde îmi ţin propriile proiecte şi în timpul meu liber am terminat Vântul de Vest. Apoi am tocmit un alt cărăuş să-l livreze înapoi la Fourwinds. Nu ştiu ce a făcut Farrow cu el, dar eu mi-am îndeplinit partea mea din târg. I-am făcut cele Patru Vânturi.

Curând după ce am ajuns aici, l-am cunoscut pe Richard, care lucra aici la catedrală. Am devenit buni tovarăşi unul pentru celălalt, cred că înţelegi. Auzindu-mi povestea, era curios în legătură cu sculpturile Vânturilor făcute de mine şi a călătorit până la Fourwinds cu simpla intenţie de a le vedea, aşteptându-se ca, dacă mai existau, să fi fost toate lăsate în atelierul meu. Întrucât nu le-a găsit acolo, s-a apropiat de casă şi le-a văzut – pe cel de Nord, Est şi Sud la locurile destinate lor, zidul de vest fiind încă gol. S-a întors la

cabană şi la atelier pentru a căuta din nou Vântul de Vest – îi dădusem cheia mea, pe care nu o înapoiasem –, însă n-a găsit nici urmă de el.

În ceea ce o priveşte pe Juliana, mă mâhneşte profund să aud că ea şi Marianne încă locuiesc cu tatăl lor. Mi-am reproşat de multe ori că am plecat aşa de grăbit înainte de a mă asigura că erau la adăpost de el – ar fi trebuit să rămân, ar fi trebuit să fac mai multe. Dar eram sigur că mama lor avea să le ducă departe, să facă orice aranjamente erau necesare pentru a le îndepărta de…

— Poftim? Moartă? Doamna Farrow? Când s-a întâmplat asta? Dar asta e… iartă-mă, o clipă… eu… eu… Sfinte Dumnezeule! Dar asta e… Eşti sigur?

28

Thomas

Vineri, îi simţeam lipsa lui Samuel mai mult decât crezusem; îl aşteptam să se întoarcă, având un sentiment de nerăbdare şi presimţiri rele. Doream să aflu că nu reuşise să îl găsească pe Gideon Waring şi speram că fusese suficient de descurajat încât să renunţe la a-l mai căuta; de asemenea, eram cât se poate de nerăbdătoare să restabilesc pacea între mine şi Samuel. În repetate rânduri m-am trezit plănuind ce trebuia să spun pentru a-mi îndrepta greşeala.

Nu vorbise să îl aştepte cineva la gară, însă vineri după-amiază, întrucât aveam mici cumpărături de făcut în Staverton, i-am cerut lui Reynolds să înhame calul şi să mă conducă în oraş. Marianne a venit cu mine, însă Juliana a refuzat să ne însoţească, spunând că intenţiona să alerge cu Queen Bess o oră sau două, pentru că în ultima vreme îşi reluase obiceiul de a ieşi călare după-masa. Fiind mulţumită că se simţea mai veselă, nu am insistat. Gândisem excursia

cu atenţie; după ce mi-am terminat treburile, i-am sugerat lui Reynolds, ca şi cum abia îmi venise ideea, că ar fi trebuit să mergem la gară să vedem dacă Samuel nu era în trenul de după-masă. Bineînţeles, Marianne credea că Samuel fusese în Brighton; în ciuda ameninţării mele de a-i spune domnului Farrow că minţise şi că se ducea la Chichester, păstrasem pentru mine această informaţie.

Trenul a venit la timp, au coborât doi pasageri în vârstă, apoi, cu o şuierătură, printre aburi, a plecat mai departe. Marianne l-a privit întristată cum dispărea după o curbă.

— Unde este?! a exclamat supărată. Unde este Samuel? Vai, Charlotte, l-am pierdut! Nu o să se întoarcă niciodată – sunt sigură că nu –, nu ar fi trebuit să-l lăsăm să plece. De ce trebuie să ne părăsească toţi?

— Vai, cum exagerezi! i-am spus. Trebuie să existe un motiv simplu. Probabil că prietenii lui l-au convins să rămână până seara şi să prindă trenul de noapte. Da, asta trebuie să fie explicaţia.

Totuşi, când traversam curtea prăfuită, am simţit un val de dezamăgire; aş fi vrut ca Samuel să se afle nevătămat lângă noi. Reynolds, auzind acestea, a fost nemulţumit, plângându-se că trebuia să se întoarcă mai târziu.

— Am putea la fel de bine să-l ţinem pe Hector în ham zi şi noapte la ce vânzoleală am tot avut în ultima vreme, a mormăit când ne aşezam. A luat biciul, a cloncănit şi am plecat, lăsând curând oraşul în urma noastră. Priveliştea se lărgea acum în faţa noastră: coama dealurilor în stânga noastră, păşunile împestriţate cu oi şi drumul prăfuit, pentru că pământul era ars după săptămâni fără ploaie.

Atunci mi-a venit ideea să facem o altă vizită, la care mă gândisem de multe ori.

— Reynolds, am strigat, înainte să-mi pierd avântul, mi-ar plăcea să trecem pe la Rampions pe drumul spre casă. Ai putea să ne duci acolo, te rog?

Marianne m-a prins de braţ.

— Rampions? Vai, Charlotte, chiar trebuie? Eu… eu vreau să merg acasă.

— Vreau să vorbesc cu Eliza Dearly, i-am spus. Nu o să dureze mai mult de câteva minute, apoi mergem direct acasă. Apoi, pentru că avea întipărită spaima pe chip, am întrebat-o: De ce te necăjeşte asta?

— Nu… nu, nu sunt câtuşi de puţin necăjită, a spus, revenindu-şi iute. Doar că… eşti sigură că e înţelept? Lui papa nu îi place să ne vedem cu Eliza.

— Atunci poţi să dai vina pe mine, i-am răspuns. Tu nu trebuie să vorbeşti cu ea; nici nu trebuie să coborî din caleaşcă. Atunci când

Reynolds l-a strunit pe Hector s-o ia pe aleea care ducea către Rampions, căluţul şi-a scuturat coama cu nervozitate, crezând că avea să meargă către casă. I-am spus lui Reynolds să ne ducă la căsuţa grădinarului, la care se ajungea printr-o intrare laterală de dincolo de poarta foarte impresionantă care ducea spre conac.

Cabana Livezii, care era, într-adevăr, ceva mai mare decât te-ai fi aşteptat să fie o cabană, era aşezată într-o porţiune separată prin ziduri de grădinile, de aleile şi de livezile imense care înconjurau conacul. Am intrat într-o curte împrejmuită de diverse dependinţe: magazii de scule, grajduri şi alte asemenea. Câteva găini ciuguleau prin jur, dar nu se vedea nimeni.

Marianne a încercat încă o dată să mă facă să mă răzgândesc.

— Te rog, Charlotte, nu putem să plecăm acasă? Nu… nu mă simt bine… cred că e din cauza căldurii.

Asta era o scuză atât de transparentă, iar eu eram deja atât de hotărâtă, încât i-am spus să aştepte în trăsură şi am coborât în căutarea Elizei.

Printr-un pasaj dintr-un zid înalt din cărămidă am văzut o

grădină de zarzavaturi, cu făgaşuri înguste simetrice, peri ale căror crengi se aplecau pe deasupra unor arcade şi trei sere într-un colţ. Doi tineri grădinari munceau; unul din ei plivea un strat de legume, iar celălalt culegea păstăi de mazăre şi le punea într-un coşuleţ. Niciunul din aceştia nu era suficient de în vârstă ca să fie Matthew Dearly. Uitându-mă înapoi la cabană, am văzut că uşa de la intrare era deschisă. Am mers pe poteca pietruită mărginită de garoafe şi am bătut la uşă. Înăuntru, un hol îngust cu podeaua acoperită de un preş de cârpă, ducea la alte două uşi: una dădea spre o bucătărie, iar cealaltă, bănuiam, către o cameră de zi.

Din acea cameră se auzea murmurul unor voci grave. După un moment a apărut Eliza Dearly, într-o rochie înflorată şi un şorţ, lăsând uşa întredeschisă.

— Da? Nu părea surprinsă de faptul că mă vedea; însă ar fi putut cu uşurinţă să fi aruncat o privire pe fereastră şi să-i fi văzut pe Reynolds, pe Marianne şi trăsura. Nu părea, de asemenea, deloc prietenoasă. Bineînţeles, fusesem foarte rece cu ea când ne vizitase la Fourwinds.

— Bună ziua, doamnă Dearly, am spus. Vă rog să scuzaţi acest deranj. Aş dori să discut ceva cu dumneavoastră.

— Da? Şi-a frecat mâinile una de alta, apoi o puse pe una din ele pe abdomenul umflat. Am văzut ceva ce nu observasem la întâlnirea noastră anterioară: era însărcinată. V-a trimis *eU* m-a întrebat pe un ton aproape imperios. Domnul Farrow, vreau să spun?

— Nu m-a trimis el. Am venit aici din proprie iniţiativă.

— Foarte bine atunci. Vom vorbi în grădină, a spus doamna Dearly, uitându-se scurt în spatele ei.

Copilul, Thomas, înainta de-a lungul holului; ajungând la ea, s-a prins de fustele ei. Cu o exclamaţie de surpriză sau de iritare, l-a ridicat în braţe şi a ieşit hotărâtă pe uşă.

— Pe aici, mi-a comandat.

Când mergeam în urma ei, m-am uitat la copil, întrebându-

mă dacă puteam să regăsesc trăsăturile Julianei în ale sale. Ce privire limpede avea, cât de netedă şi de curată îi era pielea, cât de rotunzi îi erau obrajii! Mi-a răspuns la privire, gura sa aproape că a schiţat un zâmbet, apoi şi-a ascuns chipul după umărul Elizei. Era realmente un băieţel cât se poate de fermecător.

— Şi ce mai face micul Thomas? am întrebat.

— Face foarte bine, mulţumesc, a răspuns Eliza, conducându-mă către o băncuţă de lemn de la marginea grădinii, aflată la umbra merilor. După cum vedeţi, o să aibă în curând un frăţior sau o surioară. A lăsat copilul jos, unde acesta, ţinându-se de mâna ei, a făcut câţiva paşi, vorbind cu el însuşi.

— Doamnă Dearly, am spus cu fermitate, copilul pe care îl aşteptaţi *nu* va fi fratele sau sora lui Thomas, nu-i aşa? Cred că am dreptate să bănuiesc că nu sunteţi, de fapt, mama lui Thomas şi nici soţul dumneavoastră tatăl lui.

A încercat să ocolească adevărul.

— Cum? Ce vreţi să spuneţi cu asta? Totuşi, dezminţirea ei era neconvingătoare, iar eu eram hotărâtă.

— Haideţi, doamnă Dearly, să nu ne irosim timpul, am presat-o. Am dreptate sau nu?

S-a uitat drept în ochii mei.

— Aşadar, v-aţi dat seama singură? Nu aş putea să cred că Juliana s-a putut hotărî să vă zică ea. Şi-a împins bărbia înainte. Spuneţi-mi, lucrul acesta mă ridică în ochii dumneavoastră acum, că am fost achitată de vina de a fi devenit mamă indecent de curând după căsătorie? Sau am coborât şi mai jos pentru că m-am băgat într-un asemenea aranjament?

— Ar trebui să îmi cer scuze că v-am judecat greşit, am spus fără căldură, pentru că nu simţeam nicio simpatie pentru ea; totuşi, nu cred că aş putea fi învinuită pentru că am bănuit ceea ce păreau să indice toate aparenţele. Dar nu

despre asta doresc să discut. Am venit să vă întreb, doamnă Dearly, ce aranjamente au fost făcute privitoare la creşterea lui Thomas. Mai precis, el trebuie crescut cu ideea că este realmente fiul dumneavoastră? I se va spune vreodată adevărul? Iar Julianei i se cere să-i ignore existenţa?

Eliza mi-a aruncat o privire arogantă, piezişă.

— Aş putea să vă întreb de ce e asta treaba dumneavoastră. De ce nu-l întrebaţi pe domnul Farrow? El are toate răspunsurile – nu trebuia să vă deranjaţi să veniţi aici.

— Întreb doar, i-am spus, din grijă pentru Juliana. A fost extrem de supărată după vizita dumneavoastră, doamnă Dearly. O cunoaşteţi, iar eu mă mândresc cu faptul că o înţeleg la fel de bine cum o înţelegeaţi dumneavoastră odată. Îi trebuie, de dragul sănătăţii ei, să găsească o modalitate de a trece peste acestea, ceea ce e aproape imposibil acum, că locuiţi atât de aproape. Evident, băiatului trebuie să i se asigure cele necesare acum şi în viitor şi presupun că tatăl nu îşi asumă nici responsabilitatea şi nici nu manifestă vreun interes.

— Tatăl lui? Eliza s-a uitat insistent la mine. Soţul meu şi cu mine avem o înţelegere financiară cu domnul Farrow. Detaliile nu vă privesc.

— Exact, am confirmat. El este, efectiv, membru al familiei Farrow, chiar dacă nu este recunoscut ca atare; nevoile sale vor fi acoperite. Totuşi, înţelegerea actuală, aşa cum o numiţi, este nesatisfăcătoare pentru Juliana. Ea nu poate să meargă în oraş de teamă să nu se întâlnească cu dumneavoastră şi cu copilul…

— Teamă! repetă Eliza. O numiţi teamă! Credeţi că o cunoaşteţi pe Juliana, domnişoară Agnew, însă permiteţi-mi să vă spun că ştiţi doar atât cât doreşte ea să vă dea de înţeles. *Eu* încă sunt confidenta ei; *eu* sunt persoana în care are încredere şi sprijinul ei.

— Are încredere în *dumneata?* nu m-am putut împiedica; cuvintele au ieşit necontrolate. Dar tocmai sub supravegherea dumitale a fost împinsă în această situaţie. Doar nu e cu putinţă să nu fi ştiut ce se petrecea între ea şi domnul Waring?

— Domnişoară Agnew, a spus Eliza, cu un efort vizibil de a-şi păstra stăpânirea de sine, acuzaţi foarte uşor, dar e clar că nu ştiţi atât cât credeţi că ştiţi. Dacă îi doriţi binele Julianei, ar trebui să o duceţi undeva departe de tatăl ei.

— Departe de tatăl ei? am repetat, nevenindu-mi să cred. Departe de singurul element de stabilitate şi confort din viaţa ei? Nu vă pot înţelege, doamnă Dearly!

— M-am gândit eu. Pentru o clipă, şi-a împins bărbia în faţă şi a părut aproape sfidătoare; apoi atitudinea i s-a schimbat şi a început să vorbească cu o voce mai liniştită, dătătoare de încredere. Dacă află el – iar Marianne înaintea lui –, nu pot să fac nimic, însă îmi este teamă pentru ele, pentru amândouă, eu…

Aici s-a oprit, aproape muşcându-şi buza; m-am uitat la ea fără a înţelege. În acel moment, dinspre ţarcul învecinat cu grădina am auzit sunete de copite pe lespezile de piatră. Mi-am întors privirea şi am văzut un cap alb, înhămat, ridicându-se peste uşile duble, cu urechile ciulite. Era, fără urmă de îndoială, Queen Bess. A scos un nechezat uşor, uitându-se în direcţia tovarăşului ei, Hector, care era ascuns privirilor mele de colţul cabanei.

— Ah! am exclamat. Este aici, Juliana este aici, la dumneata!

Cât de proastă fusesem, cât de uşor mă lăsasem păcălită! Am înţeles acum a cui voce o auzisem prin uşa deschisă; am înţeles brusca insistenţă a Julianei de a ieşi călare în fiecare după-amiază. Am simţit că mă înroşesc de iritare pentru că fusesem prinsă pe picior greşit.

— Este şi vine cât de des poate, spuse Eliza. Aş vrea s-o

împiedicaţi, pentru că domnul Farrow s-ar supăra dacă ar afla. Îmi ocupă tot timpul – vorbeşte, plânge, se joacă cu băiatul, repetând tot mereu povestea aceea îngrozitoare a morţii mamei ei… nu cred că mai e ceva de spus, dar, vedeţi, domnişoară Agnew, ea tot la mine vine.

„Cam asta ţi-e mila”, mi-am zis, cu inima plângând pentru biata Juliana.

— Locuiaţi la Fourwinds, nu-i aşa, am spus cu răceală, când doamna Farrow a avut accidentul acela fatal? Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care Juliana vine să plângă pe umărul dumneavoastră. Dumneavoastră eraţi prezentă, eu nu eram.

— ÎI numiţi accident, a spus uşor Eliza, însă nu a fost nimic de genul acesta. Doamna Farrow şi-a luat viaţa din disperare. Sunt sigură de asta, fără nicio urmă de îndoială.

Mi-a luat câteva clipe să înţeleg asta; apoi am răspuns:

— Cum puteţi fi aşa de sigură?

— Aşteptaţi un moment. S-a ridicat în picioare şi a stat o clipă să-şi netezească şorţul, ca şi cum nu era hotărâtă; apoi s-a dus repede în casă, lăsându-mă cu băieţelul. Acesta s-a uitat după ea, întinzând mâna şi spunând ceva neinteligibil, întorcându-se apoi la jocul lui cu beţigaşe în iarbă, pe care le aranja sub diverse forme. Am stat pe bancă, uitându-mă la spatele lui robust şi la membrele lui zdravene, la părul lui negru mătăsos, pentru că, bineînţeles, acum aveam cel mai sincer interes pentru acest copil. Cât de uşor se mulţumise el cu o mică bucăţică de pământ, cu câteva beţişoare şi câteva pietre şi totuşi cât de alarmant aveau să i se lărgească orizonturile, pe măsură ce avea să crească şi să întâlnească lumea de dincolo de aceste porţi şi avea să afle, ceea ce fără îndoială că avea să se întâmple, cât de nelegitim fusese conceput! Şi totuşi putea fi considerat norocos, prin comparaţie cu mulţi alţi copii concepuţi fără a fi doriţi şi în afara căsătoriei. Nu avea să ducă lipsa unui cămin

confortabil şi a atenţiei.

Pentru Juliana îmi făceam cele mai multe griji. Întorcându-mă, m-am uitat înspre fereastra salonului din spatele meu; am perceput mişcarea rapidă cu care s-a dat la o parte ca să nu o văd. Mă privise când stăteam aici cu copilul ei. Afecţiunea faţă de el o atrăgea aici zi de zi. Fiind atât de sensibilă, cum avea ea să înfrunte despărţirea acum sau în viitor?

Când s-a întors, Eliza Dearly avea un comportament secretos.

— Haideţi în grădina de zarzavaturi, mi-a şoptit, pentru că Juliana nu trebuie să afle despre asta, nu trebuie să vadă. A înşfăcat copilul în braţe, făcându-l să plângă pentru că era forţat să îşi abandoneze jocul cu beţigaşe, şi a pornit spre uşa prin care mă uitasem eu mai devreme.

Plină de uimire, am urmat-o în direcţia întinsei grădini cultivate şi împrejmuite. Cei doi tineri încă se ocupau de treburile lor; uitându-se la ei, Eliza m-a condus într-o altă direcţie, de-a lungul unei cărări înguste de cărămidă, pe lângă meri plantaţi la rând lângă zid, bostănei rumeniţi şi tufişuri de stafide pline de fruct şi apoi prin uşa deschisă a uneia dintre sere. Aerul era cald şi mirosea a turbă umezită şi a frunze de roşii. Eram singure; şi totuşi, s-a uitat în toate direcţiile înainte de a scoate ceva din buzunarul şorţului.

— Nu trebuie să-i spuneţi Julianei, mi-a cerut. Daţi-mi cuvântul dumneavoastră.

— Vi-l dau, i-am răspuns, impulsivitatea şi curiozitatea biruindu-mi îndoiala.

Mi-a întins un plic.

— Foarte bine, atunci citiţi asta. Nimeni nu mai ştie de existenţa lui, în afară de mine.

Plicul era micuţ, dintr-o hârtie pergament de bună calitate; era adresată simplu Elizei, cu scrisul aplecat al unei doamne. Am scos cele două foi de hârtie împăturite pe care

le conţinea.

Draga mea Eliza, am citit. Scrisoarea începea îngrijit, dar scrisul devenea mai mare şi mai puţin controlat pe măsură ce continua.

Iartă-mă, dar trebuie să mă destăinuiesc cuiva. S-ar *putea ca nimic din cele ce urmează să nu aibă vreun* sens, *întrucât am dubii în privinţa judecăţii mele. Am încercat să vorbesc şi nu pot să fiu coerentă. Doar stând aici complet singură îmi vin cuvinte care să aibă vreun sens.*

Ieri, soţul meu ţi-a spus că mă simt cumplit de rău. L-am auzit. Dar, dacă mă simt rău, el este cel care m-a făcut să mă simt aşa. M-a prins în timp ce mă pregăteam să plec în secret de la Fourwinds – să fug, luându-mi fetele cu mine. Dar nu pot să le iau. Nu pot să mă apropii de ele. Iar acum el a făcut alte planuri.

În ceea ce priveşte motivele mele, nici nu ştiu cum să le explic.

Voi încerca.

Acum două zile, Juliana mi-a spus un lucru atât de îngrozitor încât nici nu ştiu cum să îl trec pe hârtie. Mi-a spus că soţul meu – nu o dată, ci de multe ori, pe parcursul ultimului an ~ i-a făcut vizite noaptea în camera ei. I-a făcut forţat avansuri – a făcut cu ea aşa cum face un bărbat cu soţia lui.

Cu mine nu face asta. Nu mă iubeşte, e ceva ce ştiu. Nu a mai intrat în camera mea de la ultima pierdere a sarcinii, l-am pierdut fiul, iar pentru asta nu mă va putea ierta niciodată. Nu este vina mea şi am tot plâns de atunci, însă acum nu se mai atinge de mine. Niciun sărut, nicio îmbrăţişare, nicio vorbă bună.

Am crezut că biata juley aiurează, am încercat chiar să o ameninţ, ca să-i smulg mărturisirea că minte, sau că visează.

A plâns şi a plâns, însă mi-a spus că nu e nicio minciună.

Cel mai oribil lucru dintre toate este că e însărcinată. Nu aş fi crezut ceva atât de monstruos, însă ea spune că este adevărat.

Este un lucru de coşmar. Îmi pun la îndoială propria raţiune. Pentru că sigur eu sunt aceea care visează sau care îşi imaginează. Soţul meu mă respinge, iar acum sunt geloasă pe fiica mea şi inventez acuzaţii îngrozitoare împotriva ei. Poate fi ceva mai ruşinos decât atât?

Dar Marianne? O *suspectez şi pe ea de acelaşi lucru? Mi-o închipui şi pe ea cu el?*

Nu ştiu. Mintea mea este ca un cuib de viespi plin de temeri şi de suspiciuni. Nu mai pot să judec limpede.

Nu mai suport să mă uit la Juley şi nici la Marianne. Nu pot să suport să mă uit nici la mine, în oglindă, pentru că nu văd decât sterilitate şi nebunie, şi teamă.

Trebuie să plec de lângă ele. Aşa spune el.

Nu am putut s-o consolez pe biata juley. Nu am putut decât să mă gândesc la infinit la asta, până m-a cuprins disperarea. A doua zi m-am dus la Ernest. Tremuram şi plângeam aşa de rău încât nici nu ştiu ce am spus, dar m-a înţeles imediat şi s-a mâniat, îmi era teamă şi tremuram ca un copil. M-a luat şi m-a trântit într-un colţ. Sau poate că am visat asta? Nu, pentru că am urma învineţită pe braţ, doar dacă nu este desenată de mintea mea. Sunt perversă, spune el, aiurez, sunt nebună şi înveninată de îmi pot imagina astfel de lucruri. Spune că Juley i-a făcut lui mărturisiri şi că Gideon Waring este cel care a sedus-o. L-a forţat pe acesta să mărturisească şi l-a pus să plece.

Apoi a devenit calm şi blând. M-a pus să şed şi a stat lângă mine cât am plâns. Spune că sunt bolnavă şi că îi pare foarte rău.

Nu pot să rămân aici. Trebuie să plec de lângă fete, ca să nu le infectez şi pe ele. Trebuie să mă duc la un sanatoriu special

pentru boli ale minții. O să-mi fie mai bine acolo, zice el. O să vină să mă vadă doi doctori, și nu doctorul Fletcher, ca de obicei, ci alți doi. O să vadă dacă sunt atât de nebună cum zice soțul meu că sunt. Și probabil că sunt. Îmi pare foarte rău, Eliza, pentru toate lucrurile pe care probabil că le-ai avut de îndurat din partea mea.

Însă acum îmi este teamă. Voi fi închisă cu nebuni și nebune.

Nu voi fi niciodată liberă. Nu voi mai fi niciodată eu însămi. Și cel mai tare mi-e teamă de mine însămi, pentru lucrurile oribile pe care le inventează mintea mea.

Cât de fericită am fost odată, dar cât de mult depindeam de bunăvoința lui. Ce lipsite de putere suntem noi femeile, Eliza, odată ce pierdem bunăvoința bărbaților. Ea dispare și dispărem și noi.

Ei bine, eu voi dispărea.

Cine ar crede ce am scris aici? Tu crezi? Dar eu? Nimeni nu îl va suspecta vreodată pe soțul meu. Un tată bun. Un soț bun. Este respectabil, ireproșabil. Bietul om, împovărat cu o asemenea soție ca mine, o nebună. Toată lumea va spune așa.

Mi se frânge inima că plec de lângă fetele mele, dar trebuie să le părăsesc în acest fel sau altminteri. Ele nu trebuie să înnebunească precum mama lor. O vor duce mai bine cu el.

Au fost făcute pregătiri – voi pleca de la Fourwinds mâine. Însă am un plan al meu. Trebuie să plec de lângă el. Trebuie să plec de lângă dragele mele fete. Însă nu există decât un singur mod de a scăpa de mine însămi.

Adio, Eliza, îți mulțumesc. Ai fost bună cu mine. Ai grijă de fetele mele și ajută-le să uite de nefericita lor mamă.

Cu cele mai sincere mulțumiri și urări de bine.

Constance

Devorasem scrisoarea cu privirea în mare grabă, deși scrisul devenea dificil de descifrat. Ajungând la sfârșit, am început-o din nou de la capăt, conștientă că Eliza se uita la

mine. În cele din urmă, de-abia simţindu-mă capabilă să vorbesc, am împăturit hârtia şi am introdus-o în plicul ei.

— Acestea sunt halucinaţiile unei femei nebune? am întrebat, remarcându-mi tremurul vocii. După cum spune ea?

Eliza a clătinat din cap şi s-a ocupat de copil, care încerca să smulgă roşiile necoapte din ciorchine, ce erau verzi şi tentante.

— Nu îmi dau seama.

— Biata femeie! Dar cum aţi primit această scrisoare? V-a dat-o ea?

— A strecurat-o pe sub uşa camerei mele în noaptea căzăturii ei fatale. Până am apucat s-o văd, era moartă.

— Dar nu aţi arătat nimănui scrisoarea? Aţi ţinut-o ascunsă toată această vreme? Dar atunci v-aţi arătat cât se poate de iresponsabilă!

— Este uşor pentru dumneata să zici asta, domnişoară Agnew, a spus Eliza, ridicându-şi bărbia. Dumneata nu erai acolo. Ce ar fi trebuit să fac atunci, să îl înfrunt pe domnul Farrow? Să afle toată lumea despre nefericirea soţiei sale? Era adevărat sau nu era? Cum aş fi putut să-mi dau seama? Am păstrat tăcerea şi nu m-am pripit, pentru că mai întâi şi mai întâi aveam o datorie faţă de Juliana şi faţă de Marianne. Nu se poate să nu înţelegeţi asta! Nu se poate, dacă eraţi în locul meu, să nu vă fi gândit la ele, mai presus de orice altceva!

— Doamnă Dearly – am făcut un efort să mă stăpânesc –, e adevărat, există vreun dram de adevăr în povestea asta? Spuneţi-mi, vă rog, cine credeţi că este tatăl lui Thomas? Este Gideon Waring sau…?

— E fiul domnului Ernest Farrow. A pronunţat cuvintele cu calm, susţinându-mi privirea. Atunci nu am ştiut, însă acum ştiu.

— Dumnezeule mare! Biata femeie disperată! Să se

îndoiască de propria raţiune, să-şi ia viaţa!

Eliza a dat încet din cap. Am privit scrisoarea pe care o ţineam în mâini. Iar băiatul! Atunci el este… m-am împiedicat să zic. Ce o să se întâmple cu el?

— Trebuie ţinut ascuns – vreau să spun, să se ştie că este copilul meu – până ce va fi suficient de mare ca să fie trimis la şcoală. Apoi vor fi făcute toate aranjamentele necesare ca el să fie crescut ca un tânăr gentleman. În cele din urmă, sunt sigură, va fi recunoscut ca fiul domnului Farrow.

— Dar este de neconceput! Împingându-i înapoi scrisoarea, am rămas ţintuită locului, holbându-mă la împrejurimi, la panourile de sticlă murdare de praf, la tulpinile viguroase ale roşiilor, la legumele ce dădeau în copt, la o stropitoare şi la stiva de ghivece: brusc, toate păreau aprins colorate şi ireale, ca şi cum ar fi fost pictate pe pânză. Fiul tatălui lui? Moştenitorul lui? Ce o să se întâmple cu Juliana? M-am uitat din nou la copil: la părul lui negru, care, acum că ştiam, era aşa de asemănător cu al tatălui său; la trăsăturile lui delicate, aşa de asemănătoare cu ale mamei sale. Însă mama lui era şi sora lui, iar tatăl lui era şi bunicul lui, iar eu…

Am simţit că mă ia ameţeala şi m-am prins de băncuţă pentru a mă sprijini.

— De ce mi-aţi arătat această scrisoare? am întrebat-o.

— Pentru că, domnişoară Agnew, nu aţi manifestat decât o profundă suspiciune faţă de motivele mele. L-a tras pe băiat înspre ea, astfel că acesta stătea lipit cu spatele de genunchii ei; i-a mângâiat părul, în timp ce el trăgea de braţul cu care ea îl ţinea. Acum poate că înţelegeţi că în mintea mea grija pentru Juliana a fost cea mai importantă. Şi pentru Tommy.

Am stat să mă gândesc la asta.

— Aţi fi putut să plecaţi din slujba domnului Farrow imediat ce aţi descoperit adevărul. Puteaţi să-l daţi în vileag. În loc de asta, aţi făcut un aranjament financiar de pe urma

căruia, nu mă îndoiesc, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră beneficiaţi la fel de mult ca şi acest copil nefericit. Mă iertaţi dacă trag concluzia că v-aţi compromis integritatea.'

Mai târziu, reflectând la informaţiile înfiorătoare pe care tocmai le aflasem, am avut timp să mă răzgândesc şi să o judec mai puţin dur; însă în acel moment vălul care de-abia ne ascundea ostilitatea reciprocă fusese azvârlit la o parte.

— Ei bine, aţi fost mai mult decât sinceră, a spus cu zâmbetul ei distant. Să vedem cum veţi acţiona dumneavoastră, acum că ştiţi adevărul. Pentru că nu puteţi să continuaţi să acceptaţi salariul, găzduirea şi masa de la un asemenea om precum Ernest Farrow. Veţi părăsi Fourwinds? îmi vorbiţi mie de compromis, dar cum rămâne, domnişoară Agnew, cu propria dumneavoastră situaţie?

29

Apă neagră

Vremea se schimbase; perioada cu vreme frumoasă se terminase brusc. Dinspre vest începuse să bată un vânt ce părea să prevestească vreme urâtă; cerul era împovărat de nori; coroanele bogate ale copacilor de la marginea drumului se aplecau dintr-o parte în alta, iar frunzele lor făceau un zgomot ca al unei mări bătute de furtună. Pe drumul de întoarcere de la gară, pe coama dealului, rafalele păreau hotărâte să mă tragă înapoi, aşa că trebuia să mă lupt ca să avansez.

Călcam pe urmele primei mele călătorii, când plecasem atât de bucuros de la Staverton, complet neştiutor în legătură cu ce mă aştepta la Fourwinds. Atunci eram atent la orice senzaţie; de data asta înaintam forţat, luând-o la fugă pe unele porţiuni, de-abia observând unde eram din pricina

furiei. Nu mă hotărâsem cum aveam să acţionez când aveam să-l înfrunt pe domnul Farrow; dar de înfruntat trebuia să-l înfrunt, pentru că nu puteam ascunde ceea ce ştiam, nu puteam să pretind că lucrurile stăteau altfel.

— Ai grijă, spusese Gideon la despărţire; îmi fac griji în privinţa siguranţei tale, Samuel. Este un om periculos când este enervat. Fii foarte atent dacă ţi-l transformi în duşman!

Îi promisesem să îi urmez sfatul şi să-i dau de ştire despre ce avea să urmeze. Cel mai urgent aveam nevoie să vorbesc cu Charlotte, întrucât ceea ce ieşise acum la iveală făcea ca toată cearta noastră să pară meschină şi stupidă. Trebuia să-i spun ce descoperisem, întrucât ea îl catalogase pe Gideon Waring atât de categoric încât adevărul avea să fie şi mai surprinzător pentru înţelegerea ei decât pentru a mea.

Ce trebuia făcut, cum putea ti rezolvată situaţia nu aveam nicio idee. Tot ce ştiam, mânat fiind prin întuneric de furie şi de necesitate, era că trebuia să se termine, dar era şi ceva ce ajunsesem să preţuiesc: situaţia mea la Fourwinds, comuniunea mea intensă cu locuitorii de acolo, cu locul însuşi şi cu misterele sale. Dar, de fapt, Fourwinds deja se schimbase pentru mine. Sub suprafeţele lui imaculate, bântuia nestăvilită depravarea. Fusesem atras şi sedus de farmecele lui, însă acum trebuia să distrug ceea ce ajunsesem să apreciez.

Porţile erau deschise, iar balamalele lor scârţâiau în bătaia vântului. Se vedea casa, ca un cub contra cerului tot mai întunecat; Vântul de Nord se încrunta la mine, deşi eu nu puteam să-l văd. La chemarea luminilor estompate din vestibul, am simţit zvâcnind în mine emoţii ce mă loviră aproape fizic în piept, făcându-mă să rămân locului. Aceasta nu era casa mea şi nici nu avea să fie vreodată din momentul în care aveam să fac ce trebuia să fac; şi totuşi acum, stând şi uitându-mă, a trebuit să rezist celei mai puternice atracţii, aceea, mi-am imaginat, pe care o simte un om care se

întoarce la iubita sa, la o iubire neîncepută încă, dar cu atât mai puternică, întrucât dorinţa e dată de aşteptare, şi nu de împlinire.

Întărindu-mi hotărârea, mi-am zis că aceasta era casa domnului Farrow, construită după proiectul lui, după gusturile lui, cumpărată cu banii lui şi că Juliana era victima lui, iar Thomas nu mai puţin şi că prezenţa mea aici era o parte din planul lui. Am înaintat hotărât pe alee, am urcat scările şi am tras de cordonul soneriei.

Uşa a fost deschisă de Alice, care s-a arătat surprinsă să mă găsească acolo, la o oră atât de târzie şi aşa spulberat de vânt. M-a lăsat să intru şi apoi a închis repede uşa, în faţa vijeliei.

— Domnule Godwin! Bună seara, am crezut că până la urmă aţi rămas probabil în Brighton. Dar intraţi, ce noapte e şi asta!

Eram atât de absorbit încât uitasem că se credea că destinaţia mea fusese Brighton. Am mormăit ceva cum că greşisem ora unui tren şi am evitat întrebările ei despre cină.

— Domnul Farrow este acasă? am întrebat.

— Da, domnule. Este în biroul său.

Uşa de la salon s-a deschis şi Charlotte a ieşit în întâmpinarea mea. Am păşit către ea şi i-am apucat mâna.

— Charlotte! Eu…

— Îmi pare bine că te-ai întors, Samuel, abia aşteptam să te văd… Purta o expresie de imensă uşurare, ce a avut asupra mea efectul de a-mi produce o puternică dorinţă de a plânge, de a mă dezlănţui şi de a fi alinat de ea. Cert era că îmi era imposibil să mă uit în ochii ei, de teamă că ar fi putut să întrevadă sentimentele contradictorii ce se războiau pentru a căpăta controlul asupra mea.

— Dar pe tine te frământă ceva, ce s-a întâmplat? m-a întrebat, ochii ei cercetându-mi chipul.

— Nimic! Absolut nimic… trebuie… trebuie să vorbesc cu

domnul Farrow… scuză-mă…

— Măcar aşteaptă până… Eşti obosit şi este târziu, iar eu…

Cu un sunet incoerent de protest, m-am eliberat şi am urcat scările două câte două până la primul cat. Am bătut tare la uşă şi, fără a aştepta permisiunea, am dat buzna în biroul domnului Farrow.

L-am găsit în biroul lui; ce anume găsise acolo care să-l ţină ocupat la acea oră din noapte nu aveam nicio idee. Şi-a ridicat privirea de pe hârtiile sale, surprins de modul în care intrasem, însă fără a bănui ceva.

— Samuel? m-a întâmpinat. Te-ai întors la noi, şi în mare grabă! S-a întâmplat ceva? Ce pot să fac pentru tine?

— Nu ştiu, am tunat. Însă poate mai bine ar fi să începeţi prin a-mi spune adevărul.

S-a holbat la mine foarte nedumerit.

— Nu înţeleg. Ce e în neregulă?

— În neregulă? În neregulă? Vă prefaceţi că nu înţelegeţi? Când ştiţi prea bine că *totul* e în neregulă! Am înaintat cu hotărâre şi m-am rezemat cu ambele mâini de biroul său, împingându-mă cu faţa înspre el. Ofensat, s-a dat înapoi în scaun.

— Calmează-te, Samuel, ia loc şi hai să discutăm raţional. Ce te-a supărat aşa de rău? Poate că pot să fiu de ajutor…

— Nu despre mine am venit să discut. Nu am să vă cer nicio favoare, doar să recunoaşteţi ce aţi făcut!

— Ce te-a apucat încât să vorbeşti atât de necumpătat? Ai băut? M-a mirosit; dar, nesimţind niciun abur de alcool, mi-a făcut semn să mă dau mai înapoi. Ia loc dacă ai de gând să stai. Deşi ai dat buzna fără să fii politicos, măcar putem să fim civilizaţi.

— Civilizaţi! îmi vorbiţi mie de a fi civilizat! Dumneata… cum… dumneata…

— Dacă ai vreun lucru inteligibil pe care doreşti să-l spui, spune-l negreşit. Dacă nu, îţi sugerez să te retragi la culcare.

El era cel care băuse. Vocea nu îi era neclară, însă pe biroul său era un pahar aproape plin; lângă el se afla o sticlă de whisky.

— Ba da! Ai făcut-o… Ştiu… *Ştiu!* am bolborosit. Doar nu…

Incoerenţa mea a părut să-l liniştească.

— Eşti obosit, Samuel. Am să-ţi trec cu vederea această impoliteţe, pentru că nu îţi stă în fire, vom vorbi mâine. Doamna Reynolds o să-ţi servească masa înainte să te culci. Acum, noapte bună.

A dat scurt din cap şi mi-a zâmbit crispat, apoi a simulat că îşi concentrează din nou atenţia asupra catastifelor din faţa sa; însă am văzut că mâna îi tremura.

— Ba nu! Vom vorbi *acum!* M-am aplecat înspre el, bătând cu pumnul strâns în birou. Chiar şi în furia mea am văzut sclipirea de îndoială din ochii săi, când a întins mâna să ţină sticla şi paharul.

— Foarte bine, dacă nu accepţi să fii refuzat.

— Nu accept! Mă veţi asculta. Am aflat, domnule Farrow, că lucrurile aici nu sunt aşa cum par, am aflat că Juliana a fost abuzată cât se poate de îngrozitor, chiar de către dumneata…

L-am văzut cum tresare la aceste cuvinte; am ştiut că-şi nimeriseră ţinta.

— Şi, am continuat, că Thomas Dearly este produsul acestei… acestei legături nelegiuite…

— Cum îndrăzneşti? S-a ridicat în picioare, cu faţa schimonosită de enervare. Îţi permiţi să dai buzna în biroul meu la ora asta târzie şi să mă acuzi de… de un lucru atât de respingător încât nu aş putea să-l pun în cuvinte! Ai grijă ce spui, Samuel, sau vei regreta. Ai aflat anumite lucruri – da, probabil că ai pus întrebări, ţi-ai vârât nasul şi ai tras propriile concluzii prăpăstioase. Dar lasă-mă să te asigur că sunt foarte greşite! Şi trebuie să te avertizez: să nu repeţi ceea ce tocmai ai spus, să *nu* o faci, altfel consecinţele vor fi

într-adevăr serioase.

— Negaţi asta? am zbierat. Negaţi că Juliana a născut un copil? Mi-am încleştat mâinile; trebuia să-l aud mărturisind.

S-a aşezat, a apucat un stilou şi l-a pus iarăşi jos; muşchii din jurul gurii i se strânseseră.

— Această parte, din păcate, este adevărată. Juliana, biata fată, probabil că ţi-a spus, deşi am rugat-o apăsat să uite de băiat şi să lase trecutul în urma ei. Ştii, fără îndoială, că l-am dat afară pe sculptor, pe Gideon Waring, din slujba pe care i-o dădusem? Copilul este al lui. Cu siguranţă ai ghicit asta.,

— Asta este o minciună! Da, am bănuit, exact cum ai intenţionat dumneata. Însă l-am cunoscut pe om, am vorbit cu el, ştiu că l-ai folosit drept… Ţapul dumitale ispăşitor…

A părut luat prin surprindere.

— Ah, deci te-ai întâlnit cu el, aşa-i? Charlotte mi-a spus că individul ar fi venit înapoi pe ascuns. Păi, bineînţeles că îşi neagă fapta! Nu era de aşteptat?

— Nu! am strigat. *Dumneata* eşti cel care neagă! Sunt cât se poate de sigur că nu a zămislit un copil şi că nici nu e probabil să o facă…

— Ce vrei să spui? întrebă Farrow.

— Vreau să spun, domnule Farrow, că l-am văzut pe Gideon Waring, şi că mi-am format cea mai bună impresie despre el, atât ca artist, cât şi ca om. Am văzut de asemenea că însoţitorul lui apropiat este un alt bărbat, el este ultima persoană care să acţioneze aşa cum îl acuzaţi, făcându-i avansuri unei fete inocente…

M-am oprit aici, dorindu-mi să-mi fi muşcat mai bine limba pe de-a-ntregul decât să fi scos asta la iveală. În încercarea mea de a oferi dovezi, îi oferisem domnului Farrow o muniţie puternică; s-a folosit imediat de ea.

— Aha, deci aşa! Ochii i-au sclipit triumfător. E unul dintre *acei* oameni, deci? Mă mir că n-am ghicit. Iar tu – altul de acest fel, nu mă îndoiesc; nu e de mirare că s-a dat bine pe

lângă tine, te-a linguşit şi nu o să întreb ce altceva s-a mai întâmplat între voi, pentru că m-ar dezgusta să ştiu despre asta – *acesta,* Samuel, este omul pe care l-am dat afară din slujba mea. Şi cine ar pune la îndoială dreptul meu de a face asta? Un individ care se comportă în acest fel pervers ce nu e în stare să facă? Pfiu!

Aproape că a scuipat de dispreţ. Începeam să mă clatin: nu pentru că aş fi crezut ceea ce spunea domnul Farrow, întrucât argumentele lui se contraziceau la fiecare pas, ci pentru că apărarea lui era atât de surprinzătoare. Cine – în afară de mine – putea să-l bănuiască? Blindat cum era, cu bani, cu poziţie socială, cu respectabilitate şi, mai presus de orice, cu convingerea că versiunea lui avea să fie cea acceptată?

— Ceea ce tocmai aţi spus este o absurditate, am dat înainte, atât în privinţa mea, cât şi a domnului Waring. Pervertire, îndrăzneşti să-l acuzi de pervertire? Repet, *dumneata* eşti tatăl copilului Julianei, sunt sigur de asta şi, dacă mai ai cât de cât curaj, ai să admiţi asta în loc să încerci să foloseşti un om nevinovat, onorabil drept ţap ispăşitor. Nu am schimbat nicio vorbă cu Juliana despre acest subiect, dar ştiu că este adevărat. Ţi-ai folosit propria fiică, ai folosit-o pentru a zămisli fiul pe care ţi-l doreai cu atâta disperare, în felul cel mai insensibil şi lipsit de inimă posibil. Cum intenţionezi să justifici existenţa bietului copil nu îmi pot imagina.

— Ia loc, Samuel. *La loc.* S-a ridicat din nou în picioare; s-a aplecat spre mine şi pentru o clipă prestanţa sa fizică a fost atât de puternică încât, în ciuda voinţei mele, m-am supus. Aşa e mai bine, a continuat. Nu e nevoie de istericale. Aşa, hai să vorbim raţional. Fiica mea are un fiu ilegitim – suntem de acord cu asta. Fără să aibă vreo vină, este compromisă. Are temperamentul şi înclinaţiile potrivite pentru căsătorie. Totuşi, cum s-ar putea ea căsători? Ori existenţa fiului ei

trebuie ţinută secretă faţă de un eventual soţ – o înşelăciune cu care ea nu ar fi niciodată de acord –, ori trebuie oferit un stimulent financiar considerabil. Asta şi alte avantaje pe lângă. De aceea, Samuel, te-am adus la Fourwinds.

— Da! Credeţi că nu am avut nicio bănuială în legătură cu asta? Ei bine, trebuie să mă excludeţi din uneltirile dumneavoastră. Nu voi fi niciodată de acord cu asta, niciodată!

Am dat să mă ridic de pe scaun, însă el mi-a făcut semn să stau jos şi a continuat să vorbească pe un ton calm.

— Gândeşte-te puţin, Samuel! Nu fi atât de grăbit. Ştii că am bani şi relaţii. Ţi-am comandat nişte picturi. Te-am recomandat altora. Există deja un interes considerabil faţă de lucrările tale din partea unor oameni influenţi, precum domnul Vernon-Dale. Aş putea merge până într-acolo încât să spun că îţi construiesc un renume.

— Dumnezeule mare! M-am ridicat de pe scaun; m-am întors cu spatele la el şi cu faţa către rafturile cu cărţi.

— Da, după cum vezi, a continuat, întinzând mâna după paharul de whisky, pot să te transform, Samuel – chiar te transform –, dintr-un necunoscut şi, hai să fim sinceri, un excepţional student la pictură într-un artist ale cărui lucrări sunt căutate, care în curând va putea să ceară ce onorariu găseşte de cuviinţă. De ce să nu fii de acord? Nu vezi că îţi va aduce beneficii din orice punct de vedere posibil? Ar urma să ai o soţie iubitoare şi atentă, o casă confortabilă, nu ar trebui să duci lipsă de nimic, ai avea unde să-ţi expui picturile…

Atât de rezonabilă, atât de sigură pe sine, atât de liniştitoare îi era vocea încât mi-am permis să contemplu bogăţiile pe care mi le înşira. Care era alternativa? Să renunţ la tot ce găsisem aici, să plec din slujba domnului Farrow în mod trist, să îmi iau rămas-bun de la Marianne, Juliana şi Charlotte, să nu mai văd niciodată Fourwinds-ul. Juliana! Să fie Juliana soţia mea – m-am gândit din nou la tabloul pe care

mi-l imaginasem atunci lângă pian, cu soţia mea, pregătită să mă întâmpine cu un zâmbet şi o îmbrăţişare călduroasă. Mulţi bărbaţi s-ar fi considerat norocoşi. Dar dacă eram de acord? Cine ar fi ieşit în pierdere? Nu eu, cu siguranţă; chiar dacă Juliana nu era mireasa pe care mi-aş fi ales-o eu însumi şi chiar dacă ar fi trebuit să înving toate rămăşiţele fascinaţiei pe care o avea Marianne asupra mea sau să îndur multe împunsături de dorinţă frustrată. Viitorul Julianei avea să fie asigurat; Marianne ar fi fost, eram sigur, bucuroasă să mă aibă drept cumnat; Charlotte s-ar fi bucurat pentru pupila sa; chiar şi trista fantomă a doamnei Farrow, dacă ar fi putut fi întrebată, poate ar fi găsit că aceasta era cea mai bună soluţie.

M-am surprins scoţând un geamăt ascuţit. În acel moment, acea parte din mine care era precaută şi lipsită de coloană vertebrală a cedat, fiind de acord că fusesem pripit în a trage concluzii; aproape că m-a făcut să stau pe scaun şi să vorbesc în acelaşi fel practic ca domnul Farrow şi să încep să discut planuri de căsătorie. Era oare posibil? Era oare posibil să spună adevărul? Dar asta doar dacă Gideon minţise. Gideon era un om foarte inteligent, nu aveam nicio îndoială; iar *unul* din ei minţea.

Nu Gideon. Nu, eram sigur că Gideon nu minţise.

Indignarea s-a ridicat cu toată forţa împotriva laşului din mine şi s-a dovedit mai puternică. M-am întors şi mi-am înfruntat ispititorul.

— Există un lucru pe care dumneavoastră aţi uitat să-l menţionaţi – acela că aţi deveni socrul meu. Iar la asta nu mă pot gândi fără repulsie. Nu mă puteţi *cumpăra* – chiar credeţi că mă las compromis atât de uşor? Să mă căsătoresc cu Juliana pentru a vă acoperi vina? Iar ea are să afle că i se cumpără un soţ?

— Juliana are o fire iubitoare, ascultătoare, a spus tatăl ei cu o satisfacţie care m-a făcut să vreau să-l apuc de ambii

umeri şi să-l zgâlţâi, să-l fac să mai simtă ceva. Acest aranjament i se potriveşte perfect.

— I se potriveşte! am ripostat. Cum puteţi să fiţi sigur că aveţi acordul meu?

— Ia loc, Samuel, ia un trabuc şi nişte whisky. Hai să discutăm chestiunea mai rezonabil. O să vezi că oferta mea e prea bună ca s-o refuzi.

Am făcut un gest de nerăbdare.

— Nu iau loc! Şi chiar refuz! Deschide-ţi urechile, omule! Cum rămâne cu fiul dumitale, domnule Farrow? Aici nu vă înţeleg raţionamentul. Plănuiţi s-o aranjaţi confortabil pe Juliana şi să ştergeţi cu buretele trecutul, dar iată-l pe micul Thomas, care locuieşte la doar câţiva kilometri depărtare. Cum poate Juliana să suporte asta? V-aţi dorit dintotdeauna un fiu – mi-aţi spus asta – şi iată deci fiul, dar cum îl veţi putea recunoaşte vreodată?

— Ţi-am spus al cui este băiatul. Dacă nu vrei să mă crezi, nu pot să fac mai multe ca să te conving. Dar îţi imaginezi că nu m-am gândit la Juliana? Nu înţelegi că fericirea ei este principala mea grijă şi că a fost dintotdeauna? Dacă te căsătoreşti, vă voi cumpăra o casă în Londra, cu studio, grădină, orice îţi doreşti. Veţi fi foarte bine aranjaţi, Samuel. Nu o să regreţi.

Complezenţa sa m-a animat din nou.

— E de nesuportat! Eu sunt marioneta dumitale? i-am întors-o. V-aţi comportat monstruos şi continuaţi să negaţi asta! Credeţi că bogăţia vă poate apăra, dar nu poate!

Din nou am sărit la el; m-am aplecat peste birou şi mi-am întins mâinile, apucându-l de reverul smochingului. S-a dat în spate cu scaunul, aproape târându-mă cu el: s-a ridicat în picioare şi m-a înfruntat, tremurând de furie, în timp ce îi dădeam drumul cu un gest de dezgust.

— Nu mă atinge! Te avertizez să nu mă atingi! a strigat răguşit. O să fie rău de tine dacă mă atingi!

Privirile noastre s-au întâlnit şi au rămas fixate; m-am holbat la el într-un fel ce friza ura. Niciodată în viaţa mea nu simţisem o asemenea silă faţă de o altă fiinţă umană şi totuşi aceasta era alimentată de preţuirea mea anterioară şi de conştiinţa faptului că se folosise de mine şi că mă înşelase. Ochii i-au fugit înspre dulapul cu arme de pe perete; am observat asta şi am văzut că, din noi doi, eu eram mai aproape. Mi-am întins braţul, nelăsându-l să se întindă peste birou şi am rămas încleştaţi pe loc într-o luptă tăcută a forţei şi a voinţei. Nu ştiu dacă intenţionam doar să-l împiedic să ia arma sau dacă l-aş fi ameninţat cu ea ori chiar aş fi folosit-o – tot ce ştiu este că instinctele mele mă îndemnau să îl lovesc şi să-l rănesc, să-l fac să îi fie ruşine, să şterg pentru totdeauna expresia aceea îngâmfată de pe faţa sa.

Nu am aflat niciodată, pentru că în acel moment am fost întreruţi de un ciocănit puternic la uşă..

Ne-am despărţit, iar eu am făcut un pas înapoi; domnul Farrow s-a îndreptat şi şi-a netezit reverul hainei; uşa s-a deschis şi a apărut Charlotte, uitându-se alarmată la scena pe care o avea în faţă.

— Iertaţi-mă că vă întrerup – avea un pic răsuflarea întretăiată –, dar trebuie să vă zic că Juliana a dispărut.

— A dispărut? a întrebat domnul Farrow. Eşti complet incapabilă să o supraveghezi? Pentru ce te plătesc?

— Da, este vina mea, a spus Charlotte privindu-l în ochi, dar trebuie să o căutăm fără întârziere.

Într-o clipită coboram în grabă scările, Charlotte şi cu mine înainte, iar patronul nostru în urma noastră.

— Unde s-o fi dus?

— L-am trimis pe Reynolds să întrebe la casa familiei Dearly, mi-a spus Charlotte, însă Marianne e convinsă că s-a dus către lac.

— Către lac! S-a dus acolo pe vremea asta?

Uşa de la intrare fusese lăsată deschisă, dată în lături de

vântul puternic şi lovită la fiecare nouă rafală. Văzând asta, Charlotte a scos un strigăt de frustrare.

— I-am spus lui Marianne să mă aştepte, ar fi trebuit să ştiu că nu mă va aştepta!

Fiind aproape la fel de îngrijorat de gândul că Marianne ieşise singură pe furtună cât de dispariţia Julianei, am luat-o la fugă – am ieşit pe peluză, am coborât panta grădinii şi am luat-o prin iarba neregulată din apropierea lacului. În această seară se vedea doar o mică felie din lună, acoperită intermitent de norii ce alergau; nu întrezăream decât slab copacii ciufuliţi din faţa mea şi luciul apei; m-am împiedicat, apoi am continuat drumul spre mal.

— Marianne! am strigat şi am tot strigat. Juliana! Marianne!

Nu mi-a răspuns nimeni. Am ajuns la mal şi am rămas locului uitându-mă la suprafaţa întunecată, impenetrabilă a lacului, pe care vântul aproape că producea valuri şi care nu reflecta nimic. Bătaia surdă a inimii mele mi-a sugerat revenirea temerii care mă cuprinsese atunci în apă, a certitudinii că mă trăgea ceva înapoi acolo, aşteptând în adâncuri. Vântul era atât de puternic încât strigătele mele de-abia se auzeau. Încordându-mi auzul printre rafale, am auzit mai întâi respiraţia mea întretăiată, până ce a ajuns la mine un alt sunet – un plânset hohotitor venind din direcţia cantonului şi un zgomot în apă. Îndreptându-mă cu iuţeală în acea direcţie, am auzit un plescăit şi vocea stridentă şi frenetică a înotătoarei:

— Juley! Juley…

— Marianne! am strigat din nou, din toţi rărunchii, şi cu o forţă reînnoită am continuat să alerg pe marginea apei; m-am împiedicat de rădăcina unui copac şi am căzut lat; m-am ridicat din nou. O altă siluetă apăruse pe mal – Juliana! Rezemată de o salcie, îşi păstra echilibrul ţinându-se de o creangă aplecată. Nu am avut timp decât să pricep că

Marianne probabil intrase în apă, sub impresia greşită că sora ei avea nevoie să fie salvată: apoi Juliana – ignorând strigătul meu alarmat – s-a aruncat în apă. Am auzit apa împroşcându-se şi bolborosind, apoi icnetul ei când a simţit răceala apei. Iar acum erau voci în spatele meu… Acolo! Acolo el Lumina unui felinar se bălăngănea în mod violent, aruncând umbre sinistre, însă eram prea preocupat să-mi dau jos haina şi încălţările şi apoi să cercetez apa. Aveam să le pierd – imediat ce intram în apă, doar ţipetele lor mă puteau călăuzi.

— Vin acum! am strigat şi am intrat în apă până la brâu; apoi, învingându-mi şovăirea, am plonjat înainte, şocul provocat de apa rece strângându-mi pieptul, cu respiraţia tăiată de teamă şi făcându-mi hainele să pară atât de grele încât păreau să îmi împresoare membrele precum plasele unui braconier. Ţinându-mi capul în sus, am înotat către Marianne; i-am auzit ţipetele înăbuşite; am remarcat mişcările rapide, smucite prin care înota; apoi s-a lăsat sub suprafaţa apei şi a dispărut. În spatele meu, la mal, am auzit bufnitura unui alt corp ce plonjase în apă; am văzut luciul lămpii cu gaz; Charlotte, cu rochia umflându-se ca o velă, gonea pe micul promontoriu. De acolo s-a urcat cu dificultate în barca cu vâsle şi, în timp ce aceasta se legăna şi se bălăngănea, şi-a ridicat lampa pe deasupra apei.

— Acolo, acolo! a strigat. Am văzut încotro arătase, am înotat mai aproape, am inspirat adânc şi am intrat cu capul la fund.

Sub apă am încercat, în ciuda instinctelor, să-mi ţin ochii deschişi, pentru a scruta întunecimea. Neputând distinge decât contururi, am bătut apa cu braţele, am simţit tulpinile vânjoase ale algelor şi m-am desprins de ele; simţind că îmi plesnesc plămânii, mi-am zbătut din nou braţele, apoi am dat cu mâna de o haină; în acelaşi timp, am atins cu un picior mâlul moale de pe fundul lacului. Am apucat strâns

materialul; l-am apucat şi cu cealaltă mână; apoi m-am împins către suprafaţa apei cu toată forţa. Indiferent pe care fată o găsisem, am tras-o cu forţă şi i-am ridicat capul deasupra apei; dacă respira sau nu nu îmi puteam da seama, însă în acel moment un alt corp a dat peste noi, îngreunându-mi eforturile prin încercarea de a ajuta, iar o voce – a domnului Farrow – a orăcăit:

— Juliana! Juley…

— Nu o atinge! am strigat. Eliberându-mi o mână, l-am împins cu forţă, apoi m-am uitat în jur după Charlotte. Auzind plescăitul vâslelor, am văzut că ieşise în larg de pe ponton şi că tocmai se lupta cu vâslele, încercând să întoarcă mica barcă împotriva vântului, gata să îmi vină în ajutor. Am împins-o pe Juliana, ea a reuşit să ajungă la noi şi a întins mâna; imediat ce a prins-o bine pe Juliana m-am întors din nou. Unde era Marianne? Scrutând întunericul, m-a cuprins panica, pentru că apa agitată nu îmi arăta nimic, apoi am auzit, la câţiva metri distanţă, respiraţia ei întretăiată şi am văzut-o înotând cu mişcări slabe.

— Marianne! Sunt aici! am strigat; am găsit-o şi în câteva momente o ţineam în braţe, înotând înapoi către barcă. Charlotte, care nu putuse s-o urce singură pe Juliana peste marginea bărcii, încerca să echilibreze barca; avea faţa luminată de lampă, ca într-o pictură renascentistă; acest gând nepotrivit m-a frapat chiar şi în acele împrejurări. Eu şi cu ea, făcând barca să se încline periculos, am reuşit să le urcăm pe ambele fete, îngreunate cum erau de materialul ud al hainelor. Charlotte vâslea, iar eu înotam în urma ei spre ponton. În timp ce ea acosta, eu am ieşit din apă. Marianne, şocată şi cu răsuflarea tăiată, a încercat să se ridice; am ajutat-o să meargă pe punte până la ţărm; apoi m-am întors la Charlotte, care era aplecată asupra Julianei, în barcă. Mi-era groază să aud ce ar fi putut să-mi spună; dar s-a întors uşurată către mine.

— Respiră, a spus şi am simţit că propria respiraţie fusese oprită până în acest moment. Îmi era teamă că nu respira, dar s-a mişcat, a scuipat multă apă şi îşi revine. Ai grijă de Marianne, ia-ţi haina, trebuie să chemăm ajutoare.

— Domnul Farrow! am strigat, uitându-mă după el. Doar nu este încă în apă! Am apucat lampa şi am ridicat-o înspre apă, iluminând doar suprafaţa agitată – niciun cap plutind, nicio mână ridicată după ajutor. Trebuie să-l ajut! am strigat, pregătindu-mă să sar; însă Charlotte mi-a apucat braţul strâns, reţinându-mă.

— El trebuie să aştepte. Trebuie să ne ocupăm de fete.

Vorbea foarte calm, ca şi cum nu se întâmpla nimic extraordinar. M-am uitat la ea, incapabil să-i înţeleg expresia; apoi mi-am smuls braţul din prinsoare, am apucat lampa şi am ţinut-o ridicată, mergând de-a lungul malului lacului. Am strigat numele domnului Farrow de nenumărate ori; am stat la capătul pontonului şi am proiectat lumina cât de departe putea să ajungă; întrucât nu-l vedeam, am luat barca şi l-am căutat pe apă. În cele din urmă, negăsind nici urmă de el, m-am întors la Charlotte resemnat şi aproape epuizat. Le condusese pe cele două fete în partea ferită de vânt a unui copac masiv, care le proteja întru câtva. Marianne era acum în picioare, tremurând aproape nestăpânit, iar Juliana era ghemuită pe pământ, cuibărită în haina mea.

— Te rog, haide în casă, m-a presat Charlotte. Ai irosit destul timp cu el. Trebuie să le ducem pe fete în casă fără întârziere.

30

Charlotte povesteşte

Ştiam că nu aveai să-l mai scoţi viu din apă pentru că l-am

ucis. Mi-am ucis tatăl.

Da. Da.

Eşti şocat. Bineînţeles. Şi ai avut multe şocuri în această seară. Haide, înfăşoară-te cu pătura asta. Bea nişte coniac. O să-ţi readucă roşeaţa în obraji.

I-ai salvat viaţa Julianei, Samuel. Bănuiesc că s-a dus către lac cu intenţia de a-şi lua viaţa. Şi fără intervenţia ta ar fi putut s-o ia cu ea şi pe Marianne. Marianne ştia… ar fi trebuit să-i pun întrebări, s-o ascult…

Eu? Nu, nu am făcut nimic. N-am făcut decât să…

L-am împins înapoi, Samuel. Când tu te-ai întors după Marianne, el a încercat să se urce în barcă. Părea epuizat. Nu m-am putut împiedica – eram ocupată cu Juliana –, nu am putut să suport gândul ca el să o atingă, să-şi pună mâinile pe ea, chiar şi în situaţia aceea disperată. Samuel, am aflat… am aflat despre…

L-am împins înapoi în apă! L-am îndepărtat cu vâsla. Nu am vrut să-l ucid, nu a fost intenţionat, am crezut că o să înoate către mal sau că o să se urce pe ponton…

Dar poate aşa e cel mai bine. De ce să supravieţuiască? Juliana nu poate trăi cât timp el este pe lume. Iar acum nu mai este.

Da, trebuie dragat lacul mâine. El poate să aştepte până atunci.

Nu, mulţumesc… mintea mea este prea agitată ca să dorm. Aş prefera să mai stau aici puţin – vrei să stai cu mine şi să vorbim, dacă nu eşti complet epuizat?

Gideon? L-ai găsit pe Gideon Waring? Ah, iar el – el ştia de…? Bietul om, cum l-am putut bănui!… Da, bineînţeles… asta explică… aş fi vrut să-mi fi spus, când te-ai întors… Da, da – am aflat ambii aceleaşi lucruri, am avut ambii acelaşi şoc… Ce multe lucruri nu am înţeles!

Tatăl meu? Da, domnul Farrow este – *era* – tatăl meu… da.

Nu, nu ştia.

Ar fi mai bine să explic. Dacă nu eşti prea obosit? Eşti sigur?

Samuel, avem probleme urgente de discutat şi lucruri teribile de înfruntat, dar mai întâi trebuie să-ţi spun ceea ce nu am spus nimănui altcuiva; un lucru pe care l-am ţinut secret atâta timp încât aproape că am încetat să îl mai consider adevărat – aproape că nu mi-am permis să mă gândesc la el ca la un tată şi nici la fete ca la surorile mele… Eşti pregătit? Ţi-e mai cald – nu ai deloc febră? Foarte bine atunci:

Mama mea, Violet, lucra ca servitoare la casa familiei Farrow din Belgravia. Aceea e casa pe care mai târziu domnul Farrow a vândut-o pentru a cumpăra pământul de aici. Ea avea atunci optsprezece ani; Ernest, fiul cel mare din cei doi fii ai soţilor Farrow, avea nouăsprezece ani. Se iubeau. Nu am să spun că a sedus-o, deşi probabil că aşa s-a întâmplat. Mama mea – am aflat cu singura ocazie în care am întâlnit-o – era convinsă că el o iubea şi că ea îl iubea pe el. Mi-a vorbit despre el folosind doar cuvinte de laudă. El era plecat la Cambridge majoritatea timpului; legătura lor a fost una scurtă, de Crăciun, când el venise acasă.

Ea ştia că nu putea să ducă nicăieri. I-a acceptat avansurile fiind perfect conştientă de aceasta.

Când şi-a dat seama că era însărcinată, el deja se întorsese la Cambridge. Probabil că mama mea e o femeie foarte hotărâtă în multe privinţe. Nu i-a scris, nu a făcut nicio încercare să îi comunice ştirea că avea să devină tată. A plecat din slujba familiei Farrow înainte să se descopere starea în care era. S-a întors acasă la bunica mea, care a aranjat ca ea să stea la o familie din Devon până ce aveam să mă nasc eu, astfel încât dezonoarea ei, aşa cum o privea bunica mea. Să rămână neştiută. Nu a fost niciodată recunoscut faptul că Violet născuse o fiică. Astfel, da, bietul Thomas şi cu mine avem acest lucru în comun.

De creşterea mea s-a ocupat bunica mea. Da, exact: doamna Newbold, cea care a murit recent. Mama mea şi-a căutat de lucru în altă parte; s-a mutat în Yorkshire şi a devenit servitoare la o fermă prosperă de acolo. Câţiva ani mai târziu, s-a căsătorit cu un fiu al acelei familii şi i-a luat numele. El, căzând în dizgraţie, dintr-un motiv sau altul, a fost trimis în Kenya, care cred că este destinaţia pentru mulţi fii nesupuşi, pentru a-şi face un rost ca fermier acolo.

Nu, nu mi-am văzut niciodată mama de-a lungul întregii copilării. Singura noastră întâlnire a avut loc acum doi ani. Am spus că m-a crescut bunica mea, dar ar fi mai cinstit să spun că m-a întreţinut – m-a trimis la o pensiune urâtă, undeva departe de ea. Devenind văduvă curând după naşterea mea, s-a recăsătorit rapid; din această căsătorie a rezultat un fiu, iar eu am fost astfel şi mai în plus. Deşi aveam rude cu numele, m-am simţit întotdeauna complet singură pe lume. Asta e ceva ce am acceptat; astfel mă declar… Ştiu, Samuel, şi îmi pare foarte rău. Nu ar fi trebuit să te mint, pentru că tu ai fost mereu cinstit cu mine; însă sper că vei înţelege. Este modul meu de a-mi păstra puţină demnitate.

Da, mama mea m-a contactat. Atunci lucram ca suplinitoare. Venise într-o scurtă vizită din Kenya, unde încă locuieşte. Ne-am întâlnit scurt în Hyde Park şi nu am mai comunicat de atunci. Ce ciudat a fost să o întâlnesc pe acea femeie, total străină, fără de care nu aş exista! încă nu sunt sigură de ce a sugerat să ne întâlnim, decât poate ca să îşi uşureze conştiinţa încărcată sau să aibă o amintire recentă cu mine, pentru că nu mai are alţi copii. În acea zi, am întrebat-o cine era tatăl meu; mi-a spus numele lui şi că eram rezultatul iubirii lor pătimaşe. Nu îi era ruşine de asta, cu toate că pentru ea consecinţele fuseseră dezastruoase. Mi-a spus că Ernest venea dintr-o familie bogată; deşi m-a avertizat că el nu ştia de existenţa mea, s-a gândea că mi-ar fi

putut oferi un sprijin financiar dacă l-aş fi abordat şi dacă i-aş fi cerut asta. M-am decis să nu fac nimic de genul ăsta, însă am simţit un impuls puternic de a-l căuta pentru a vedea cu ochii mei ce fel de om era.

— Da, şi am făcut asta imediat. Mama mea îmi spusese unde se afla casa familiei Farrow în Belgravia, iar a doua zi m-am dus acolo. Am aflat că familia Farrow nu mai locuia acolo. Noua ocupantă, doamna Merriby, mi-a spus că Ernest Farrow fusese proprietarul anterior al casei – care, am putut vedea eu însămi, era o casă foarte mare –, dar o vânduse după moartea părinţilor săi pentru a-şi construi o nouă casă în Sussex. Doamna Merriby avea noua lui adresă, pe care mi-a dat-o.

Renunţând imediat la slujba mea, am venit la Staverton. Nu aveam destui bani pentru a mă întreţine, aşa că m-am angajat la Cross Keys…

Da? Ţi-a zis? Da, este adevărat – lucram în bucătărie şi serveam la mese. Era o muncă grea, mai obositoare decât cea cu care fusesem obişnuită, cu ore multe şi plată puţină, însă cel puţin aveam cazare şi masă. Cel mai important, aveam posibilitatea de afla noutăţi despre domnul Farrow şi despre noua sa casă, Fourwinds, care trezise un puternic interes în zonă. Am aflat de recenta pierdere tragică a soţiei sale şi că avea două fiice. Surorile mele vitrege! Imediat ce am aflat de existenţa lor am început să tânjesc să le cunosc. Nu aveam intenţia de a-mi dezvălui identitatea şi de fapt nu aveam niciun alt plan decât de a-mi satisface curiozitatea. Totuşi, în cursul câtorva zile am auzit din întâmplare mai multe conversaţii foarte interesante, începând cu ştiri despre un scandal. Am aflat că guvernanta, domnişoara Eliza Hardacre, avusese o legătură cu un bărbat angajat la domnul Farrow; atât ea, cât şi el căzuseră în dizgraţie şi fuseseră concediaţi.

Iată deci o şansă, cea mai bună pe care aş fi putut-o avea vreodată! În prima mea după-amiază liberă m-am prezentat

la Fourwinds, unde am cerut să vorbesc cu domnul Farrow. Era încă, bineînţeles, în doliu pentru răposata lui soţie, iar mie… mie… *atunci* mi-a fost îngrozitor de milă de el şi de surorile mele. Nedezvăluind nimic din trecutul meu, am spus că auzisem de postul liber de guvernantă şi mi-am oferit serviciile. La început a fost un pic suspicios, dar am reuşit să-l asigur că eram potrivită şi i-am dat recomandarea de la şcoală. Nu am văzut-o pe niciuna din surorile mele vitrege cu acea ocazie şi a trebuit să mă întorc la Cross Keys într-o stare de nelinişte şi agitaţie. Casa însăşi, această casă frumoasă, construită cu atâta dragoste, realizată atât de desăvârşit, mă vrăjise, Samuel, aşa cum cred că ţi s-a întâmplat şi ţie când ai văzut-o pentru prima dată. Tânjeam s-o revăd, să examinez fiecare cameră, fiecare aspect, aproape la fel de puternic pe cât tânjeam să-i cunosc locatarii – familia mea secretă, după cum mi-am permis să-i consider. A trebuit să aştept aproape o săptămână până să primesc o scrisoare prin care îmi era oferit postul. Domnul Farrow mi-a explicat că rolul pe care trebuia să-l îndeplinesc era parţial acela de guvernantă, dar şi de însoţitoare, având în vedere tragica dispariţie a mamei fetelor.

Da. Charlotte Agnew este numele meu adevărat. Nu am avut de ales, a trebuit să-l folosesc, din necesitatea de a obţine o recomandare. Dacă numele Agnew ar fi însemnat ceva pentru domnul Farrow, aş fi încercat să fac să pară că e o coincidenţă; nu este un nume neobişnuit. Nu a zis nimic despre asta, iar eu am continuat cu amăgirea. E de presupus că, întrucât situaţia ei în casa părinţilor lui era una umilă, nu o ştia pe mama mea decât ca Violet.

Prima mea impresie? Nu m-am putut abţine să nu mă uit cu fascinaţie la el – lucru pe care am încercat să-l ascund. Mi s-a părut un om chipeş – am încercat degeaba să văd vreo asemănare cu propriul chip comun. Felul lui de a se comporta era fermecător, liniştitor. Părea atât de – de *solid* –

aici, în această casă elegantă pe care o construise după gusturile lui, înconjurat de bogăţie şi de stabilitate. Şi totuşi, nu putea să nu fie tatăl meu, pentru că Violet îmi spusese cu certitudine că fusese singurul ei iubit înainte de a se căsători; fusese marea pasiune a tinereţii sale. Nu puteam să simt vreun resentiment faţă de el pentru viaţa confortabilă pe care o ducea; pentru că, dacă ar fi ştiut de situaţia grea a mamei mele, cine ştie dacă n-ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă să o ajute?

Iar acum aveam să lucrez pentru el, aveam să locuiesc în casa lui, să mă văd zilnic cu surorile mele!

La început, bineînţeles, doar Marianne era acasă; Juliana, din câte am înţeles, era în convalescenţă, la o rudă. În timp ce ajungeam s-o cunosc pe una din surorile mele vitrege, aşteptam cu nerăbdare întoarcerea celeilalte; iar prin iunie s-a întors acasă. Eu, bineînţeles, eram pregătită să cred orice mi se spunea. Acum, este cât se poate de limpede că ambele fete fuseseră reduse la tăcere de către tatăl lor prin teamă, pentru că nu s-a făcut nicio aluzie la situaţia reală. Iar în ceea ce mă priveşte, eu îmi jucam rolul atât de bine încât sunt foarte sigură că nimeni din familie nu mi-a ghicit vreodată motivele. De fapt, mi-ar fi fost greu să mi le explic chiar şi faţă de mine. Trebuie să îţi aminteşti, Samuel, că eu nu am avut niciodată o familie a mea; nu am avut niciodată o soră sau un frate, deşi tânjeam după aşa ceva. Iar aici erau două tinere încântătoare care nu numai că mă acceptau, dar chiar aveau nevoie de mine; pierderea mamei lor era încă dureroasă şi şocantă. Şi, nu se poate să nu fi observat, Juliana a ajuns să depindă de mine – mai mult decât este sănătos pentru ea, mi-e teamă. Sunt aproape ca o mamă pentru propria soră. Relaţiile, după cum vezi, sunt oarecum încurcate în această familie.

Dar dependenţa este reciprocă. Juliana depinde de mine, iar eu depind de ea, de Marianne şi de rolul meu aici. Am

devenit altă persoană şi nu pot fi altcineva. Nu pot suporta ideea de a mă despărţi de surorile mele. Mai ales acum că… acum că… totul s-a schimbat, Samuel, chiar înainte de această seară… eu… nici nu prea ştiu…

Da, atât de multe de… nu pot să cred…

Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc, Samuel. Nu pot să îţi spun cât de mult înseamnă pentru mine prietenia ta.

Da, obişnuiam să mă las purtată de ideea de a trăi aici ca fiica lui legitimă; să mă gândesc cum ar fi putut fi lucrurile dacă mama mea ar fi fost egala lui din punct de vedere social şi dacă el ar fi fost mai în vârstă când s-au îndrăgostit. Totuşi, venind aici şi făcându-mă utilă, i-am câştigat respectul şi mi-am modelat viaţa în jurul vieţii lui. În sfârşit, am găsit un loc unde sunt necesară şi dorită. Mi-a făcut plăcere să îi observ obiceiurile, să îi aflu gusturile şi preferinţele, să îl văd rezervat şi trist aşa cum se cuvenea să fie un om care îşi pierduse atât de recent soţia; un om care stătea singur cu orele, care avea discret grijă de fiicele lui şi de bunăstarea lor; un om cu demnitate şi simţire. Aproape, s-ar putea crede, m-am îndrăgostit eu însămi de el: m-am îndrăgostit de tatăl meu şi nu aş fi putut să-mi doresc unul mai bun.

Dar acum totul s-a schimbat – am aflat…

— Da, da – nici nu ştiu cum să… bietele fete…

Da, aceste descoperiri mi-au schimbat total părerea despre el – nu pot să suport să îl văd, să mă gândesc la… Iar acum? Acum nu ştiu ce o să se mai întâmple cu noi, cu fiecare dintre noi, pentru că l-am ucis, pentru Juliana, pentru noi toate. L-am ucis pe părintele nostru.

31

Vântul de Vest

Nu puteam să dorm. Doar mă aşezasem pe pat; dar curând eram iar în picioare, nefiind capabil să alung gândurile care îmi zburau şi vârtejul de impresii ce se luptau să mă domine.

Stând în pragul uşii deschise a camerei mele, căutam să aud sunete venind de prin alte părţi ale casei, dar nu auzeam decât vântul, a cărui mânie se potolise treptat, auzindu-se, din când în când, scurte rafale. Charlotte intrase la Marianne şi la Juliana înainte să se ducă la culcare; mi-a confirmat că amândouă – refăcute după o baie caldă şi nişte băuturi fierbinţi – dormeau liniştite. Din camera lui Charlotte nu se auzea niciun scârţâit al podelei care să trădeze că era cineva treaz acolo. Păşind uşor până pe hol, am rămas lângă balustradă, uitându-mă în jos la uşa închisă a dormitorului domnului Farrow. Se simţea o absenţă îngrozitoare, un vid – pentru o clipă, m-am gândit că, nemaiavându-l pe domnul Farrow în centrul ei, casa, fragilă ca un ou în bătaia vântului, avea să se crape şi să se fărâmiţeze, trimiţându-ne pe noi toţi în întunecime, în cele patru zări.

Apucând balustrada, m-am gândit cum biata lui soţie, Constance, se detaşase de viaţă şi se aruncase. Din ceea ce îmi spusese Charlotte şi din ce descoperisem eu deja, ştiam că Ernest Farrow îşi condusese soţia la sinucidere la fel de sigur pe cât eram că îşi abuzase fiica. Ar fi trebuit să nu simt nicio milă pentru el; ar fi trebuit să mă bucur că se înecase. Şi totuşi, nu puteam să-mi alung sentimentul de pierdere tragică, sentiment ce nu făcea decât să-mi sporească nedumerirea.

Mişcarea era singurul mod de a ignora agitaţia din mintea mea. Imediat ce a început să se crape de ziuă, m-am îmbrăcat – de fapt, nu prea avusese sens să mă dezbrac – şi

am ieşit din casă. Mă hotărâsem că, pentru a evita ca fetele să sufere mai mult, trebuia să găsesc eu însumi trupul domnului Farrow. Sau poate că voiam să mă asigur că murise – deoarece nu îmi venea să cred, nu îmi puteam închipui că spiritul lui rezistent şi viguros se dăduse bătut aşa de uşor. Dacă totuşi se înecase în lac, trebuia s-o conving pe Charlotte că responsabilitatea nu era a ei; sau cel puţin nu doar a ei. Nu îl împinsesem eu însumi la o parte, cu mai multă forţă decât era necesar?

Norii erau coborâţi şi ameninţători; cerul era gri şi agitat; sălciile se balansau în vânt şi loveau apa. M-am apropiat fără entuziasm de ponton şi am păşit pe el. Bărcuţa era legată acolo unde o lăsase Charlotte; m-am uitat de-a lungul malului în ambele direcţii, dar nu am văzut nimic. În mod contrastant, de undeva dintre copacii din spatele cantonului, o privighetoare îşi slobozea cântecul plin de viaţă: un cântec sugrumat de plângere şi de dor. În condiţii normale, m-aş fi oprit să ascult şi aş fi încercat să zăresc mica pasăre fără nimic impresionant, care scotea nişte triluri atât de fermecate. Dar acum am încercat să îmi astup urechile şi să mă gândesc la ceea ce trebuia să fac.

Stomacul mi strânse din cauza aceluiaşi sentiment de spaimă care mă cuprinsese şi înainte, deoarece ştiam că va trebui să intru din nou în lac, să mă scufund în apa rece şi să caut un corp în mâl. Poate că nu trebuia. Oare ar fi fost mai bine să aştept până ce se lumina complet de ziuă şi să îi cer ajutorul lui Reynolds şi grăjdarului? Dar această scuză nu a reuşit să mă convingă nici măcar pe mine.

Ezitam, fiind gata să-mi dau jos hainele, m-am uitat înapoi către casă şi am fost surprins să văd o siluetă apropiindu-se. Marianne! Fără îndoială că acum nu mai mergea prin somn, ci mergea grăbită prin iarbă; mă văzuse. Era în cămaşă de noapte, ţinându-şi strâns şalul aruncat peste umeri în timp ce alerga. M-am grăbit către ea, temându-mă de vreo nouă

tragedie; dar, spre surprinderea mea, faţa îi strălucea de bucurie.

— Ai să-l găseşti de data asta, Samuel, nu-i aşa? mi-a strigat, aflându-se la câţiva metri distanţă. Ştiam! Ştiam că ai să-l găseşti, dacă aştept… Şi acum văd! Este aici, lasă-mă să-ţi arăt! Pot să te duc fix la locul respectiv.

Neînţelegând, m-am uitat îngrijorat la ea.

— De ce nu mi-ai spus azi-noapte?

— Azi-noapte? a zis nedumerită. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu îşi pierduse orice amintire legată de evenimentele traumatizante; însă ea a continuat:

— Era prea întuneric ca să vezi. Dar doar pentru asta ai venit, nu-i aşa?

— Bineînţeles!

Mi-a aruncat o privire stranie, apoi a păşit hotărâtă pe ponton, unde stătusem eu câteva momente mai devreme.

M-a aşteptat să o prind din urmă, apoi mi-a arătat cu degetul înspre lac.

— Acolo. Acolo ai să-l găseşti. Probabil că ştiam asta deja, nu-i aşa? În tot acest timp! Şi totuşi, uitasem complet până aseară. Cât de ciudate sunt lucrurile pe care le ascundem de noi înşine! A râs, părând cât se poate de netulburată. Am dormit atât de bine, Samuel – în sfârşit! — şi m-am trezit atât de odihnită! Nu am crezut că am visat şi totuşi în visul meu l-am văzut acolo. Şi, ascultă, Samuel! O privighetoare, ah, ce frumos cântă! Gata, acum totul va fi bine. Probabil că aduce noroc, nu-i aşa, să auzi o privighetoare?

Nu puteam deloc s-o înţeleg, dar nu era momentul s-o iau la întrebări.

— O voi face, i-am spus, dar mai întâi vreau să intri înapoi în casă. Aş prefera să nu fii aici, o să te sperie.

— Ba nu! Nu! Trebuie să fiu aici, să te ghidez. Grăbeşte-te, este frig.

Neputând să-mi dau jos hainele în faţa lui Marianne, mi-

am dat jos doar haina, cravata şi cizmele. Am plonjat de pe ponton din bravadă, în loc să intru mergând în apă, aşa cum făcusem înainte, pentru că nu eram sigur cât de adâncă era apa acolo sau cât de plină de alge. Însă, după noaptea ce trecuse şi după sforţările mele disperate pe întuneric, şocul scufundării a fost moderat. Am înotat câţiva metri înspre larg şi m-am întors către Marianne.

— Acolo! Acolo! a strigat arătând cu degetul. Îmi era greu să înţeleg exact unde îmi arăta, însă i-am urmat instrucţiunile cât de precis am putut şi când mi-a strigat: „Scufundă-te, Samuel – acum, acolo!" Am ascultat-o. Mă aşteptam să nu găsesc nimic, pentru că nu avea de unde să fie aşa de sigură. Dar ceva se contura sub mine, ceva cu o formă oribil de omenească; am luptat contra împingerii apei şi mi-am întins ambele braţe, apucând ceea ce era fără dubii un braţ uman, ţeapăn la atingere pe sub stratul de cârpă. L-am întors spre mine, am văzut faţa şi i-am imediat dat drumul, înotând către suprafaţă; acolo am tras aer în piept, ignorând ţipetele lui Marianne şi pregătindu-mă pentru o nouă scufundare. Văzusem suficient cât să mă conving că era într-adevăr domnul Farrow, dar trebuia să privesc din nou acea imagine oribilă – faţa buhăită, gura deschisă, mâinile întinse din disperare ce apucaseră doar apă – pentru a vedea în ce anume se prinsese cadavrul. Fără doar şi poate, altminteri ar fi plutit singur!

Mi-am amintit propria panică atunci când mă simţisem îngreunat şi prins de alge. Acum sarcina mea sinistră era să eliberez cadavrul şi să-l car până la mal; dar nu puteam să încerc asta în timp ce Marianne se uita. Am înotat câţiva metri spre ea şi i-am strigat:

— El e, e acolo corpul tatălui tău, exact cum ai spus. Îmi pare rău. Se pare că a rămas agăţat sub apă.

Reacţia ei a fost de-a dreptul uimitoare.

— Tatăl meu? Corpul tatălui meu? Şi-a dus cu iuţime

ambele mâini la gură. Cum? Tatăl meu a murit, deci? Vai, dar ce s-a întâmplat? Am uitat de el?

Părea că nu se mai poate ţine pe picioare; s-a lăsat pe vine şi a părut să îşi piardă echilibrul. Întrucât îmi era teamă să nu cadă în lac, am înotat grăbit spre ea şi am ieşit din apă. Niciodată, niciodată nu aveam să o înţeleg pe această fată; niciodată nu aveam să pot pătrunde în mintea ei.

Leoarcă aşa cum eram, am apucat-o de braţ.

— Haide, Marianne, i-am spus blând ridicând-o în picioare. Am crezut că înţeleseseşi. Trebuie să vii înapoi în casă acum. Charlotte o să aibă grijă de tine.

I-am luat şalul, i l-am pus pe umeri şi am sprijinit-o de braţul meu, conducând-o de pe ponton. Oprindu-se, s-a întors şi m-a privit lung.

— Tatăl meu este mort? a repetat. Mort? Şi e în lac? A chicotit copilăreşte. Asta ai spus?

— Da. Îmi pare foarte rău.

— Îţi pare rău? S-a uitat la mine şi a râs. De ce ar trebui să-ţi pară rău?

— Marianne! Nu cred că ai înţeles…

— Ba da, înţeleg! Este mort, înecat! Şi-a ridicat faţa spre cer şi şi-a dat părul pe spate; avea o expresie nebună, extaziată. Acum pot să respir. Acum suntem liberi! Chiar înţeleg, Samuel, înţeleg perfect. Însă *tu* înţelegi?

Uitându-mă uluit la ea, am dat încet din cap; poate că ştiam mai multe decât realiza.

— Nu sunt sigur, Marianne. Care este întrebarea ta?

— Atunci trebuie să te întreb din nou. Trebuie să-ţi spun. Aproape ţopăind, m-a tras cu faţa înspre ea, ţinându-mi ambele mâini în ale ei. Sam! Suntem liberi! Putem fi fericiţi. Nu o să pleci, nu? Acum, când putem trăi cum dorim? Ochii ei, nu tocmai verzi şi nici albaştri, îi fixau pe ai mei într-un fel exaltat şi rugător; unghiile i se înfipseră în palma mea şi a scos un chicot straniu, lipsit de veselie.

Am rămas nemişcat, simţindu-mă aproape gata să fac o declaraţie.

„Bineînţeles că nu te voi părăsi niciodată, Marianne. Cum aş putea, când te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva în viaţa mea?"

Aceste cuvinte au rămas nerostite. Niciodată nu îmi dorisem mai mult ca acum să o iau în braţe, să o sărut şi să o dezmierd, să îi arăt iubirea şi dorul meu; iar postura ei părea să mă îmbie. Totuşi, am rămas mut şi indecis. Pe chipul ei puteam citi disperare, puteam citi triumf; o suspectam de nebunie, iar pentru o clipă mi-a fost teamă de ea.

Doar făcând un efort am putut să-mi dezlipesc ochii de ai ei. Mi-am întors privirea şi am văzut o siluetă îmbrăcată în gri, care venea spre noi din direcţia peluzei. Era Charlotte. Iute, mi-am eliberat mâinile din strânsoarea lui Marianne.

S-a uitat în direcţia în care priveam eu.

— Ah, uite-o şi pe Charlotte. S-a dat doi paşi înapoi şi şi-a strâns şalul în jurul ei. Ea o să aibă grijă de toate. Are întotdeauna.

Eram foarte uşurat pentru că nu aveam nicio idee cum să mă port cu Marianne. Charlotte, care probabil că era uimită să mă vadă pe mine ud leoarcă şi şiroind din nou şi pe Marianne în neglijeu, a păşit grăbită pe iarba netunsă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat imperios, fără îndoială temându-se că Marianne mersese iar prin somn.

— Ai grijă de ea, este profund şocată. Du-o în casă, i-am spus lui Charlotte cu glas scăzut. Am să mă întorc foarte curând.

Charlotte mi-a aruncat o privire scurtă, plină de înţeles, dar nu a zis nimic. A luat-o pe Marianne, care tremura şi chicotea în felul acela straniu, neliniştitor. Grăbit, m-am întors la lac, temându-mă că nu aveam să mai găsesc cadavrul. Într-adevăr, odată intrat în apă şi înotând, mi-au trebuit câteva minute de căutare; am încercat să-mi

amintesc exact unde stătuse Marianne şi unde arătase cu degetul şi în cele din urmă am ajuns din nou la îngrozitorul loc. Mi-am umplut plămânii cu aer, m-am dat cu capul în jos şi am coborât, văzând acum că ambele picioare ale cadavrului erau încâlcite strâns printre alge şi că sub conturul său negru pe fundul lacului zăcea un obiect masiv, înfăşurat într-o prelată şi legat cu sfoară. Pipăind şi trăgând de algele alunecoase, am înţeles ce se petrecuse – unul din picioarele domnului Farrow se prinsese pe sub frânghie. Cu siguranţă se zbătuse să se elibereze, însă nu reuşise decât să se încâlcească printre alge. Probabil că nu se zbătuse prea mult, până ce, epuizat fiind de efort, îl sufocase apa.

Trebuia să ies la suprafaţă. Ce uşurare era să simt aerul proaspăt al dimineţii răcoroase, care mi-a umplut plămânii şi să aud cloncănitul unei păsări de apă! Şi totuşi, trebuia să cobor din nou în adânc, să caut din nou, trebuia să eliberez bietul leş şi să-l aduc la lumină.

De această dată, am tras de prelată, reuşind să o slăbesc un pic din legături, până ce pieptul a stat să-mi plesnească.

Mâna cu care exploram a atins o piatră şi în acea clipă am ştiu ce găsisem.

Vântul de Vest.

Vântul de Vest.

Silueta de piatră a Vântului de Vest.

Asta voise să spună Marianne. Dar cum de ştiuse? Şi, dacă ştiuse, cum de putuse să uite?

Aici zăcea – zăcuse în tot acest răstimp –, unde domnul Farrow însuşi probabil că îi dăduse drumul în apă! Am tras şi am sfâşiat algele care îl ţineau pe loc, am eliberat piciorul cadavrului din frânghie, iar acum era liber. Apucând cadavrul de subsuori, ca şi cum aş fi dus la liman un înotător aflat în pericol, l-am tras la suprafaţă şi apoi la mal. Aproape că era prea greu ca să-l pot căra singur; a trebuit să-l las aproape de margine, aşezat printre trestii. O privelişte

realmente înfiorătoare; dar trebuia să mă grăbesc şi să mă asigur că nimeni nu avea să rătăcească până aici şi să-l vadă întâmplător. Am privit o singură dată chipul teribil şi buhav, şi mi-am dorit să nu fi făcut asta.

Am plecat grăbit înapoi spre casă. Aveam multe de făcut.

32

Garguiul

Era ziua cea mai ciudată pe care o trăisem vreodată. Erau multe lucruri de făcut, mulţi vizitatori în casă şi tot felul de întrebări care trebuiau puse şi la care trebuia răspuns; şi totuşi am petrecut acele ore cu simţurile amorţite, ca şi cum nu eram părtaşă la propriile gânduri şi acţiuni.

După ce Samuel s-a întors cu vestea că găsise atât corpul domnului Farrow, cât şi Vântul de Vest cel dispărut, era necesar să chemăm poliţistul, medicul legist şi notarul familiei. Deşi am făcut tot posibilul să le scutesc pe Juliana şi pe Marianne de a fi prea implicate în aceste proceduri, trebuia să răspundă întrebărilor poliţistului. Decesul trebuia consemnat; trupul a fost luat, examinat şi apoi dus la morga din Staverton. Avea să fie o anchetă, bineînţeles; încă nu mă puteam gândi la asta, întrucât îmi era teamă de lucrurile pe care onestitatea m-ar fi putut forţa să le dezvălui. Corpul nu putea fi eliberat pentru înhumare până ce medicul legist nu avea să se pronunţe.

În acest răstimp, grija mea cea mai presantă era Juliana, deoarece mă temeam că voise să îşi ia propria viaţă, că nu tatăl ei, ci ea putea fi scoasă din lac lipsită de viaţă. Nu se putea evita adevărul; am găsit-o singură în camera ei şi i-am spus tot ce ştiam şi tot ce bănuiam. E de ajuns să spun că s-au vărsat multe lacrimi, iar un străin ar fi putut crede că durerea noastră pentru cel răposat era fără margini. Nu îi

spusesem încă, bineînţeles, că, deşi îşi pierduse tatăl, câştigase o soră: asta trebuia să aştepte.

— L-am iubit, Charlotte, mi-a mărturisit Juliana, chiar dacă l-am şi urât. Ţi se pare posibil aşa ceva? Iar acum nu simt decât uluire – e ceva ce mă depăşeşte, prea brusc ca să-l pot înţelege. Cum se poate ca o persoană să fie cu noi într-o zi, apoi să dispară atât de brusc? Nu pot pricepe asta, nu pot să accept că a murit. Unde este el acum, Charlotte? Unde s-a dus?

Nu am putut să-i dau un răspuns. Juliana era cea care se ducea la biserică, cea credincioasă; eu mă duceam cu ea doar de formă. Nu ştiam unde se dusese tatăl nostru. Pentru binele lui, probabil că trebuia să sper că nu exista Viaţă de Apoi; că spiritul lui, odată cu viaţa, fusese sufocat şi nimicit acolo, pe fundul lacului. Dacă un Dumnezeu răzbunător împărţea dreptatea sufletelor plecate dintre noi, oare ce chinuri aveau să răsplătească o asemenea ticăloşie? Mă cutremuram, fiind incapabilă să îmi închipui. Tatăl meu dispăruse; viaţa lui se terminase; şi, odată cu ea, speram eu, cele mai grele suferinţe ale Julianei.

Am fost deranjate de Alice, care ne-a spus că un mesager adusese o scrisoare pentru domnişoara Farrow şi că se aştepta un răspuns imediat. Juliana şi-a şters lacrimile, s-a aranjat şi apoi am coborât amândouă scările.

Mesagerul era un tânăr călare, care aducea o scrisoare de la notarul familiei, domnul Jessop. După ce a citit scrisoarea, Juliana a părut nedumerită; apoi mi-a întins-o mie.

Stimată domnişoară Farrow, scria acolo,

După scurta mea vizită din această dimineaţă, permiteţi-mi să vă prezint sincere condoleanţe dumitale şi familiei. Am *menţionat ’ atunci că m-am întâlnit recent cu tatăl dumitale, în legătură cu condiţiile din testamentul dânsului. În această privinţă, aş dori să am o întâlnire cu dumneata şi cu sora*

dumitale înainte să aibă loc înmormântarea. Citirea *oficială a testamentului are loc de obicei după înmormântare, dar există aspecte pe care aş dori să le discut în privat înainte de aceasta, cu dumneata şi cu sora dumitale, pe care nu doresc să le auziţi pentru prima dată în prezenţa întregii familii a domnului Farrow. Sunteţi de acord să vă fac o vizită în această după-amiază, la ora patru? V-aş fi recunoscător dacă îmi puteţi trimite răspunsul imediat, prin mesager.*

Cu stimă,

Harold Jessop

Juliana s-a uitat la mine cu neliniște, cu fața umflată de plâns.

— Ce poate să însemne?

— Nu știu, i-am spus; deși ghicisem că notarul probabil se referea la dispoziţia lăsată de domnul Farrow pentru fiul său ilegitim. E aproape două acum; nu mai ai mult de aşteptat.

Juliana a dat din cap.

— Spune-i, te rog, domnului Jessop că îl vom aştepta la ora patru, aşa cum doreşte, i-a spus mesagerului, care şi-a întors calul şi i-a dat pinteni, luând-o la trap rapid.

— Charlotte! M-a apucat de mânecă. Trebuie să fii de faţă când vine, o să fii, nu-i aşa, pentru mine? îmi este groază de ce o să-mi dezvăluie!

Am încercat să o liniştesc; am găsit-o pe Marianne, care se odihnea în camera de zi, după episodul de pe malul lacului, şi am anunţat-o de întâlnirea ce urma. Aveam multe de făcut în acest răstimp, pentru că trebuiau scrise multe scrisori, însă timpul a trecut încet şi apăsător.

În cele din urmă, afară s-a auzit tropotul copitelor, care anunţa sosirea birjei ce îl aducea pe domnul Jessop. Juliana s-a calmat suficient pentru a-l primi politicos. Toate îl mai văzusem în vizitele sale anterioare la noi acasă, întrucât se ocupa de afacerile domnului Farrow de mulţi ani; era un om

mic de statură, ce amintea de o bufniţă, cu ochelari semicirculari, îmbrăcat foarte formal şi corect.

Juliana, urmată de Marianne şi de mine, l-a condus în sufragerie, unde i-a oferit ceva de băut.

— Eu şi sora mea am dori ca domnişoara Agnew să fie de faţă la discuţia noastră, i-a spus.

Domnul Jessop a privit-o pe deasupra ochelarilor.

— Domnişoară Farrow, trebuie… ăă… să vă previn că unele dintre aspectele pe care vi le voi dezvălui sunt confidenţiale. Aş prefera să discut separat cu dumneata şi cu domnişoara Marianne.

Juliana a fost însă fermă.

— Domnişoara Agnew are încrederea noastră totală, domnule Jessop. Orice aveţi să ne spuneţi nouă îi vom transmite imediat ei; aşa că poate la fel de bine să audă asta direct de la dumneavoastră.

— Foarte bine, dacă insistaţi. Domnul Jessop nu a avut de ales şi a fost de acord. Mai întâi, a scos un dosar mare cu hârtii şi şi-a petrecut câteva momente întinzându-le pe masă. De-a lungul conversaţiei care a urmat, nu s-a uitat o singură dată în direcţia mea, adresându-şi toate observaţiile Julianei şi lui Marianne.

— După cum fără îndoială ştiţi, a început el, după câteva remarci preliminare, tatăl dumneavoastră era un om avut, care a investit în mod înţelept şi cu prudenţă. Situaţia dumneavoastră va fi mai mult decât mulţumitoare.

— Asta este tot ce cerem, a spus Juliana jucându-se cu batista şi uitându-se în direcţia lui Marianne, care se uita constant la domnul Jessop şi nu îi întoarse privirea.

— Totuşi, a continuat notarul, trebuie să vă spun că tatăl dumneavoastră a făcut două schimbări majore în testamentul său după… ăă… după decesul tragic al mamei dumneavoastră.

— Lucrul acesta nu mă surprinde, a comentat Juliana. Îmi

imaginez că asta ar fi de aşteptat de la un văduv.

Domnul Jessop a privit-o pe deasupra ochelarilor.

— Îmi pare rău, domnişoară Farrow, dar ar trebui să vă previn că o să vă *surprindă.* Eu cred că e posibil ca rudele tatălui dumneavoastră să dorească să conteste testamentul; este chiar posibil ca şi dumneavoastră să doriţi să-l contestaţi, deşi, întrucât eu însumi am făcut modificările şi vă pot garanta că tatăl dumneavoastră era în deplinătatea facultăţilor mintale, este imposibil ca o asemenea încercare să reuşească. De aceea eram nerăbdător să ne întâlnim astăzi, pentru a vă lăsa câteva zile să asimilaţi… ăă… informaţia pe care sunt pe cale să v-o împărtăşesc, astfel încât să nu vină ca un şoc când rudele dumneavoastră se vor fi adunat pentru… ăă… înmormântare.

Juliana a dat din cap aprobator; Marianne doar se uita rătăcită.

— Doresc să încep, domnişoară Farrow şi domnişoară Marianne, spunându-vă cum arăta testamentul înainte de schimbările recente, a continuat domnul Jessop. Pe timpul vieţii… ăă… răposatei dumneavoastră mame, testamentul împărţea marea parte a averii tatălui dumneavoastră între voi trei. Mai erau, pe lângă asta, câteva mici moşteniri lăsate unor membri ai familiei, de care nu trebuie să ne preocupăm. Un lucru care totuşi ne *interesează* este clauza pe care a adăugat-o tatăl dumneavoastră pentru această casă, Fourwinds. Şi-a rotit privirile prin cameră şi în sus, părând să cuprindă toată locuinţa cu această privire.

— Vă rog, continuaţi. Juliana era palidă şi avea mâinile strânse în poală.

— Dacă mama dumitale avea să îi supravieţuiască tatălui dumitale, ar fi avut dreptul să locuiască aici cât timp ar fi dorit. În momentul în care testamentul a fost redactat, exista bineînţeles o posibilitate ca mama dumitale să dea naştere unui fiu, care… ăă… ar fi fost bineînţeles moştenitorul tatălui

său. Totuşi, după cum ştim, bineînţeles, căsătoria nu a produs un fiu.

Marianne şi Juliana şi-au aruncat o privire scurtă, cu subînţeles; domnul Jessop, fiind ocupat cu hârtiile sale, nu a observat-o.

— Aşadar, casa i-a rămas Julianei? a întrebat Marianne, aplecându-se peste masă.

— Mi-e teamă că nu. Domnul Jessop a tuşit uşor şi şi-a potrivit ochelarii, în timp ce noi toate tăceam, pline de nerăbdare. Casa, cu tot pământul şi efectele sale, ar intra mai întâi în posesia fratelui mai mic al tatălui dumitale… ăă… domnul Robert Farrow, şi apoi în a *fiului* său, James.

— Fii! Numai fii! Marianne s-a întors pe jumătate de la masă ca şi cum era gata să se ridice în picioare şi să iasă furioasă din cameră. De ce trebuie ca fiii să primească totul, iar fiicele nimic? Aşadar, o să fim date afară din casa noastră? Trebuie să cerşim pe străzi?

— Taci, Marianne, i-am zis. Domnul Jessop nu a terminat.

Notarul avea un aer grav.

— Într-adevăr nu am terminat. Vă rog, domnişoară Marianne, nu anticipaţi ce am să vă spun. Trebuie să ţineţi minte că testamentul de care vorbesc este acela redactat înainte de moartea mamei dumitale. Tatăl dumneavoastră a făcut două modificări ulterioare, care schimbă considerabil lucrurile. Bineînţeles că nu veţi fi date afară din casa dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră nu v-a neglijat, bineînţeles că nu.

— Vă rog, spuneţi-ne şi restul, a spus Juliana cu glas scăzut.

— Prima revizuire, a continuat domnul Jessop, elimina din testament orice menţiune despre mama dumneavoastră şi împărţea averea între dumneavoastră două; clauza pentru casă rămânea exact cum am amintit. Însă tatăl dumneavoastră şi-a modificat testamentul a doua oară în

luna iunie a anului trecut.

Juliana şi-a privit concentrată mâinile împreunate; am văzut ce efort era pentru ea să stea pasivă şi serioasă în timp ce plutea asupra ei această nesiguranţă.

— Trebuie să vă spun, domnişoară Farrow, domnişoară Marianne, că în aceasta, în cea mai recentă versiune a testamentului, întreaga avere a tatălui dumneavoastră – bani, investiţii, bunuri, această casă, pământul şi roadele sale – sunt lăsate… ăă… copilului numit în prezent Thomas Dearly. Nu ştiu dacă acest nume vă spune ceva. Ah, văd că vă spune.

Pleoapele Julianei au fluturat, însă nu a spus nimic.

— Thomas Dearly! a izbucnit Marianne. Şi cum rămâne cu noi? Noi nu valorăm nimic din punctul de vedere al tatălui nostru? Aşadar, am rămas fără casă?

— În niciun caz, domnişoară Marianne. Lăsaţi-mă să vă liniştesc în această privinţă. Notarul şi-a aranjat hârtiile. Copilul cunoscut ca Thomas Dearly este în prezent în vârstă de mai puţin de doi ani. Este… ăă… fiul ilegitim al tatălui dumitale; îmi pare rău dacă această… ăă… informaţie vă şochează. Am înţeles că băiatul se află acum în grija fostei angajate a tatălui dumneavoastră, doamna Matthew Dearly, născută Eliza Hardacre. Au fost lăsate instrucţiuni amănunţite legate de bunăstarea, supravegherea şi educaţia lui până ce va ajunge la majorat, moment în care are să ia numele Farrow şi să fie recunoscut drept fiul şi moştenitorul tatălui dumneavoastră. Trebuie să adaug că a fost de asemenea lăsată o sumă frumuşică pentru doamna Dearly, drept recunoaştere… ăă… pentru serviciile oferite.

— Thomas va moşteni totul, iar Juliana şi cu mine nimic?! a exclamat Marianne.

— Nu chiar nimic, a răspuns domnul Jessop. Veţi continua să locuiţi aici, la Fourwinds, unde vă vor fi asigurate toate necesităţile; va primi fiecare o sumă anuală. Oficial, până

când fiecare dintre dumneavoastră va ajunge la maturitate, veţi fi sub tutela unchiului dumneavoastră, domnul Robert Farrow.

— Unchiul Robert? a spus Marianne. Dar el n-o să vrea să se împovăreze cu noi, de-abia îl vedem o dată pe an! Şi, dacă i se refuză casa, când probabil se aştepta s-o moştenească, va fi o sarcină câtuşi de puţin bine-venită!

— Mai întâi să ascultăm tot ce are de spus domnul Jessop, a spus Juliana. Mai târziu o să fie suficient timp să ne gândim la implicaţii.

— Într-adevăr. Eram gata… ăă… să adaug că domnişoara Juliana Farrow are să primească suma de zece mii de lire cu ocazia căsătoriei sale. Pot să… ah… sper că nu este nepotrivit din partea mea să presupun că acest fericit eveniment este iminent? După perioada potrivită de doliu, evident?

— Nu, a răspuns Juliana, vocea de-abia auzindu-i-se; şi-a privit mâinile strâns împreunate. Vă rog să nu presupuneţi asta.

— Dar eu? a întrebat Marianne. Mie o să mi se dea zece mii de lire?

— Nu există nicio clauză în acest sens. Am presupus din aceste aspecte că domnul Farrow… ah… se aştepta ca sora dumneavoastră să se căsătorească în viitorul apropiat şi a făcut în consecinţă această stipulare. Îmi cer scuze dacă m-am înşelat în legătură cu asta.

Marianne s-a întors către sora ei.

— Vezi, Juley! Poţi să te căsătoreşti cu Samuel şi să-l faci şi bogat prin asta!

— Bănuiesc că aşa s-a gândit papa, a spus Juliana, cu o voce care nu trăda vreo emoţie.

— Samuel? a întrebat domnul Jessop.

— Samuel Godwin, un tânăr artist, i-am spus eu. Este, era un protejat de-al domnului Farrow, care îl considera a fi foarte promiţător.

— Aha, deci s-a declarat ca pretendent? a spus notarul. Înţeleg.

— Juley, ar trebui să fii fericită! a spus Marianne un pic iritată. E un noroc, nu-i aşa?

— Noroc? a întrebat Juliana cu ferocitate stăpânită. Trebuie să mă ierţi dacă nu văd nimic în situaţia mea actuală care poate fi privit ca un *noroc.*

Marianne s-a oprit jignită.

— Nu voiam decât să ajut. Urmează să te căsătoreşti cu Samuel, aşa a decis papa. Samuel va fi dispus să se conformeze acestui plan, sunt sigură, întrucât este incapabil să decidă el însuşi ceva.

Notarul s-a uitat de la una la cealaltă, apoi la hârtiile sale.

— Este totul prea dintr-odată, veţi avea nevoie de timp să… ăă… asimilaţi cu calm aceste informaţii. Sunteţi şocate, evident; aveţi nevoie de timp pentru a vă obişnui cu tragica dumneavoastră pierdere. Domnişoara Farrow nu doreşte, evident, să se gândească la căsătorie tocmai când se află atât de… ah… tragic, atât de neaşteptat în doliu.

— Absolut deloc, a spus hotărâtă Juliana privindu-mă.

Marianne s-a ridicat în picioare; cu ochii săi strălucitori şi cu părul vâlvoi în jurul feţei, avea o figură impunătoare.

— Vă înşelaţi complet, domnule Jessop, presupunând că suntem năpăstuite de moartea tatălui nostru. Nu pot să vorbesc în numele Julianei, dar pot să vorbesc în al meu. Mă bucur că a murit. L-am urât pe tatăl meu.

— Linişteşte-te, dragă. Nu vorbeşti serios!

Juliana a prins-o de braţ, încercând să o facă să se aşeze din nou pe scaun. Marianne s-a opus cu un gest nerăbdător. Dându-şi scaunul la o parte de lângă masă, s-a dus la şemineu, iar din această postură ne-a înfruntat, provocatoare. Notarul s-a uitat la mine pentru prima dată de când intrasem în cameră, considerând evident că era datoria mea să mă ocup de istericalele feminine. M-am ridicat şi m-

am dus la Marianne; m-a respins aproape cu violenţă.

— Ba vorbesc serios, a izbucnit din nou. Ştii bine că da! Când vei fi avut suficient timp să treci peste acest şoc, Juley, îmi vei împărtăşi uşurarea. L-am urât! S-a folosit de noi şi ne-a controlat şi încearcă să ne controleze şi acum, să ne facă să îi îndeplinim dorinţele. Thomas, Thomas este tot ce a contat pentru el vreodată! Thomas este fiul pe care şi l-a dorit dintotdeauna, Thomas înseamnă totul, iar noi nimic, nu mai avem un cămin al nostru, trebuie să locuim aici cu permisiunea lui Thomas…

Trebuia s-o fac să tacă, de dragul Julianei. Temându-mă de ce ar fi putut dezvălui, m-am dus la Marianne şi mi-am petrecut un braţ pe după umerii ei. Din fericire pentru noi toţi, vocea i-a devenit tremurătoare; a izbucnit într-un acces de plânsete şi a devenit incoerentă.

— Juliana, te rog sună şi cere un ceai şi nişte prăjituri pentru domnul Jessop, am zis. Eu o voi duce pe Marianne în camera de zi. Cu braţul pe după umerii ei, am condus-o spre uşă.

Trebuia să ştiu. Trebuiau găsite cuvintele care să exprime întrebarea, deşi îmi era teamă să îi aflu răspunsul.

Ne-am aşezat împreună pe canapeaua moale. Alice tocmai adusese o vază cu flori; camera era parfumată şi feminină – cu perdelele ei cu frunze de salcie, cu şemineul rotund, din piatră, cu friza albă de gips, cu un model cu frunze şi fructe. Îmi imaginasem dintotdeauna că, stând aici şi tricotând, Constance Farrow trebuie să se fi considerat cea mai norocoasă dintre femei. Acum îmi puteam imagina chinul pe care probabil l-a avut de îndurat, reproşurile faţă de sine însăşi, sentimentul de eşec de care a fost cuprinsă. O judecasem greşit, la fel cum îl judecasem greşit şi pe el, pe omul pe care crezusem că-l cunoşteam atât de bine, pe tatăl pe care crezusem că îl iubeam.

— Nu îmi pare rău! m-a înfruntat Marianne. Nu o să-mi

cer scuze pentru ce am spus pentru că eram sinceră!

— Marianne, iartă-mă, dar trebuie să aflu. Tatăl tău ţi-a făcut vreodată avansuri?

Îmi era teamă de răspunsul ei, dar când acesta a venit nu era cel la care mă aşteptasem.

— Nu, niciodată! M-a înfruntat cu capul ridicat. Mi-a fost teamă de asta, am crezut că era inevitabil, apoi am simţit că probabil mă iubeşte mai puţin decât pe Juley, că nu sunt suficient de bună pentru el, că nu sunt fata lui specială, aşa cum este ea, şi îl urăsc pentru asta! Ochii i s-au umplut din nou cu lacrimi. Uneori mă gândesc chiar că o urăsc pentru felul cum îi captează atenţia! Probabil că sunt nebună, Charlotte, nu-i aşa, că gândesc aşa ceva? Nu sunt în toate minţile?

Bineînţeles, i-am spus în repetate rânduri, la fel cum încercasem s-o fac şi pe Juliana să înţeleagă mai înainte, că nimic din ceea ce se întâmplase nu fusese din cauza ei şi că tatăl ei, nu ea, era cel care trebuia să poarte toată vina; însă în tot acest timp mintea mea analiza. Le infectase pe toate; sămânţa pe care o sădise cu atâta răutate dădea acum lăstari verzi, plini de viaţă; el murise, însă cum rămânea cu ceea ce lăsa în urmă?

În tot acest timp, Samuel, ajutat de Reynolds şi de grăjdar, fuseseră pe lac, ocupaţi. Atunci când domnul Jessop în sfârşit plecase şi atât Marianne, cât şi Juliana, epuizate după trauma respectivei zile şi nopţi, se duseseră în camerele lor să se odihnească, am plecat să-l caut.

L-am găsit stând singur sub o salcie. Lângă el, pe mal, era un obiect de dimensiunea unui corp uman, învăluit într-o pânză verde. Inima a dat să îmi sară din piept; pentru o clipă, am crezut că în lac fusese găsit un al doilea cadavru. Apoi am realizat, bineînţeles, că aceasta era statuia Vântului de Vest; Marianne, după ce venise notarul, era foarte veselă, şi îmi spusese că fusese găsită. Mi-am amintit de obsesia pe care o

avea de atâtea luni: că locuitorii casei nu vor avea niciodată liniște până ce ultima sculptură nu avea să fie așezată la locul ei, pe peretele de vest. Era în mod cert prea târziu pentru asta, însă poate că găsirea ei avea să îi ofere bietei fete vreo alinare.

— Samuel? l-am strigat de la câțiva pași distanță. Doar nu te-ai ocupat tu singur de asta, nu?

S-a uitat la mine, murdar de mâl pe chip, obosit, tras la față. Am avut o tresărire dureroasă realizând cât de drag îmi devenise, acum, când trebuia cu siguranță să ne despărțim.

A râs amar.

— Nu. Au fost necesare eforturile lui Reynolds, ale lui Jack și ale mele, împreună cu Hector, care a tras din răsputeri ca să-l scoatem la mal. Ei s-au întors la grajduri, iar eu nu știu ce să fac. Uită-te la asta.

M-am holbat la silueta din iarbă, ce cu greu putea fi asemănată cu o formă umană, care să semene cu celelalte trei Vânturi; era acoperită de alge verzui, noroioase, plină de melci negri, infestată de mici ființe ce se zvârcoleau, formând ici și colo ghemuri noroioase și negre. Doar fața se putea desluși; probabil că Samuel încercase să o curețe, deși trăsăturile aveau încă o tentă verzuie. M-am apropiat, holbându-mă, apoi m-am dat înapoi, tresărind dezgustată. Fața era hidoasă – grotescă, murdară, rânjind ca un gargui, însă totuși o recunoșteam, era o față pe care o știam la fel de bine ca pe propriul chip: era fața lui Ernest Farrow.

— Cum? m-am bâlbâit, năucită, crezând pentru o clipă că trupul tatălui meu, ca și cum fusese blestemat pentru păcatele sale, se transformase în piatră pe sub apă și că acel cadavru de la morga din Staverton era al unui alt om.

— Aceasta este răzbunarea lui Gideon Waring, a spus Samuel.

— Nu înțeleg, i-am zis, gândind cu greu în urma acestui nou șoc.

— Waring şi-a onorat comanda – este un om cinstit –, a terminat munca pentru care a fost plătit, mi-a explicat Samuel. Asta este sculptura pe care i-a trimis-o domnului Farrow, onorându-şi astfel contractul. Iar acesta e locul unde a ascuns-o domnul Farrow.

— Tu ştiai?

A dat din cap că nu.

— Marianne ştia; nu ştiu cum anume.

— Dar ce se poate face cu acest… acest lucru revoltător? Am privit din nou chipul contorsionat, m-am cutremurat, apoi mi-am îndepărtat privirea. Nu putem pune aşa ceva pe zidul de vest!

— Am să-l duc înapoi în lac, a răspuns Samuel. Şi de data asta poate să rămână acolo pentru totdeauna. Gideon Waring trebuie să facă altul. Şi o să-l facă, ştiu eu. O să-şi ducă la capăt comanda conform primului său plan.

— Cum poţi fi aşa de sigur de el? am întrebat.

Samuel nu mi-a răspuns şi mai întâi am crezut că nu mă auzise; apoi a spus cu voce scăzută:

— Cred că sunt mai sigur de Gideon Waring decât am fost vreodată de cineva în viaţa mea.

33

Domnul Rupert Vernon-Dale către Samuel Godwin

Rampions,
Staverton
8 iulie 1898

Domnului S. *Godwin,*
În grija domnului Farrow,
Fourwinds,
Staverton,

Sussex

Stimate domnule Godwin,

Mi-a făcut mare plăcere să fac cunoştinţă cu dumneata sâmbăta trecută, la dineu la Fourwinds.

După cum probabil ai aflat deja, sunt foarte interesat de artele frumoase şi mă mândresc cu faptul că am un ochi format pentru descoperirea de noi talente. Am fost foarte impresionat de ceea ce am aflat despre dumneata de la angajatorul dumitale, bunul meu prieten, domnul Farrow, care are pentru dumneata cea mai mare preţuire.

Mai întâi lasă-mă să te asigur că am discutat această chestiune cu dânsul înainte să mă hazardez să te abordez în acest fel. Înţeleg perfect că ai picturi de terminat pentru el înainte să fii liber să te apuci de alte comenzi. Totuşi, sunt foarte dornic să mă asigur de serviciile dumitale pentru un proiect similar pe care îl am în minte. Probabil ai auzit că am făcut recent îmbunătăţiri considerabile la casa şi la grădinile mele, fiind speranţa şi mândria mea că Rampions o să ajungă în curând să fie privită ca una dintre cele mai frumoase vile de ţară din Anglia. Drept recunoaştere a acestui fapt, intenţionez să comand o serie de tablouri, care vor fi expuse la loc de cinste în galeria mea de picturi şi care vor reflecta schimbările, pe măsură ce grădina ajunge la maturitate.

Te pot asigura, domnule Godwin, că am cunoştinţe în lumea artistică londoneză care te-ar ajuta foarte mult, lucru care ar conduce aproape sigur la comenzi ulterioare şi la şansa de a fi expus. Dacă eşti interesat să accepţi oferta mea, te rog, dă-mi de ştire cât de repede se poate. Vom stabili apoi o întâlnire, unde vom putea discuta condiţiile şi remunerarea.

În aşteptarea unei conversaţii ulterioare şi cu cele mai bune urări,

Cu stimă,

Rupert Vernon-Dale

34

Cenușă, pământ și praf

Am citit scrisoarea iute, apoi am mototolit-o şi mi-am îndesat-o în buzunar, intenţionând s-o arunc mai târziu. Domnul VernonDale, bineînţeles, nu ştiuse de moartea domnului Farrow când se apucase s-o scrie.

Zilele următoare mi s-a părut că le-am petrecut într-o stare stranie, de incertitudine, aşteptând mai întâi ancheta şi apoi înmormântarea. Am avut mult de furcă, la început, încercând s-o conving pe Charlotte că nu avea nimic de câştigat mărturisind că îl respinsese pe domnul Farrow cu vâsla şi nici mărturisind eu că îl dădusem la o parte. Neputând, din cauza Julianei, să ne dezvăluim motivele, ne-am pus de acord să zicem, sincer, că fusese o altercaţie pe malul lacului după ce Marianne, în timp ce o căuta pe sora ei, căzuse în apă şi că toată lumea făcuse eforturi – la care se adăugaseră panica, confuzia şi întunericul – pentru a-i scoate pe Marianne, pe Juliana şi apoi şi pe domnul Farrow din apă. Legistul a confirmat că domnul Farrow murise prin înec, posibil cu atac de cord cauzat de şocul scufundării bruşte în apa rece, iar verdictul a fost acela de deces accidental.

Acum înmormântarea putea să aibă loc şi a fost o uşurare pentru noi să ne ocupăm de pregătirile pentru sumbrul eveniment. Juliana şi Charlotte şi-au petrecut ore întregi scriind invitaţii pentru rudele şi cunoştinţele domnului Farrow. La mesă, şi când aveam câte un moment liber împreună, nu prea vorbeam despre altceva decât despre lucrurile practice care ne preocupau. Era ca şi cum pe dinăuntrul nostru toată simţirea dispăruse şi trebuia să aştepte până după înmormântare ca să fie reînviată.

Bineînţeles, îmi reveneau deseori, în mod dureros, amintiri din zilele de după moartea tatălui meu; oricât aş fi încercat să le reprim, mă simţeam greoi şi copleşit, prea puţin capabil de a le uşura suferinţa prietenelor mele.

La slujba de înmormântare de la biserica din Staverton a participat o mulţime de oameni. În afară de familiile Vernon-Dale şi Greenlaw, de Annette Duchêne şi de diverse alte cunoştinţe de-ale domnului Farrow, erau câteva rude, dintre care, bineînţeles, nu recunoşteam pe nimeni. Familia, după cum era normal, avea întâietate, aşa că Marianne şi Juliana au fost escortate de unchiul lor Robert, care îşi adusese cu el soţia, fiul de vreo zece ani şi fiica mai mică, până la strana frontală, printre mătuşi, unchi şi alte rude. Charlotte, care le-ar fi putut oferi fetelor mai multă alinare decât oricine care era de faţă, s-a văzut despărţită de ele şi a luat loc lângă mine într-o bancă aflată câteva rânduri mai în spate. Nu puteam decât să ne uităm cu compătimire la ele – atât de tânără şi de fragilă părea Marianne, atât de nefamiliară, îmbrăcată toată în negru, iar Juliana aşa de gravă şi demnă – şi să le oferim compătimirea noastră tacită.

Înmormântarea propriului tată era atât de recentă încât îmi părea că nu trecuse prea mult timp de când stătusem între mama şi sora mea, în biserica din Sydenham. În acel moment, în timp ce mama şi Isobel plângeau, pentru mine era un chin să stau tăcut şi să privesc sicriul care conţinea rămăşiţele trupeşti ale tatălui meu, în timp ce mintea mea reconstituia toate vorbele negândite pe care i le spusesem vreodată, toate sfaturile lui pe care le ignorasem, toate gândurile aspre pe care le nutrisem. Prea târziu, prea târziu pentru încă un cuvânt, pentru încă o atingere a mâinii sale; trecuse undeva unde nu-mi mai era accesibil.

Chiar şi acum, când mă uitam la sicriul încărcat cu crini albi ce umpleau aerul cu mireasma lor, mi-am dat seama că ochii mei se umpluseră de lacrimi nebărbăteşti. Mi se părea

că timpul îmi jucase o festă stranie, că tatăl meu murise pentru a doua oară şi că, dacă m-aş fi uitat prin biserică, aş fi văzut că rândurile erau ocupate de propria familie şi de prietenii şi partenerii de afaceri ai tatălui meu. Când am zis „Amin", îi uram rămas-bun propriului tată; totuşi, într-un fel jeleam şi pierderea domnului Farrow. ÎI jeleam pe omul care crezusem că era; omul care îmi arătase mai multă stimă şi respect decât o făcuse vreodată propriul tată. Mă convinsesem că domnul Farrow era tatăl pe care mi l-aş fi ales eu însumi. Iar acum dezamăgirea mea era amarnică.

Stând în genunchi pentru rugăciune, am reflectat că l-aş fi putut asculta mai cu atenţie pe tatăl meu şi insistenţa cu care acesta susţinea că pictatul meu era o pierdere de timp. Avusese dreptate, dar se şi înşelase. Avea dreptate, deoarece, deşi nu aş fi recunoscut asta niciodată faţă de el, şi, până acum, nici chiar faţă de mine, nu aveam talentul necesar pentru a fi mai mult decât mediocru; eram mai mult îndrăgostit de ideea de a fi artist decât de arta însăşi. Se înşelase, pentru că lumea nu cunoaşte diferenţa. Dacă mai întâi domnul Farrow şi apoi domnul Vernon-Dale se hotărâseră să scoată din obscuritate un pictor cu nimic excepţional şi să răspândească ideea că lucrările sale erau de valoare, atunci aceasta era o părere generală. De ce nu m-aş fi folosit de o asemenea credulitate, precum împăratul în hainele sale cele noi?

Scrisoarea domnului Vernon-Dale era în buzunarul vechii jachete pe care o purtam când fusese adusă corespondenţa. Nu o aruncasem, gândindu-mă, poate, să i-o arăt mai târziu lui Charlotte. Dar acum m-am surprins cumpănind din nou refuzul sumar al ofertei pe care o conţinea. Împrejurările mă lăsaseră fără slujbă şi fără casă; de ce să nu folosesc această nouă şansă? Urma să am nevoie de bani; urma să am nevoie de o casă; nu doream să mă întorc cu coada între picioare la mama, recunoscând că prima mea încercare de a fi

independent eşuase; mai mult decât orice, nu doream să le părăsesc pe cele trei tinere care îmi deveniseră, fiecare în felul ei, aşa de dragi. Totuşi, dacă aş fi acceptat oferta domnului Vernon-Dale, ştiam că aş fi fost un oportunist.

Ne-am ridicat în picioare pentru imn; mâna mea a atins-o pe a lui Charlotte, şi, din întâmplare, mi-a apucat degetele, aruncându-mi o privire piezişă. Ea, căreia nu-i scăpa nimic, îmi observase lacrimile şi probabil credea că erau pentru domnul Farrow sau poate că erau. De-abia i-am schiţat un zâmbet şi, pentru o clipă, ne-am ţinut de mână. Bineînţeles, trebuia să discut despre problema mea cu Charlotte. M-ar fi înţeles şi m-ar fi sfătuit; ea ştia cum era mai bine. Cât despre propria ei situaţie, nu le-o dezvăluise încă lui Marianne şi Julianei, care aveau deja destule lucruri de înfruntat.

Am ieşit rând pe rând din biserică şi ne-am strâns în jurul gropii nou săpate. Stăncuţele croncăneau din turn, pe când sicriul era lăsat în groapă şi se arunca cu pământ peste el, iar capetele erau aplecate pentru o ultimă rugăciune; Marianne plângea, Juliana era palidă şi nemişcată. Mormântul avea să fie în curând acoperit cu iarbă, iar piatra funerară avea să fie aşezată la locul ei, unde avea să reziste pentru nenumărate secole în viitor, acoperită de o crustă de muşchi şi de licheni, la fel ca şi celelalte de sub cetina bătrână. Locul de odihnă veşnică a domnului Farrow nu avea să atragă niciun pic de atenţie asupra omului care fusese: trecătorii care aveau să facă efortul de a se opri şi de a descifra literele acoperite de muşchi aveau să tragă concluzia că fusese un om de familie iubitor, doborât în floarea vieţii. La asta trebuia să ajungem toţi, indiferent cât de febril bătea inima fiecăruia în ritmul propriei vieţi. Cine putea şti ce alte poveşti, ce alte porniri şi dorinţe, iubiri şi aspiraţii şi dezamăgiri se prefăceau în scrum odată cu oasele de sub movilele mormintelor?

În sfârşit, această parte a chinului s-a terminat; însă urmau alte lucruri. Grupul familial a fost condus, în mai

multe trăsuri, la Fourwinds; s-au servit sendvişuri şi sherry, prăjituri şi ceai; s-au prezentat condoleanţe. Pe parcursul tuturor acestor lucruri, Juliana şi-a îndeplinit îndatoririle de gazdă, fiind tăcută şi reţinută. Mai avea însă o altă încercare de îndurat – citirea testamentului. Acum aveam ocazia de a-l privi pe unchiul fetelor, Robert (care era şi unchiul vitreg al lui Charlotte, deşi el nu era conştient de asta), mai de aproape. Era cam cu cinci ani mai tânăr decât Ernest, foarte asemănător cu el ca trăsături, deşi nu avea nimic din fizicul impunător al fratelui său. Asemănarea totuşi era suficient de puternică pentru a fi tulburătoare; era ca şi cum un Ernest Farrow mai puţin substanţial, o umbră a lui însuşi, revenise pentru a se amesteca printre oamenii de la înmormântarea sa. Sosirea acestor străini – pentru mine – a fost o altă sursă de neliniște, pentru că nu se ştia ce schimbări doreau să impună.

Charlotte şi cu mine, în timp ce familia se întrunise împreună cu domnul Jessop în salon pentru citirea formală a testamentului, ne-am plimbat împreună până la grajduri, unde trăsurile aşteptau, gata să îi ducă pe musafiri înapoi la gară. Caii nu fuseseră deshămaţi, însă li se puseseră nişte saci cu iarbă, din care să se hrănească pentru drumul de întoarcere, în timp ce rândaşii şi vizitiii îşi refăceau forţele în apartamentul servitorilor. Sunetele familiare ale cailor, fornăiturile, bătăile din picior, scârţâitul harnaşamentului şi zăngănitul zăbalei, erau liniştitoare în felul lor. Charlotte şi cu mine ne-am plimbat printre cai, admirându-i – erau toţi negri, bineînţeles, ţesălaţi, cu blana lor estivală atât de fină şi lucioasă încât soarele dădea reflexe albastre şi purpurii pe luciul ei. M-am gândit la culorile de care aş avea nevoie pe paleta mea şi cât de dificil ar li fost să reproduc ceea ce natura oferea atât de abundent.

Calul de vânătoare al domnului Farrow, Guardsman, era deranjat de prezenţa noastră pe teritoriul său. Fiind dat

afară din ţarcul său, păşea de-a lungul gardului când într-o parte, când în alta, ridicând cu copitele un nor de praf din pământul dezgolit; se împingea cu pieptul în balustrade când se întorcea şi îşi vântura enervat coama, uitându-se sfidător la nou-veniţi. Atâta energie şi vivacitate folosite într-un mod atât de inutil, pentru că până seara ţarcul urma să fie din nou gol, iar totul avea să revină la normal.

— Ce o să se întâmple cu bietul de el? am întrebat. Nu mai este nevoie de el aici.

— O să fie vândut, bănuiesc, a spus Charlotte. Este generos din partea ta, Samuel, să ai compasiune pentru un cal. Acest animal frumos este bine antrenat şi de rasă; toată viaţa lui a avut parte de îngrijiri atente. Îşi va găsi un proprietar potrivit, sunt sigură. Este tentant, a adăugat, să te gândeşti că se investeşte mai multă grijă pentru creşterea unor cai valoroşi decât pentru îngrijirea unor fiinţe umane. Cum rămâne cu tine şi cu mine?

Nu aveam răspuns la asta.

— Biata Juliana! am spus, în schimb. Ce chinuri probabil că trăieşte acum, când domnul Jessop dezvăluie neregulile din viaţa tatălui ei. Slavă Domnului că familia nu va şti niciodată – presupun că nu vor şti – întregul adevăr.

— Nu. Reputaţia doamnei Dearly avea de suferit, un risc pe care probabil că era pregătită să şi-l asume. În ceea ce-l priveşte pe domnul Farrow, mulţi oameni în situaţia lui au o amantă, un fiu ilegitim. Puţini se pot comporta atât de barbar cum s-a comportat el, însă acest secret trebuie să rămână ascuns pentru totdeauna, din consideraţie pentru Juliana. Ah, este atât de nedrept! A murit, şi încă a murit într-un fel oribil, însă *ei* i-a distrus viaţa!

Ne-am oprit lângă gardul ţarcului; Guardsman a stat locului suficient cât să-şi împingă nasul în pieptul meu şi să mă lase să îi mângâi faţa înainte de a-şi reîncepe patrularea agitată. Oricât aş fi vrut să contrazic ceea ce spusese

Charlotte, nu îmi venea în minte niciun răspuns.

— Ştii ceva despre unchiul fetelor, Robert, care le va fi custode? am întrebat-o.

— Din ce îmi spune Juliana, este ocupat cu propriile afaceri în Londra şi cu copiii săi mici. Nu s-a arătat niciodată foarte interesat de fete şi nu este probabil să se arate interesat acum, atât timp cât traiul lor este asigurat.

— Aşadar, vei rămâne aici cu Marianne şi Juliana?

— Să rămân la Fourwinds? a răspuns. Nu, asta este de-a dreptul imposibil! Nu înţelegi?

— Dar, atunci… am bâiguit. Doar nu poţi să pleci, să îţi părăseşti surorile! Când ai de gând să le spui? Doar nu intenţionezi să nu le spui ceea ce mi-ai spus mie? Nu se poate, Charlotte, sigur!

M-a privit îndurerată.

— Sunt incapabilă să mă decid cum e mai bine, deşi în mintea mea întorc ideea pe toate părţile. Este oare corect să le provoc bietelor fete un alt şoc după unul atât de înfiorător?

— Dar trebuie! Este singurul lucru care să le ofere stabilitate, siguranţă, să ştie că vei fi cu ele, sunt surprins că poţi să te gândeşti să pleci!

— Mi-am construit viaţa aici pe o premisă falsă, mi-a zis fără ocoliş. I-am amăgit pe ei, te-am amăgit pe tine şi, chiar mai rău, m-am amăgit pe mine.

— Dar…

În acea clipă însă unul dintre caii de la o trăsură şi-a ridicat capul şi a nechezat şi l-am zărit pe Reynolds, venind pe alee dinspre casă împreună cu unul dintre vizitiii veniţi în vizită.

— Trebuie să mă întorc, a spus Charlotte. S-a întors şi a plecat grăbită, cu capul plecat.

Perplex, m-am uitat după ea; mă gândeam să o urmez, apoi am luat-o către lac. Acolo, în liniştea după-amiezii târzii,

bolta bogată a copacilor ţinea răcoare şi umbră. Acolo, stânci la marginea apei, am luat o hotărâre.

Când am ajuns înapoi în casă oaspeţii plecaseră. Fără a mă întâlni cu nimeni pe drum, m-am dus în camera mea şi mi-am schimbat hainele de înmormântare, apoi am plecat la plimbare pe pajişte, mirosind iarba încălzită şi ascultând ţipetele lăstunilor deasupra mea. Această vară îmi păruse eternă. Întrucât nu cunoscusem Fourwinds în niciun alt anotimp, nu mi-l puteam închipui decât cu uşile de la salon larg deschise, cu perdelele mişcându-se în bătaia brizei, cu băncile din grădină aşezate în umbra cedrului.

Auzeam o muzică de pian, potrivindu-se atât de bine cu atmosfera serii, încât nu am realizat imediat că Juliana se afla în salon, cântând Chopin, favoritul ei. Am rămas unde eram pentru câteva minute, ascultând, vorbind cu mine însumi. Apoi, hotărându-mă că trebuia ori să acţionez acum, ori să amân pentru totdeauna, am luat-o încet către casă.

Şi-a ridicat privirea către mine, cu un zâmbet abia schiţat, şi a continuat să cânte. M-am oprit lângă ea, aşteptând să îi dau pagina. M-am uitat la ceafa ei delicată, cu părul prins în coadă; la negrul lucios al rochiei, care îi stătea atât de bine, scoţându-i în evidenţă nuanţele delicate ale părului şi ale pielii; am văzut cât de frumos şi de hotărât i se mişcau mâinile peste clape, încât muzica părea să-i curgă din vârfurile degetelor şi să plutească prin aer ca o mireasmă.

Când a terminat bucata, şi-a lăsat mâinile în poală şi a privit în sus către mine.

— Ce ai dori în continuare? Alegi tu?

— Mulţumesc, dar nu. Doresc să-ţi spun ceva. Ceva important.

Cu un sentiment de irealitate, i-am luat mâinile în ale mele; speriată, aproape că şi le-a tras înapoi, apoi s-a supus. M-am aşezat în genunchi lângă ea şi m-am uitat în ochii ei. Simţeam că joc un rol într-o piesă, iar conştiinţa acestui fapt

părea să-mi dicteze cuvintele.

— Juliana, am început cu voce răguşită. Iartă-mi graba necuviincioasă, pentru că ştiu că este mult prea devreme; ai suferit un mare şoc. Dar trebuie să te întreb, chiar dacă toate lucrurile sunt date peste cap, laolaltă poate cu sentimentele tale, întrucât totul este atât de tulbure, trebuie să-ţi spun că… ai vrea să-mi acorzi marea onoare de… ai fi de acord să fii soţia mea? Nu am multe lucruri să-ţi ofer – vreau să spun, avere, siguranţă sau situaţie socială. Pot doar să-ţi promit devotamentul meu şi stima mea veşnică. Dacă eşti de acord, mă vei face cel mai fericit bărbat.

Îmi imaginasem această scenă înainte, bineînţeles; şi mă simţeam sigur de răspunsul Julianei. Avea să-şi coboare privirea, să se pretindă uimită, să facă unele obiecţii din modestie, apoi avea să accepte, înroşindu-se, şi cu lacrimi în ochi şi aveam să le dăm de ştire celorlalţi, spre bucuria şi pretinsa surpriză a tuturor. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce mi-a răspuns de fapt.

— Nu fi absurd, Samuel. Şi-a tras mâinile din ale mele şi m-a mângâiat pe umăr, făcându-mă să mă simt precum un câine favorit.

— Poftim?

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, a spus întorcându-se pe jumătate. E foarte drăguţ din partea ta, dar ştiu că propunerea ta vine din simţul datoriei, ba chiar al sacrificiului de sine. Este ceea ce dorea papa, ştii. Poate ştiai asta.

— Da, da, ştiam. Dar… Fiind conştient de ridicolul situaţiei, m-am ridicat în picioare şi am rămas în spatele scaunului ei ca şi înainte, unde măcar nu îmi putea vedea chipul. Dar nu a acceptat asta; s-a rotit pentru a mă privi.

— Deci vrei să-i îndeplineşti dorinţa chiar dacă este mort?

— Nu! Tocmai pentru că este mort, pentru că nu mai este aici ca să facă presiuni, i-am spus, nefiind de fapt foarte

sigur, şi pot să acţionez din proprie iniţiativă.

— Ai discutat despre asta cu Charlotte?

— Nu! Nu am discutat cu nimeni. Presupun, am adăugat, pentru că abia mă gândisem la asta, că ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu unchiul tău Robert, să-i cer permisiunea.

— Mă bucur mult că nu ai făcut asta, pentru că va fi un custode la fel de lipsit de tragere de inimă pe cât ai fi tu ca soţ şi fără îndoială ţi-ar fi mulţumit că îl scapi de mine. Samuel, îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa ta. Propunerea ta vine din cele mai generoase motive şi sunt recunoscătoare – te rog să nu crezi altceva. Dar răspunsul meu este nu. Şi nu o spun din sfială, ca să te fac să încerci din nou. Şi nici nu vreau să sugerez că e o respingere personală. A ezitat. Tu crezi că asta este şansa mea de a deveni o femeie măritată respectabilă, pentru că tu eşti singurul bărbat care cunoaşte situaţia mea şi totuşi este gata să-mi facă această propunere, chiar dacă este contrarie interesului tău.

Am început să protestez cu jumătate de gură, deoarece pentru mine nu era la fel de clar ca pentru ea că nu aveam nimic de câştigat prin această propunere, însă şi-a ridicat o mână pentru a mă opri.

— Vezi tu, Samuel, eu nu cred că singura şansă a unei femei de a se împlini este prin căsătorie. Da, poate că aş fi ales bucuroasă căsătoria dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu stau şi nu am să accept. Am alte binecuvântări. O am pe Marianne; o am pe Charlotte; am o viaţă îndestulată. Am prietenia ta, Samuel, şi o preţuiesc. Dar cum crezi că m-aş simţi dacă datoria faţă de mine te-ar împiedica să te căsătoreşti cu persoana pe care o iubeşti? Aşa că, mă scuzi, dar mă duc să ies din negrul ăsta mohorât. Îţi mulţumesc pentru propunerea binevoitoare şi generoasă, dar să nu mai vorbim din nou despre ea, iar eu nu am să le spun lui Marianne şi lui Charlotte. Dai mâna cu mine?

Am dat mâna; iar acum eu eram cel care se bâlbâia, se înroşise şi oferea mulţumiri nepotrivite, iar Juliana cea care se dovedise galantă. Pretinzând că fusesem eu galant, mă eliberase de obligaţia pe care mi-o creasem eu însumi.

Când ne-am reîntâlnit jos înainte de cină, nu eram sigur dacă puteam să mă uit în ochii Julianei, aşa că am fost recunoscător pentru diversiunea creată – surpriza surprizelor – de Charlotte. Spre uimirea noastră, a tuturor, era îmbrăcată cu o bluză de un roşu aprins. Eu eram atât de obişnuit să o văd îmbrăcată în gri tern încât a fost ca şi cum printre noi coborâse o pasăre a paradisului; m-am holbat, toţi ne-am holbat. Era atât de intimidată de parcă ar fi fost o făclie.

— Charlotte? am zis, păşind către ea, arătând, printr-o mişcare a mâinii, haina nefamiliară.

— Ah, asta? a spus trăgându-se de mânecă. Am cumpărat-o dintr-un impuls, şi m-am gândit… m-am gândit că acum ar putea fi un bun moment s-o port, după o zi aşa de sumbră. Dar a fost o greşeală, chiar în seara înmormântării! Poate ar fi mai bine să urc şi să mă îmbrac cu ceva mai potrivit.

— Nu, îţi vine foarte bine! a exclamat Marianne, dându-se înapoi pentru a trece în revistă imaginea completă. Te pui atât de puţin în valoare, Charlotte, dar ia uită-te acum la tine!

Într-adevăr, culoarea aprinsă îi scotea în evidenţă căldura părului – care era prins cu severitate, ca de obicei – şi a ochilor ei căprui, inteligenţi. Am privit-o amuzat şi cu afecţiune, apoi m-am uitat la celelalte două. Ce grup prietenos formam noi, m-am gândit, şi apoi, cu o undă de regret, că aveau să mai fie puţine seri de acest fel şi că zilele mele aici erau numărate. Însărcinarea mea de a picta se terminase înainte chiar de a începe, iar domnul Robert Farrow avea acum dreptul de a alege dacă slujba mea aici ca profesor avea să continue. Aş fi fost într-adevăr foarte surprins dacă i s-ar fi părut că merita să mă plătească pentru

a-mi petrece majoritatea timpului nefăcând nimic, întrerupt doar de lecţia zilnică de desen. Imediat ce avea să ajungă la această concluzie, domnul Jessop avea să-mi plătească ceea ce mi se datora şi nu aş mai fi avut niciun motiv pentru a rămâne aici.

Ştiam că o cerusem în căsătorie pe Juliana într-un fel atât negândit datorită ataşamentului meu faţă de Fourwinds, dar şi dintr-un simţ al datoriei prost înţeles. Dacă ar fi acceptat, acum m-aş fi simţit – ştiam asta – constrâns şi compromis; dar, întrucât nu acceptase, mă simţeam respins, ba chiar deposedat. Nu pe Juliana o pierdusem, ci pe toate cele trei amice ale mele; deoarece, în această seară ciudată, simţeam că le iubeam pe toate la fel de mult şi că aveam să le duc lipsa teribil. Aveam să dispar în curând de aici, doar cu amintirile mele şi având doar schiţele şi picturile mele neterminate pe care nimeni nu le va dori, ca să-mi amintească de Fourwinds.

— Ei bine, a spus Marianne, după ce a fost servită cafeaua, nimeni dintre noi nu a vorbit despre ceea ce probabil ne frământă cel mai tare. Ce urmează?

S-a uitat la mine, apoi la Charlotte, însă Juliana a fost cea care răspunse:

— Ce e în neregulă cu noi?

— În neregulă? a repetat Marianne. Ce vrei să spui? Nu avem suficiente lucruri care să ne tulbure?

— Vreau să spun, ce e în neregulă cu noi? a repetat Juliana. Aşteptăm să ne îndeplinim îndatoririle. Aşteptăm ca unchiul Robert şi ca domnul Jessop să ne spună cum trebuie să ne trăim vieţile, cum să ne administrăm banii, cum să menţinem casa asta în stare perfectă pentru Thomas, pentru noua generaţie Farrow. Trebuie să fim păstrători, prevăzători. Asta e ceea ce a hotărât tatăl nostru, asta este ceea ce trebuie să facem noi, ca nişte fiice ascultătoare.

— Ai vreun alt plan, juliana? a întrebat Charlotte.

— Da, am. Juliana ne-a privit hotărâtă. Thomas este fiul tatălui meu – moştenitorul lui –, dar el este de asemenea şi fiul meu. Nu se poate să nu am dreptul de a-mi exprima opinia în legătură cu creşterea lui? ÎI vreau pe Thomas cu mine. Vreau să-l văd crescând. Da, asta mă va face de ocară, dar nu îmi pasă deloc de asta. Nu este ruşinea mea, ci a tatălui meu, noi ştim asta, chiar dacă nimeni altcineva nu mai ştie.

Marianne s-a întors spre Charlotte.

— Juley are dreptate! Dar trebuie să locuim altundeva, trebuie să plecăm de la Fourwinds şi să ne construim o viaţă proprie. Bineînţeles că Juliana trebuie să-l ia pe Tommy, dar nu poate să-l aducă aici, nu poate să continue să doarmă în aceeaşi cameră unde…

— Da. Înţeleg, a spus Charlotte. Privirea ei a trecut de la Marianne la Juliana şi apoi la mine. Este un lucru pe care nu vi ham spus încă nici unuia dintre voi. Ne-am uitat toţi la ea, în expectativă. Am moştenit o casă, ne-a zis, privindu-ne pe fiecare din nou, cu un fel de sfidare. O casă în Eastbourne. Nu ar fi potrivită să locuim acolo…

— Charlotte! a exclamat Marianne.

Charlotte şi-a ridicat mâna pentru a o opri.

— Dar aş putea s-o vând pentru o sumă considerabilă, după cum mi se spune. Am putea folosi câştigul pentru a ne cumpăra o casă altundeva, o casă într-un sat, la ţară poate, unde nu ne cunoaşte nimeni. Apoi Fourwinds ar putea fi închiriată, până în momentul în care Thomas va fi suficient de mare pentru a lua o decizie privitoare la viitorul ei, fiindcă totuşi trebuie să fie a lui, conform stipulărilor testamentului.

— Ştiam că nu-mi spuseseşi totul! i-am reproşat.

— Vai, Charlotte! a spus Juliana. De ce nu ne-ai spus lucrurile astea mai de demult?

Marianne însă era prea prinsă de această nouă idee

pentru a aştepta explicaţia: s-a aplecat în faţă, bătând din palme.

— O casă a noastră! Ce încântător! Am putea trăi acolo complet singure, noi trei, noi patru, cu Thomas. Nu ne va deranja nimeni, putem să creştem găini, şi poate o vacă, şi stup de albine, iar tu o poţi păstra pe Queen Bess, Juley, ce ar putea fi mai plăcut? Vom fi complet fericite. Şi haide să locuim lângă mare, Charlotte, mi-ar plăcea la nebunie să locuiesc în apropierea mării…

M-am întors către fereastră. Cel mai bine ar fi fost să mă apuc să-mi împachetez bagajele fără întârziere şi să fac pregătirile necesare.

— Da, da, i-a spus Charlotte lui Marianne cu veselie în voce, aşa cum n-o mai auzisem până acum, şi presupun că în curând o să vrei să faci brânză şi să dansezi în jurul unei prăjini pentru a desăvârşi această imagine bucolică?

— Dar, a spus Juliana, există cineva pe care nu trebuie să-l uităm.

Ne-am uitat toţi la ea.

— Cine! a întrebat Marianne.

— Samuel, bineînţeles! a răspuns sora ei, întorcându-se spre mine cu un pic de roşeaţă în obraji. Poate că preferi să-ţi faci alte planuri, Samuel, sau te-ar interesa, poate, să îţi uneşti norocul cu al nostru?

Marianne şi-a dus iute mâna la gură.

— Îmi pare rău! Cum de am putut să nu mă gândesc la tine după tot ce ai făcut pentru noi? Te rog, zi da, Samuel. Ce minunat! Şi voi doi, asta înseamnă că…?

M-am holbat zăpăcit la Juliana, întrebându-mă dacă se răzgândise în legătură cu propunerea mea; dar de-abia îmi schiţă un zâmbet şi i-a răspuns surorii sale:

— Nu, vreau să clarific un lucru. Nu se pune problema unei căsătorii între mine şi Samuel – pentru că eram la curent cu planurile lui papa, aşa cum cred că eram cu toţii.

Toată lumea trebuie să înţeleagă asta. Trebuie să fim liberi să ne alegem propria cale în viaţă.

Charlotte mă privea gânditoare şi mă întrebam dacă ghicise ce se întâmplase.

— Ei bine, dacă refuzi cu desăvârşire, Samuel va fi liber să se căsătorească cu altcineva, spuse Marianne. Te rog, spune da, Samuel, spune că o să vii cu noi! Doar nu poţi să ne părăseşti acum, nu?

— Nu, i-am zis râzând. Nu cred că pot.

— Ce bine! Marianne a bătut din palme. Ce neconvenţionali vom fi – trei tinere domnişoare, un tânăr şi un băieţel, şi niciunul dintre noi căsătorit! Ce o să creadă lumea despre noi?

— Nu trebuie să ne facem griji în legătură cu asta, a spus Juliana. Vom fi împreună şi departe de aici şi asta e tot ce mă interesează.

— Samuel este un artist. Asta va explica tot, a spus Marianne veselă. Artiştii au voie să nu respecte convenienţele.

— Charlotte? Ne aruncăm cu capul înainte prea repede – tu ce părere ai de toate astea? Am privit-o atent; mi-a surprins expresia şi a înţeles întrebarea pe care i-o adresam.

— Păi, sunt foarte multe lucruri care trebuie discutate şi decizii care trebuie luate, a spus cu încetineală voită. Şi, bineînţeles, va trebui să discutăm toate acestea cu unchiul Robert, care ar putea avea obiecţii. Dar cred că Juliana are mare dreptate. Trebuie să ne găsim propria direcţie. Am fost controlate prea mult timp de către tatăl nostru.

M-am uitat la ea; am văzut că îşi învinsese nesiguranţa ce o copleşise mai devreme; am văzut că bluza ei roşie era ca un sunet de fanfară ce prevestea schimbarea.

— Tatăl *nostru?* a repetat Marianne în tăcerea plină de uimire care urmă.

M-am retras, lăsându-le cu exclamaţiile, reproşurile şi

mirarea care urmau după dezvăluirile lui Charlotte, ieşind afară în întuneric.

M-am uitat în sus la cer, la primele stele ce apăreau. Pe măsură ce ochii mi se obişnuiau, am văzut tot mai multe – păreau minuscule şi stinse şi totuşi astronomii ne spun că fiecare dintre ele este un soare distinct, ca al nostru. Cât de neimportanţi suntem noi, oamenii, cât de minusculi, atunci când suntem priviţi pe scara vastă, de neînţeles, a cosmosului! şi totuşi, cât de puternic este pulsul micilor noastre vieţi, cât de vital îl percepem şi cât de ascuţite sunt momentele de bucurie şi de suferinţă! Cât de constant gravităm unii în jurul altora, ţinuţi pe orbita noastră ca planetele în jurul unui soare şi cât de ameţitor deraiem în spaţiu dacă aceste legături sunt slăbite!

Ajuns la cedru, m-am întors cu faţa către casă. Era acolo, solidă şi graţioasă; îmbietoare, în ciuda tuturor lucrurilor care avuseseră loc acolo; atât de bine împământenită, atât de perfect proporţionată, încât părea a fi parte din peisaj. În anii ce urmau, nu avea să mai rămână nimic din temerile, din secretele, din chinul vieţilor ce fuseseră trăite aici; vizitatorii aveau să vadă doar graţia proiectului, măiestria realizării, frumuseţea materialelor, cât era de perfectă şi de armonioasă casa în toate detaliile sale.

De ce nu se putuse mulţumi domnul Farrow cu aceste lucruri: cu viziunea lui, cu creaţia lui, cu darul pe care-l făcuse viitorului?

Epilog

Rămăşiţe

1920

Samuel Godwin
Acuarele şi picturi în ulei
Expoziţie privată

Seara s-a terminat. Chelnerii adună paharele, sticlele şi scrumierele; eu şi proprietarul galeriei ne retragem în biroul său pentru un ultim pahar împreună.

— Ei bine, cred că o putem considera un succes! S-a lăsat într-un fotoliu căptuşit. Trei vânzări reuşite, iar amicul meu american e foarte dornic să-ţi facă o comandă de proporţii. Şi aş putea vinde *Fata Sălbatică* şi de zece ori dacă ai fi de acord. Ai putea cere ce preţ vrei.

Îi evit privirea.

— Nu, îi zic. Nu e de vânzare. Ştii asta. Nu mă voi răzgândi, aşa că nu are rost să discutăm despre asta.

— Foarte bine. Îşi extinde mâinile, făcând un gest de capitulare. Mă aşteptam să o văd pe soţia ta în această seară. N-a putut să vină?

— O să vină în altă zi. Vine cu gemenele săptămâna viitoare. O să fie mai puţin aglomerat atunci, mai puţin copleşitor pentru fete.

— Bine. M-aş bucura să le văd. Toate sunt bine, sper.7 îmi reumple paharul, apoi tace. Dar fiul tău..?

Dau din cap.

— Cam la fel.

— Trist. Trist, zice, clătinând din cap. Are doar… cât? Douăzeci şi cinci sau aşa ceva?

— Douăzeci şi trei, răspund automat. Stă cu Marianne săptămâna asta. Am să-l aduc acasă când se termină toate astea.

— Bun, bun. Însă conversaţia a devenit stânjenitoare; încearcă să fie voios schimbând subiectul. Ei bine! Trebuie să ne revedem curând. Probabil că eşti ocupat, dar dă-mi de ştire când ai timp. Vino la cină, am să-l invit şi pe Walter Hickman, dacă putem să găsim un prilej înainte ca el să plece înapoi în Texas…

Lehamitea mă trage în jos. Asta e lumea în care am ajuns să trăiesc, dar mă simt îngreţoşat; îngreţoşat de tot. De clienţii linguşitori, de spiritul lor acaparator, de felul în care se îngrămădesc precum nişte vulturi la ceea ce presupun ei a fi valoros, de lipsa lor de apreciere reală, de criticii care pot umfla peste noapte reputaţia cuiva, apoi să o dezumfle la fel de rapid. În schiţele şi picturile mele de război, în special în desenele în tuş, regăseam sinceritate; regăseam simplitate şi adevăr. Ce mai pot face acum cu aşa ceva? Cum aş putea să reîncep să pictez la comandă pentru oameni înstăriţi?

Şi ştiu că am pictat ultimul meu tablou.

Că a fost ultima mea expoziţie. Nu mai am nimic de oferit; sau, cel puţin, ce mai am de oferit nu e asta.

Mă voi întoarce în curând la Fourwinds, unde a început totul.

De data asta, vin de la Londra cu maşina. Nu am mai fost acolo de multe luni. La Staverton, ca în fiecare oraş din Anglia, se simte schimbarea după cei patru ani de război şi pierderea multora dintre bărbaţii săi. Observ câteva magazine care s-au închis sau ai căror proprietari s-au schimbat; în piaţa centrală a apărut un monument comemorativ al războiului, nou-nouţ. În afara oraşului,

gardurile vii stau netunse, şanţurile înfundate şi porţile încovoiate, din lipsă de reparaţii. Copacii au trecut deja bine la roşeaţa lor de toamnă; corbii şi porumbeii sălbatici ciugulesc pământul după recoltă. Cine a strâns recolta? Trebuie să fi fost bătrânii şi băieţandrii, întrucât atât de mulţi dintre bărbaţii tineri zac acum morţi în Franţa sau în Belgia, iar numele le apare pe noul monument comemorativ… Le-am văzut cu ochii mei. Am văzut crucile simple de lemn puse grămadă, pregătite, înaintea unei bătălii. I-am văzut pe soldaţii care se întorceau şi am văzut şi cât de mulţi nu s-au mai întors.

Tom… Tommy! I-am pronunţat cu voce tare numele. Această prescurtare simplă, plină de afecţiune, a ajuns să denumească soldatul de rând, voluntarul, tânărul obişnuit, trimis cu sau fără voia lui înaintea destinului. Şi de aceea presupun că se potriveşte cu faptul că însuşi Tommy al nostru, precum mulţi alţii, s-a pierdut de noi, tot la fel de bine cum ar zăcea într-un mormânt necunoscut pe câmpiile argiloase ale Picardiei.

Lângă pâlcul de copaci de unde aleea o ia la deal, o cotesc la stânga spre Fourwinds. Cauciucurile strivesc pietrele calcaroase; conduc încet, atent la denivelări şi la gropi, şi nu mă pot împiedica să-mi amintesc, aşa cum fac mereu, prima dată când am venit aici, în urmă cu atâţia ani: un tânăr impresionabil, mergând pe jos către casa şi către oamenii care aveau să joace un rol atât de important în viaţa mea. Acum atât de mult timp, îmi pare acum, înainte de război. Oamenii vorbesc despre vremea de dinaintea războiului ca şi cum aparţinea unei alte epoci; şi chiar aşa era.

Maşina trece de poarta înaltă de fier balansându-se, iar casa îmi apare înaintea ochilor. Ca de fiecare dată, îşi exercită vraja asupra mea. Fiorii de bucurie şi de jale, undeva în adâncul pieptului meu, aproape că mă împiedică să respir.

Parchez maşina lângă alte două; cobor încet şi stau locului uitându-mă la verandă, la arcadele gotice, la trepte, la trandafirul cățărător cu flori roşii. Iar deasupra, Vântul de Nord, calm şi imperturbabil, supraveghind la nesfârşit vânturile ce suflă peste casă şi se potolesc şi se întărâtă iar. Fourwinds domină peisajul, fiind din nou locuită: e casa lui Marianne şi oficial a lui Thomas, care este proprietarul ei.

Uite-o: e Marianne, care coboară în grabă treptele verandei.

— Sam! Ai venit devreme!

— Nu foarte. Sau da?

— Atunci am ajuns eu târziu! Ne îmbrăţişăm călduros; au trecut mai mult de două luni de ultima dată când ne-am văzut. Îmi este permis.

— Ce mai face Charlotte? Şi gemenele? întreabă Marianne. Şi ce mai faci tu?

— Toţi foarte bine, mulţumesc. Dar tu? Nici nu mai e nevoie să întreb – străluceşti. O ţin la o distanţă de un braţ. Frumuseţea ei mă doare la fel de mult ca întotdeauna; sunt înfiorat de Marianne, aşa cum am fost de la prima noastră întâlnire. Are aproape patruzeci de ani, însă încă este plină de energie. Părul ei, pe care spre regretul meu şi l-a tuns scurt, după noua modă, este prins cu o eşarfă indiană; poartă o cămaşă lungă, largă, cu imprimeuri, cu un şorţ pătat de vopsea pe deasupra; în picioare, bocanci ca de muncitor. Râde.

— Lucram. Am să-ţi arăt imediat. Lucrurile lui Tommy sunt gata împachetate – el e la grajduri. Vrei să mergem să-l găsim? Sau vrei să bem mai întâi o cafea?

— Ah, Tom mai întâi. Mi-a lipsit.

Din camera de zi se aud voci de bărbaţi şi de femei conversând; un gramofon cântă jazz pe pian.

— Doar câţiva prieteni artişti, spune Marianne, aruncând o privire peste umăr. Ai să-i cunoşti la masă.

O apucăm pe poteca prăfuită care coboară înspre grajduri. Pe acoperişul de ţiglă stau porumbei; copacii arată verde-auriu în lumina plăcută; ţarcul unde obişnuiau să pască Guardsman şi Queen Bess este acum ocupat de un cal bătrân de călărie, de căluţul solid care trage caleaşca şi de un măgar. Acolo, lângă balustrade, Tom stă în iarbă, aplecat şi absorbit, cu spatele la noi. Postura, interesul şi concentrarea sa asupra unui lucru de pe pământ sunt copilăreşti, însă mă uit la un om matur. Servitoarea care îl însoţeşte este aşezată pe un scaun, sub un copac, cosând ceva pe genunchi. Este o fată de treabă numită Enid, care are grijă de Tom oriunde se află şi care îi ştie felul de a fi.

— Petrece ore întregi aici cu caii şi cu măgăruşul, îmi spune Marianne. Îi place foarte mult să îi hrănească, să îi ţesale şi să vorbească cu ei în felul lui ciudat.

— Hei, Tommy! ÎI strig cu voce puternică, pentru a nu-l speria apropiindu-mă fără ca el să se aştepte.

Încet, cu trudă, se ridică în picioare. Vine către mine cu braţele desfăcute, cu un zâmbet larg pe chip; scoate sunete incoerente de plăcere când îl iau în braţe.

— Ce mai faci tu, Tom? Te bucuri de această zi minunată? îi zic, deşi el nu poate să-mi răspundă.

O salut şi pe Enid şi o întreb cum o duce; însă imediat Tom devine nerăbdător, mă apucă de mână şi mă trage înspre locul unde stătea, lângă balustradă. Are acolo o tăblie de masă şi câteva bucăţi de lut; face figurine. În caz că nu înţeleg, îmi arată foarte entuziasmat, cu degetul, animalele din faţa noastră, caii şi măgăruşul, apoi face semn spre lutul modelat de pe placă, iar eu văd că i-a modelat pe toţi trei. Eu îmi arăt admiraţia, deşi nu îmi dau seama, de fapt, care capăt al fiecărei figurine este capul şi care este coada.

— Gideon l-a învăţat să facă asta, explică Marianne. A fost o idee bună. E aşa o plăcere pentru el!

— Gideon a fost pe aici?

Zâmbeşte.

— Săptămâna trecută. A trecut pe aici când s-a întors de la expoziţia ta. A avut numai cuvinte de laudă – i-au plăcut în special desenele cu tuş.

Dau aprobator din cap, întrucât Gideon mi-a spus el însuşi asta. Mă gândesc la el, în galeria din Mayfair – cum stătea, cum se uita şi se tot uita, atent şi contemplativ, şi cum în jurul lui era o oază de calm. Revenind la Tom, încerc să înţeleg sunetele pe care le face; ascult atent. Medicii spun că ar putea să reînceapă să vorbească, dar e posibil să nu se întâmple. A petrecut multe luni prin spitale, până ce am început să fiu foarte îngrijorat de tratamentele care erau încercate pe el. Noi, familia lui, am fost de părere că am prefera să îl avem cu noi: în principal cu Charlotte şi cu mine la Alfriston, unde Juliana vine frecvent în vizită; uneori aici, la Fourwinds, casa lui de drept. Facem tot posibilul să se simtă confortabil şi vesel. Pare mulţumit, chiar fericit, mai puţin în rarele momente când plânge, se tânguieşte şi nu poate fi liniştit. Starea lui este acum denumită psihoză traumatică şi putem măcar fi bucuroşi că nu l-a îngenuncheat cu acea nelinişte sau chiar teroare perpetuă pe care am observat-o la alţii. Psihoza posttraumatică a lui Tom pare să fi avut efectul de a şterge orice amintire a evenimentelor traumatice. În chipul acesta ce priveşte bucuros la al meu, întrevăd lipsa de conştientă de sine şi de viclenie a unui copil, iar dincolo de asta – ieşite din prim-plan – trăsăturile tânărului chipeş, alert, care a fost odată.

A salvat doi bărbaţi răniţi într-un raid în tranşee, aducându-i înapoi, în siguranţă, când s-a deschis focul de baraj. În citaţie se declara că nu dăduse nicio importanţă propriei siguranţe. Se arătase incredibil de calm sub foc. Mă gândesc des la asta.

Marianne păşeşte până aproape de el, luându-l de braţ.

— Vrei să vii în casă cu noi, Tommy? întreabă, vorbind

încet şi clar, aşa cum facem cu toţii atunci când vorbim cu Tom.

El îi priveşte buzele, urmându-le îndeaproape mişcarea şi dă încet din cap; îşi mişcă buzele imitându-le pe ale ei. Ea repetă întrebarea; el pare să înţeleagă, însă scoate un sunet de protest şi se smulge din prinsoare. Vrea să continue cu modelatul.

— Rămân eu aici cu el, domnişoară Farrow, şi îl aduc la timp pentru masa de prânz, spune fata.

Îi spunem lui Tom că ne revedem într-o jumătate de oră şi mergem înapoi spre casă.

— Te-ai întâlnit cu Juley la Londra? întreabă Marianne.

— Da, a venit la expoziţie şi o să stea cu noi săptămâna viitoare, ca să fie cu Tom.

— Este la fel de ocupată ca întotdeauna, presupun. Nu are niciun rost s-o invit să stea aici pentru că n-o să vină niciodată.

Înţelegem amândoi prea bine de ce Juliana nu s-a întors nici măcar o dată la Fourwinds.

— Nu. Dar trebuie să vii la Alfriston, îi spun, şi putem fi toţi împreună.

— S-ar putea să nu se întâmple până la Crăciun, am atâtea de făcut aici! Dar o să o văd pe Juley până atunci. Acum, hai să vezi ce am lucrat!

Studioul ei este la etajul doi, camera care fusese a mea. Uşa este deschisă, iar camera, scăldată de lumină. Nu are nicio mobilă, în afară de o comodă; în faţa căminului stă o vază imensă cu frunze şi fructe de pădure. Camera miroase a vopsele pe bază de ulei şi a terebentină. Pânzele, fiecare întinsă pe cadrul ei, sunt aşezate în vrafuri, lângă pereţi. Doar una este la vedere, pe şevaletul ei: neterminată, cred, deşi este greu să-mi dau seama.

— Ce părere ai?

Stau şi mă uit la ea. Nu am pretenţia că înţeleg modul de

lucru al lui Marianne, cu petele ei mari de culoare şi cu paleta ei de culori aprinse, atât de asemănătoare cu pictura unui copil. Profesorul meu de la Slade ar fi spus că nu are tehnică şi, cu siguranţă, că a uitat sau că ignoră tot ce am învăţat-o eu vreodată. Dar ce are ea este un fel de inocenţă; vede până în sufletul lucrurilor. Ea a mers acolo unde eu nu pot s-o urmez; face parte din noua generaţie de artişti, care ignoră toate regulile, fără să le pese de tradiţie. Această pictură este cu Tommy, stând cocoşat pe o bancă şi zâmbind, cu chipul rotunjor. În spatele lui este un amestec de frunze şi de fructe, care presupun că sunt mere. Stilul naiv în care este surprinsă privirea lui de nedumerire suavă se potriveşte. Este aproape dureros să o privesc, însă are ceva minunat în ea.

— E el, spun, auzindu-mi vocea gâtuită.

— Da! Nu-i aşa? Sunt destul de mulţumită.

Şi eu aleg să fiu mulţumit. Acesta este Tom aşa cum îl avem acum. Studiez pictura preţ de câteva minute, apoi mă duc la fereastra deschisă şi privesc în vale spre lac, gândindu-mă la Vântul de Vest, cu chipul său ascuns pentru totdeauna – sau cel puţin aşa sper – în mâl şi clisă. Mă întreb dacă privighetoarea încă mai cântă acolo, ca în acea vară. Niciodată, de atunci, nu am mai auzit o privighetoare fără să-mi aduc aminte de dimineaţa aceea rece şi de cele două corpuri – unul din piatră, unul din carne buhavă – care zăceau sub apă. Deşi rămăşiţele lui Ernest Farrow se află în cimitirul de la Staverton, nu pot să nu mă gândesc că *aici* este mormântul lui, aici este locul unde speranţele şi dorinţele lui şi-au găsit atât împlinirea, cât şi sfârşitul. Marianne nu vorbeşte niciodată despre el, deşi printre lucrările ei se numără o serie de picturi ale lacului în diverse lumini şi anotimpuri, dintre care unele îmi fac pielea de găină şi mă trec fiori amintindu-mi atingerea acelor lucruri moi, ascunse, slinoase.

Privirea îmi este atrasă de o mişcare, undeva spre stânga; Tom, ghidat de Enid, merge greoi înspre casă, împiedicându-se de iarba deasă pe drum către aleea de la grajduri.

— Nu, spune Enid, vocea ei ajungând până la noi, măgăruşii nu servesc prânzul.

Ce ar gândi Ernest dacă şi-ar putea vedea ambiţia astfel realizată şi astfel învinsă? Iată-l aici pe fiul său, moştenitorul său, la Fourwinds. Şi totuşi, ar fi o lovitură cruntă pentru Ernest să ştie că numele fiului său este acum Thomas Godwin, nu Thomas Farrow; şi că, dacă Tom priveşte pe cineva ca fiind tatăl său, eu sunt acela. Şi nu vor mai fi oameni din familia Farrow care să-i ducă numele mai departe. Tommy probabil că o să-i supravieţuiască unchiului său Robert; iar James, fiul lui Robert Farrow, zace îngropat undeva în apropiere de Creasta Vimy.

— Hai să coborâm, spune Marianne. Grădina este încă atât de frumoasă!

Este ca o musculiţă efemeră, sare de la un lucru la altul. E ceva exaltat în felul ei de a fi; bănuiesc că unul dintre artiştii care stau aici este noul ei iubit, şi îmi va spune în curând dacă aşa este. Nu vreau să îi spun gelozie acestei reînnoiri a unei dureri care aproape că mă bucură; ar fi ingrat din partea mea să nu fiu mulţumit de soarta mea şi ruşinos şi neloial faţă de Charlotte, care mă înţelege mai bine decât mă înţeleg eu pe mine însumi. Şi totuşi… Nu mă pot abţine să nu-mi amintesc pasiunea mea din tinereţe pentru Marianne. Acel moment de pe malul lacului – moment pe care l-am păstrat, pe care l-am pictat, pe care l-am cumpănit şi la care am meditat – este mereu în faţa ochilor mei, ca un tablou viu. Am fost prea precaut, prea circumspect.

Dacă mi-aş fi urmat sentimentele, dacă aş fi vorbit…

Noii generaţii de pictori nu avea să-i pese deloc de precauţie şi de circumspecţie. Aveau să mă dispreţuiască pentru discreţia mea, pentru laşitatea mea. Pentru că

negasem pasiunea din mine.

O iubesc pe Charlotte. Bineînţeles. Dar poate că nu pot simţi cu adevărat pasiunea decât în acest mod: ca pe un dor pentru ceva inaccesibil, niciodată tangibil, dorit veşnic.

Marianne a avut mulţi iubiţi; cum să nu aibă? Atrage bărbaţii, li se oferă, se plictiseşte şi pleacă mai departe, mereu în căutare, mereu instabilă. Aceasta este consolarea mea: că nu îl iubeşte pe niciunul; nu va poseda şi nici nu va fi posedată. Oamenii pe care îi iubeşte cu adevărat nu sunt bărbaţii care vin şi pleacă din viaţa ei, atraşi ca moliile de vitalitatea ei, ci familia ei – Charlotte şi Juliana, Tommy şi cu mine.

Coborâm scările şi trecem prin salon. Uşile dinspre peluză sunt deschise; păşind afară, simt mirosul de răşină al cedrului. Acel miros puternic îmi readuce în minte, clar şi cu exactitate, ziua încinsă de vară de acum mai bine de douăzeci de ani, când l-am văzut pe Thomas pentru prima dată: când l-a adus Eliza Dearly în vizită şi când m-am jucat cu el la umbra acestui copac. Acum casa şi tot ce e în ea îi aparţin lui, deşi el nu poate şti asta. Tom – Tom aşa cum era el – ştia că era adoptat, iar asta era tot. Lui Charlotte şi mie ne era groază de sarcina de a-i spune cine era tatăl lui atunci când avea să ajungă la maturitate. Pe Juliana o ştia drept mătuşa Juley şi ne deciseserăm cu toţii să continuăm această amăgire, atât de dragul lui, cât şi de al ei.

Acum nu poate şti nimic despre aceste lucruri şi poate că nu va şti niciodată. Poate că este o binecuvântare. Aşa cum, poate, zâmbetul fericit al lui Tom este o binecuvântare; cum poate că sunt şi lacunele din memoria lui, care îl protejează de atingerea răului.

Grădina a îmbătrânit; plantele sunt mai dese, sunt mai sălbatice decât i-ar fi plăcut domnului Farrow. Pe partea de vest a casei, unde mă conduce Marianne, există o fâşie lungă şi lată, care nu era acolo pe vremea domnului Farrow. Un

butuc de viţă cu frunze purpurii îmbracă peretele casei, iar brazda este încărcată de flori de ochiul-boului, de păstăi uscate de seminţe de iarbă şi de maci şi alte plante pe care nu le recunosc.

Stau şi mă uit în sus la Vântul de Vest, montat la locul lui: nu lucrarea de răzbunare, ci noua sculptură făcută de Gideon pentru noi.

L-am mai văzut şi înainte pe acest Vânt, însă familiaritatea nu poate diminua sentimentul de încântare şi de corectitudine. Iată-l aici, zefirul: piesa-lipsă, completarea pe care a aşteptat-o casa. Iată-l, o siluetă tânără, masculină, ca zeul Pan, atletic, dat peste cap şi învârtit de rafale, cu braţele întinse, iar chipul său – chipul său, din fericire, nu seamănă deloc cu chipul acela mânjit cu verde, slinos de la melci, pătat de noroi, înecat pentru totdeauna în lac, ci plin de bucurie sau de veselie, bucurându-se de propria tinereţe şi vitalitate şi de puterea curentului pe care este purtat. Este el însuşi, cu exuberanţă; este, fără îndoială, mâna lui Gideon Waring. Cineva a scurtat viţa-de-vie, astfel încât acesta să nu fie acoperit; câţiva cârcei acoperă marginea pietrei de Portland şi locul unde ea se prinde de perete. Sunt captivat, ca întotdeauna, de graţia şi de puritatea liniilor şi de frumuseţea fin granulată a pietrei, perfectă în imperfecţiunea ei întâmplătoare. L-am privit adesea pe Gideon şi am vorbit cu el în timp ce lucra. Ştiu că în timp ce utilizează ciocanul şi dalta şi poartă o conversaţie despre cele mai cotidiene lucruri, are mereu în minte viziunea, clară şi adevărată.

Marianne vine lângă mine.

— Ţi-am zis, spune ea, luându-mă de braţ, că Vântul de Vest trebuie să stea la locul lui. Odată ajuns aici, casa va fi fericită.

— Iar mie îmi pare bine că ai avut dreptate, îi spun.

— Am mereu dreptate, Sam. Nu ai aflat asta încă?

Mă uit la ea şi râd; pentru câteva momente rămânem tăcuţi.

Mă gândesc la tânărul care stătuse aici, acum mai mult de douăzeci de ani, având viitorul în faţă. Cât de ambiţios era, cât de sigur era că avea să-şi pună amprenta, cât de mulţumit că modestul său talent nu aştepta decât ca lumea să-l aprecieze!

Ei bine, era o altă persoană. Acest Samuel Godwin care stă aici este mai trist, chiar dacă nu cu mult mai înţelept. Într-un fel, mi-am atins ţelul şi am descoperit că e fragil, că se sfărâmă la atingere. Pentru adevăr, pentru ceva care să mă susţină prin viaţă, trebuie să caut altundeva.

Privirea mea se ridică din nou către puritatea pietrei, eleganţa liniilor, graţia fără de moarte, veşnică. Şi ştiu că acesta este lucrul după care tânjesc. Să mânuiesc materialul vieţii şi al morţii, aşa cum spusese odată Gideon; să ating misterele pământului însuşi. Trebuie să fac ceva simplu, rezistent şi sincer.

Mă gândesc că, imediat ce voi putea, trebuie să îl văd din nou pe Gideon, trebuie să îi fac o vizită la Chichester. Mă gândesc la tot ce am învăţat de la el şi la cât de multe mai am încă de învăţat.

The Times, *22 octombrie, 1941*

Samuel James Godwin, 1878-1941

Samuel Godwin a fost unul dintre cei câţiva pictori de însemnătate minoră care au intrat în atenţia publicului în anii de început ai acestui secol, sub patronajul lui Rupert Vernon-Dale.

Crescut la Sydenham, Godwin a studiat la şcoala de Arte Slade, deşi a plecat înainte de a-şi termina studiile, pentru a începe munca de pictor plătită. Deşi realizările sale nu s-au ridicat niciodată la valoarea acelora ale confraţilor săi mai iluştri, Augustus John, Wyndham Lewis şi Paul Nash, lucrările lui Godwin au ajuns să fie la modă după Primul Război Mondial. Mecenatul lui Vernon-Dale a fost un factor-cheie pentru construirea reputaţiei lui Godwin; prin recomandarea lui Vernon-Dale a fost numit Godwin Artist de Război. Vernon-Dale a continuat să promoveze lucrările lui Godwin şi ale altor artişti după terminarea războiului, dispunând şi de relaţiile necesare în Londra, ceea ce a condus la expoziţia proprie a lui Godwin la Galeria Cork Street, din 1920, de mare succes. Godwin nu a adoptat niciodată avangarda; din 1920 a părut să se izoleze de lumea artistică şi nu a mai expus niciodată. Portretul intitulat *Fata Sălbatică,* una dintre lucrările care i-au construit reputaţia, este considerat a o reprezenta pe cumnata sa, artista Marianne Farrow.

Dintre toate lucrările sale, cea mai izbitoare este cu siguranţă cea numită *Cele Patru Vânturi,* o serie de picturi în ulei, ce arată în mod clar tributul lui Godwin pentru sculptorul Gideon Waring, cu care a fost prieten de-a lungul vieţii.

În 1900, Godwin s-a căsătorit cu Charlotte Agnew; au locuit în Alfriston, lângă Eastbourne, mai întâi cu surorile doamnei Godwin, Juliana şi Marianne Farrow. La scurt timp după căsătoria lor, soţii Godwin au adoptat un fiu, Thomas, ce a activat în Regimentul Regal Sussex şi a primit Crucea Militară, fiind apoi lăsat la vatră pe motiv de invaliditate în 1918. Atât Charlotte Godwin, cât şi Juliana Farrow au fost membre dedicate ale Uniunii Sociale şi Politice a Femeilor până la izbucnirea ostilităţilor în 1914. Juliana Farrow a activat ca soră medicală de-a lungul anilor de război, continuând apoi campania pentru bunăstarea femeilor şi pentru reformă socială. Marianne, sora ei mai tânără, a devenit, la rândul ei, o pictoriţă de succes. Deşi a fost educată de către Godwin în tinereţe, aceasta şi-a dezvoltat un stil personal.

Începând din 1920, Godwin nu a mai făcut decât câteva acuarele fără importanţă şi şi-a îndreptat atenţia către sculptura în piatră, devenind un expert în gravarea de litere şi specialist în plăci memoriale. Munca sa poate fi admirată în multe biserici rurale.

Îi supravieţuiesc văduva sa, Charlotte, fiul său, Thomas, şi cele două fiice gemene, Connie şi Grace (n. 1906).

DRAGOSTE ȘI GELOZIE
ARTĂ ȘI NEMURIRE
CONVENȚIE ȘI PROVOCARE
AMBIȚIE ȘI DORINȚĂ

Sfârșit de secol XIX.
După moartea neașteptată a tatălui său, Samuel Godwin, un tânăr artist, trebuie să renunțe la Școala de arte plastice din Londra și să se angajeze la conacul Fourwinds, un loc foarte izolat, departe de orice așezare, să se ocupe de educația celor două fete ale lui Ernest Farrow.
Marianne este o fată impresionabilă, imaginația fiindu-i hrănită cu povești și cu romane, căreia îi place să se afunde în visări, în vreme ce Juliana este o tânără liniștită și ascultătoare.
Deși se atașează foarte repede de familie, habar nu are ce-l așteaptă. Superbul conac, dar și locatarii lui misterioși ascund multe secrete, secrete pe care Samuel le va descoperi curând, deoarece tragediile trecutului ies la iveală una câte una.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-909-1
9 789731 039091
www.rao.ro
www.raobooks.com